

TAQI AL-DIN AL-NABHANI

Islams system

Hizb ut-Tahrir

Taqi Al-Din Al-Nabhani

Islams system

(Nidham al-Islam)

Hizb ut-Tahrirs

publikationer

(Oversat fra arabisk)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til den originale bog på arabisk 'Nidham al-Islam'

ISBN 87-989718-0-8

**Postboks 1286
DK-2300 København S**

1. udgave

1372 e.H. – 1953 e.Kr.

6. udgave

(Autoriseret udgave)

1422 e.H. – 2001 e.Kr.

Indholdsfortegnelse

Vejen til <i>Iman</i>	5
<i>Al-Qada' & al-Qadar</i>	18
Det Intellektuelle Lederskab i Islam	29
Måden hvorpå man bærer den Islamiske <i>da'wah</i>	65
Den Islamiske Kultur (<i>Hadhara</i>)	72
Islams System	77
<i>Hukm Shar'i</i>	83
Typer af <i>Hukm Shar'i</i>	87
<i>Sunnah</i>	88
<i>Al-Ta'assi</i> (Efterligningen) af Sendebudets handlinger	89
Vedtagelse af de islamiske love	91
Konstitution og Kanon (Lov)	93
Udkast til Forfatningen	99
Generelle Love	
Styresystemet	102
• <i>Khalifah</i> (kaliffen)	
• Delegerede Assistent	
• Eksekutiv Assistent	
• Retsvæsenet (<i>Qada'</i>)	
• <i>Jihad-Amir'en</i>	
▪ Militæret	
• <i>Wolah</i> (Guvernørerne)	
• Forvaltningsapparatet	
• <i>Ummah-Rådet</i>	
Socialsystemet	122
Økonomisystemet	124
Uddannelsespolitikken	133
Udenrigspolitikken	136
Moral i Islam	139

Vejen til Iman

Mennesket rejser sig ved den tanke det har om livet, universet og mennesket, samt disses forhold til det, der er før og efter det jordiske liv. Derfor må det nuværende menneskes tanke nødvendigvis ændres gennem en fundamental og omfattende ændring, og der må frembringes en ny tanke for at det rejser sig. Fordi det er tanken, som frembringer opfattelserne om tingene, og som grundfæster disse opfattelser. Mennesket indretter sin opførsel i livet efter sine opfattelser om det. Menneskets opfattelser om en person det kan lide, afstemmer menneskets adfærd over for vedkommende, som står i kontrast til dets adfærd over for en person, som det ikke kan lide og har hadske opfattelser om. Endnu en forskel ses i menneskets adfærd over for en person, som det hverken kender eller har nogen opfattelser om. Således er den menneskelige opførsel forbundet med menneskets opfattelser. Derfor skal vi som det første skridt ændre menneskets opfattelser, når vi ønsker at ændre dets lavtliggende opførsel og ophøje den. Allah (swt) siger:

“Allah ændrer visselig ikke et folks tilstand, førend de selv ændrer det, som er i deres indre” (OQM. Al-Ra’d 13: 11)

Den eneste vej til at ændre opfattelserne er ved frembringelsen af tanken om det jordiske liv, for at der derved dannes de sande opfattelser om dette. Tanken om det jordiske liv kan ikke konsolideres produktivt, undtagen efter frembringelsen af tanken om universet, mennesket og livet, samt om det, der ligger før og efter det jordiske liv og om det jordiske livs forhold med det, der ligger før og efter. Dette vil blive gjort ved fremlæggelsen af den altomfattende idé vedrørende det, der er bag universet, mennesket og livet, fordi denne idé er det

intellektuelle grundlag, som alle tanker omkring livet bygger på. Leveringen af den altomfattende idé vedrørende disse ting er løsningen på den allerstørste knude hos mennesket. Løses den allerstørste knude, vil alle andre knuder løses, da disse er detaljer eller forgreninger af den allerstørste knude. Denne løsning vil dog ikke føre til den sande oprejsning, medmindre det er en sand løsning, der stemmer overens med menneskets natur, samt overbeviser forstanden og derved fylder hjertet med tryghed.

Denne sande løsning kan kun finde sted ved den oplyste tanke om universet, mennesket og livet. Derfor skal de, der ønsker oprejsningen, ønsker at gå på højnens vej, først løse denne knude med en sand løsning via den oplyste tanke. Denne løsning udgør verdensanskuelsen (*'aqida*), og den er det intellektuelle grundlag, som enhver forgrenet tanke om adfærden i livet og om livssystemerne er baseret på.

Islam har behandlet denne allerstørste knude og har løst den for mennesket med en løsning, som stemmer overens med menneskets natur. En løsning, som fylder forstanden med overbevisning og hjertet med tryghed. Indtrædelsen i Islam er - ifølge Islam - afhængig af anerkendelsen af denne løsning; en anerkendelse, der har sit udspring i forstanden. Derfor er Islam baseret på et grundlag, nemlig den islamiske *'aqida*, som siger at der bag universet, mennesket og livet findes en skaber, der har skabt disse, som har skabt alting; denne skaber er Allah (swt). Denne *'aqida* siger ligeledes, at Skaberen har skabt tingene ud af intet, at Han er nødvendigvis-eksisterende og er derved ikke blevet skabt, ellers kunne Han ikke være skaber. At Han er Skaber, betyder nødvendigvis at Han ikke er skabt og at Han er nødvendigvis-eksisterende, fordi alle ting i deres eksistens støtter sig til Ham, hvorimod Han ikke støtter sig til noget.

At tingene nødvendigvis må være skabt af en skaber skyldes, at mennesket, livet og universet, som er de ting, forstanden opfatter, alle er begrænsede, da de er afmægtige, mangelfulde og afhængige af andet end dem selv. Mennesket er begrænset, fordi det på alle områder kun vokser til en bestemt uoverskridelig grænse. Derfor er mennesket begrænset. Livet er begrænset, fordi det udelukkende fremtræder i individet, og det er sanseligt, at livet ophører i individet. Derfor er livet

begrænset. Universet er begrænset, fordi det er en samling af himmellegemer, hvor hvert himmellegeme er begrænset, og samlingen af begrænsede elementer er naturligvis også begrænset. Altså er universet begrænset. Hermed er mennesket, livet og universet absolut begrænsede.

Betragter vi det begrænsede element, finder vi frem til, at det ikke er evigt, for ellers vil det ikke have været begrænset. Derfor må det begrænsede element være skabt af en anden, som er skaberen af mennesket, livet og universet. Skaberen er enten en andens skabning, sin egen skaber eller evig, nødvendigvis-eksisterende. At Han er en andens skabning er falsk, fordi Han i så fald vil være begrænset. Det er også falsk, at Han er sin egen skaber, fordi Han i så fald vil være sin egen skabning og skaber på samme tid. Derfor må Skaberen være evig, nødvendigvis-eksisterende, og denne skaber er Allah (swt).

Blot ud fra eksistensen af de ting man sanser kan enhver, som besidder en forstand opfatte at der til disse ting findes en skaber, som har skabt dem. Dette skyldes, at det er sanseligt, at disse ting er afmægtige, mangelfulde og afhængige af andet end dem selv, og dermed er det absolut, at de er blevet skabt. Derfor er det tilstrækkeligt at henlede opmærksomheden til hvad som helst i universet, livet og mennesket for dermed at konkludere beviset på eksistensen af Den Organiserende Skaber. Overvejelsen af et hvilket som helst himmellegeme i universet, betragtningen af et hvilket som helst af livets aspekter, og opfattelsen af en hvilken som helst side i mennesket, leder absolut til beviset på eksistensen af Allah (swt). Derfor ser vi, at den glørværdige *Qur'an* henleder opmærksomheden til tingene og kalder mennesket til at overveje disse ting og det, som befinder sig omkring og har relation til tingene. En overvejelse hvorigennem man fastslår beviset på eksistensen af Allah (swt). Da menneskets overvejelser leder til forståelsen af, at tingene er afhængige af andet end dem selv, vil det absolut opfatte eksistensen af Allah (swt), Den Organiserende Skaber. Der findes hundredvis af *Qur'an*-vers, der påbyder denne overvejelse. Allah (swt) siger i *surat Aal-'Imran*:

“Sandelig, i himlenes og jordens skabelse, og i nattens og dagens vekslen, er der visselig tegn for de skarpsindige” (OQM. 3: 190)

Og Allah (swt) siger i *surat Al-Rum*:

“Og blandt Hans (Allahs) tegn er himlenes og jordens skabelse, og forskellen i jeres sprog og farver” (OQM. 30: 22)

Og Allah (swt) siger i *surat Al-Ghashijah*:

“Vil de da ikke overveje kamelerne - hvorledes de er skabt? og himlen - hvorledes den er rejst? og bjergene - hvorledes de er fæstnede (i jorden)? og Jorden - hvorledes den er udbredt?” (OQM. 88: 17-20)

Og Allah (swt) siger i *surat Al-Tariq*:

“Lad derfor mennesket overveje, hvoraf det er skabt. Det er skabt af udgydt væske, som strømmer frem mellem ryggraden og ribbenene” (OQM. 86: 5-7)

Og Allah (swt) siger i *surat Al-Baqarah*:

“Sandelig, i himlenes og jordens skabelse, og i nattens og dagens skiften, og i skibene, som sejler på havet med det, der gavner menneskene, og i det vand, som Allah sender ned fra himlen, og hvormed Han giver jorden liv efter dens død, og hvorpå Han udbreder alle slags levende væsener - og i vindenes omskiftelighed, og i skyerne, som er tvunget (i tjeneste) mellem himlen og jorden - er der visselig tegn for folk, som forstår” (OQM. 2: 164)

Der er flere lignende Qur'an-vers, der kalder mennesket til med dyb overvejelse at betragte tingene og det, der befinder sig omkring og har relation til disse ting, for herigennem at konkludere beviset på eksistensen af Den Organiserende Skaber, således at menneskets iman (den absolutte anerkendelse) på Allah (swt) bliver rodfæstet via forstanden og et soleklart bevis.

Iman på Den Organiserende Skaber er faktisk medfødt i ethvert menneske. Men sådan en medfødt *iman* kommer via følelserne. Følgerne af at efterlade denne medfødte *iman* alene, er usikre og fører ikke til en rodfæstelse. Dette skyldes, at følelserne ofte tilføjer til det, man i forvejen tror på, noget, der ingen virkelighed har; en tro som man på basis af følelserne har forestillet sig som værende nødvendige attributter til det, man tror på, og derved havner man i *kufr* (vantro) eller vildledning. Afgudsdyrkelse, overtro og nonsens er netop et resultat af følelsernes fejlagtighed. Metoden for at have *iman* har Islam derfor ikke overladt til følelserne alene, således at man ikke tilskriver Allah (swt) attributter, der modstrider guddommeligheden. Eller at man muliggør legemliggørelsen af Allah i materielle ting. Eller at man forestiller sig at kunne tilnærme sig Allah gennem tilbedelse af materielle ting. Dette ville enten føre til *kufr* eller *shirk* (polyteisme) eller til indbildning og overtro, hvilket den sandfærdige *iman* forkaster. Derfor har Islam skarpt påkrævet brugen af forstanden sammen med følelserne og har pålagt muslimerne at bruge sin forstand i forbindelse med *iman* på Allah (swt), og har forbudt imitation (*taqlid*) i 'aqida. Islam har derfor gjort forstanden til dommer i forbindelse med *iman* på Allah (swt). Allah (swt) siger:

“Sandelig, i himlens og jordens skabelse, og i nattens og dagens vekslen, er der visselig tegn for de skarpsindige” (OQM. Aal-‘Imran 3: 190)

Derfor er det en pligt (*wajib*) over enhver muslim at lade sin *iman* have sit udspring i tænkning, undersøgelse og overvejelse og at gøre forstanden til den fuldstændige dommer i *iman* på Allah (swt). Kaldet til overvejelsen omkring universet for at udlede dets love og for at blive retledt til *iman* på universets Skaber, gentager *Qur’anen* hundredvis af gange i sine forskellige *sura’er* (Qur’an-kapitler). Disse *sura’er* appellerer alle sammen til menneskets intellektuelle evner og kalder mennesket til tænkning og grundig overvejelse, så menneskets *iman* baseres på forstanden og det soleklare bevis. Kapitlerne advarer også mennesket mod at godtage det, ens forfædre har fulgt, uden overvejelse, dybdegående undersøgelse og selvstændig tillid til sandheden deraf. Det er denne *iman*, Islam har kaldt til. Islam har ikke kaldt til det, som kaldes de gamles tro, men en *iman* af et oplyst og et absolut overbevist menneske, som har gennemgået overvejelse efter overvejelse og derefter tænkning efter tænkning, for til sidst gennem overvejelsen og tænkningen at nå frem til den utvivlsomme vished (*yaqin*) om Allah, den Almægtige.

På trods af at mennesket er forpligtet til at gøre brug af forstanden for at nå frem til *iman* på Allah (swt), så er det dog ikke muligt for mennesket at opfatte det, som ligger ud over menneskets sanser og forstand. Dette skyldes, at menneskets forstand er begrænset, ligeledes er forstandens evner, som er begrænset af en uoverskridelig grænse, uanset hvor meget den højnes og vokser. Som følge deraf er menneskets opfattelsesevne begrænset. Derfor kan forstanden ikke opfatte Allah Selv og Hans virkelighed, fordi Allah (swt) er ophøjet over universet, mennesket og livet, og menneskets forstand er ude af stand til at opfatte virkeligheden af det, der er hævet over mennesket. Derfor kan forstanden ikke opfatte Allah Selv. I denne sammenhæng er det forkert at spørge: Hvordan er mennesket med sin forstand kommet frem til *iman* på Allah, samtidig med at menneskets forstand er ude af stand til at opfatte Allah Selv? Svaret er, at denne *iman* er en

iman på eksistensen af Allah (swt), og Hans eksistens kan opfattes gennem eksistensen af Hans skabninger, som er universet, mennesket og livet. Disse skabninger ligger inden for grænsen af det, forstanden kan opfatte. Altså har mennesket begrebet disse skabninger, og har gennem denne opfattelse begrebet eksistensen af en skaber til dem, og denne skaber er Allah (swt). Derfor er *iman* på Allahs eksistens rationel og ligger inden for forstandens grænser. Modsat forholder det sig i forbindelse med opfattelsen af Allah Selv, som nemlig er umulig at opfatte, fordi Allah er ophøjet over universet, mennesket og livet, og dermed hævet over forstandens rækkevidde. Det er umuligt for forstanden at opfatte virkeligheden af det, der er ophøjet over forstanden pga. forstandens begrænsede evne til at opfatte dette. Denne begrænsede opfattelsesevne skal i sig selv være med til at forstærke *iman* og skal ikke være et tvivlsmoment eller en faktor for skepsis, for da vores *iman* på Allah (swt) er kommet via forstanden, så er vores opfattelse af Hans eksistens en fuldstændig opfattelse, og da vores følelse af Hans eksistens er ledsaget af forstanden, er vores følelse af Hans eksistens en absolut følelse. Alt dette giver os en fuldstændig opfattelse og en absolut følelse af alle de guddommelige egenskaber. Dette tjener til at overbevise os om, at vi ikke vil være i stand til at opfatte virkeligheden af Allah Selv på trods af vores stærke *iman* på Hans eksistens. Ligeledes tjener det til at overbevise os om, at vi skal underkaste os alle Hans meddelelser til os vedrørende det, forstanden ikke har været i stand til at opfatte eller nå frem til at opfatte. Denne begrænsede opfattelsesevne skyldes den naturlige afmægtighed i den menneskelige forstand med dens relative og begrænsede målestokke til at opfatte hvad, der er hævet over forstanden, da en sådan opfattelse kræver målestokke, der hverken er relative eller begrænsede, hvilket mennesket ikke er og heller ikke kan komme i besiddelse af.

Hvad angår bekræftelsen af menneskenes behov for sendebude, så er det således, at det er bekræftet, at mennesket er blevet skabt af Allah (swt), og at religiøsitet er en del af menneskets natur, da det er et af menneskets instinkter. Mennesket helliggør af natur sin skaber, og denne helliggørelse er selve tilbedelsen, som er forholdet mellem mennesket og Skaberen. Hvis dette forhold efterlades uden noget system, vil forholdet blive forvirret og føre til tilbedelsen af andet end

Skaberens. Derfor skal dette forhold organiseres med et sandt system. Dette system kan umuligt komme fra mennesket selv, fordi mennesket er ude af stand til at opfatte Skaberens virkelighed og derved kunne nedfælde et system for forholdet mellem sig selv og Skaberens. Derfor skal dette system komme fra Skaberens. Og da Skaberens skal meddele mennesket dette system, skal der nødvendigvis være sendebude, som meddeler Allahs *Deen* (budskab) til menneskene.

Det andet bevis på menneskenes behov for sendebude er, at menneskets tilfredsstillelse af sine instinkter og organiske behov er en uomgængelig faktor. Hvis denne tilfredsstillelse foregår uden noget system, vil det føre til den forkerte eller en naturstridig tilfredsstillelse og vil forårsage menneskets elendighed. Derfor skal der være et system, der organiserer menneskets instinkter og organiske behov. Dette system kommer ikke fra mennesket, fordi menneskets forståelse for organiseringen af sine instinkter og organiske behov er tilbøjelig til variation, uenighed, modsætning og påvirkning fra det miljø, mennesket lever i. Hvis denne organisering overlades til mennesket, vil systemet have tilbøjelighed til variation, uenighed og modsætning, og dette vil føre til menneskets elendighed. Derfor skal systemet nødvendigvis være fra Allah (swt).

Hvad angår bekræftelsen af, at *Qur'anen* er fra Allah, så er det således, at *Qur'anen* er en arabisk bog, som Muhammad (saaws) er kommet med. Derfor er *Qur'anen* enten fra araberne, Muhammad eller Allah (swt). Da *Qur'anens* sprog og stil er arabisk, er disse tre de eneste muligheder for dens oprindelse.

Forestillingen om, at *Qur'anen* er fra araberne, er falsk, fordi den har udfordret dem til at bringe noget lig *Qur'anen*. Allah (swt) siger:

“Sig: Bring da ti sura'er (kapitler) lig den (*Qur'anen*)” (OQM. Hud 11: 13)

“Sig: Bring da én sura (kapitel) lig den (Qur’anen)”
(OQM. Junus 10: 38)

Araberne prøvede at bringe noget lig *Qur’anen*, men fejlede. Derfor er *Qur’anen* ikke arabernes ord, hvilket konstateres ved deres manglende evne til at bringe noget lig *Qur’anen*, samt ved *Qur’anens* udfordring til dem og deres forsøg på at bringe noget lig *Qur’anen*. Forestillingen om, at *Qur’anen* er fra Muhammad, er falsk, fordi Muhammad er en af araberne. Uanset hvor stort et geni man måtte være er man stadig blot et menneske og en del af sit samfund og sin nation. Da araberne ikke kunne bringe noget lig *Qur’anen*, så gælder det også for araberne Muhammad, at han ikke kunne bringe noget lig *Qur’anen*. Derfor er *Qur’anen* ikke fra Muhammad. Derudover findes der flere *ahadith* (beretninger fra/om Muhammad), der er *sahih* (autentiske), og andre, der er berettet gennem *tawatur* (absolut bekræftede) vej, og dermed kun kan være ægte. Hvis en hvilken som helst *hadith* sammenlignes med en hvilken som helst *aya* (*Qur’an*-vers), vil man ikke kunne finde nogen lighed i stilen mellem dem. Muhammad plejede at sige en *hadith* og det åbenbarede *Qur’an*-vers på samme tid, og mellem dem er der en forskel i stilen. Uanset hvor meget et person forsøger at variere sit talesprog, så vil stilen være den samme, fordi stilen er en uadskillelig del af personen. Og da der ikke findes nogen lighed mellem stilen i en *aya* og stilen i en *hadith*, så kan *Qur’anen* umuligt være Muhammads tale som følge af den klare og entydige forskel mellem *Qur’anen* og Muhammads tale. Araberne har dog påstået, at Muhammad bringer *Qur’anen* fra en kristen ung mand ved navn ‘Jabr’, hvorefter Allah (swt) svarede dem tilbage ved at sige:

“Og Vi ved visselig, at de siger: Et menneske belærer ham. Den persons sprog, som de hedensk hentyder til, er dog ikke-arabisk, medens dette er klart arabisk sprog”
(OQM. Al-Nahl 16: 103)

Da det nu er bekræftet, at *Qur'anen* hverken er arabernes tale eller Muhammads tale, så er det absolut, at den er Allahs tale, og *Qur'anen* er dermed et mirakel for den person, som har bragt den.

Og da det er Muhammad, der har bragt *Qur'anen*, som er Allahs tale og *Shari'ah* (lov), og da det kun er profeter og sendebude, som bringer Allahs *Shari'ah*, så er det absolut ud fra det rationelle bevis, at Muhammad er en profet og et sendebud.

Dette er et rationelt bevis for *iman* på Allah (swt), Muhammads (saaws) budskab og at *Qur'anen* er Allahs tale.

På dette grundlag kommer *iman* på Allah (swt) via forstanden, og den skal nødvendigvis komme via forstanden. Dermed konstituerer denne *iman* støttepunktet for *iman* på alle *mughaiyyabat* (det usete) og alt, hvad Allah (swt) har meddelt os. Dette skyldes, at da vi nu vi har *iman* på Allah (swt), der besidder guddommelighedens attributter, skal vi nødvendigvis have *iman* på alt, hvad Han (swt) har meddelt os, uanset om forstanden kan opfatte det, eller om det ligger ud over forstanden, fordi det er Allah (swt), som har meddelt os det. Dermed skal vi have *iman* på genoplivelsen og tilbagevendelsen, paradiset og helvedet, regnskabet og pinslen, engle og *jinn* og sataner, og alt det, som den glørværdige *Qur'an* eller *mutawatir* (absolut bekræftede) *hadith*, er kommet med. Til trods for at denne *iman* er kommet gennem overlevering og hørelsesberetning, så er denne *iman* rationel i sin oprindelse, fordi dens oprindelse er blevet bekræftet af forstanden. Derfor skal *'aqida* for muslimen være baseret på forstanden eller på det, hvis oprindelse er bekræftet gennem forstanden. Muslimen skal således have *iman* på det, der for denne muslim er bekræftet gennem forstanden eller gennem den absolut bekræftede og ubestridelige hørelsesberetning, dvs. gennem den glørværdige *Qur'an* og den absolutte *hadith*, altså *mutawatir hadith*. Alt det, der ikke bekræftes gennem disse to veje: forstanden og Bogens (*Qur'anens*) og den absolutte bekræftede *Sunnah*-tekst, er haram (forbudt) for muslimen at tage i *'aqida*, fordi *'aqida*-anskuelser kun må adopteres på basis af utvivlsom vished (*yaqin*).

På dette grundlag skal man have *iman* på det, der er før det jordiske liv, altså Allah (swt), og på det, der er efter det jordiske liv, altså Opstandelsesdagen (*Yawm al-Qiyama*). Da Allahs befalinger, sammen med skaberforholdet, udgør livets forhold med det, der er før livet, og da afregningen af menneskets handlinger foretaget gennem livet, sammen med genoplivelses- og tilbagevendelsesforholdet, udgør livets forhold med det, der er efter livet, er der altså et forhold mellem dette liv og det, der er før og efter livet, og menneskets tilstand heri skal være bundet til dette forhold. Derfor skal menneskets livsførelse være i overensstemmelse med Allahs systemer, og mennesket skal have *iman* på, at Allah på Opstandelsesdagen vil stille det til regnskab for dets handlinger i det jordiske liv.

Derved er den oplyste tanke om det, der står bag universet, livet og mennesket blevet frembragt. Ligeledes er den oplyste tanke om det, der er før og efter livet, samt at livet har en relation til det, der er før og efter blevet frembragt. Dermed er den allerstørste knude blevet fuldstændig løst med den islamiske *'aqida*.

Når mennesket har nået denne løsning, kan det gå videre til tanken om det jordiske liv og til frembringelsen af de sande og produktive opfattelser om dette liv. Denne løsning er selve fundamentet, som ideologien, der skal tages som metode for oprejsningen, bygger på, og denne løsning er fundamentet, som denne ideologiske kultur (*hadara*) bygger på. Derudover er denne løsning fundamentet, hvorfra ideologiens systemer udspringer, og denne løsning er fundamentet, hvorpå ideologiens stat er etableret. Heraf er det fundament, som Islam bygger på - som en idé og en metode - den islamiske *'aqida*. Allah (swt) siger:

“O I som har iman, hav iman på Allah, Hans Sendebud og Bogen, som Han har åbenbaret for Sit Sendebud, og på Skriften, som Han har åbenbaret forud. Og

den, der fornægter Allah og Hans engle og Hans bøger og Hans sendebud og den Yderste dag, er visselig faret vild i en stor vildfarelse” (OQM. Al-Nisa’ 4:136)

Efter at dette er blevet bekræftet, og at iman herpå er en uundgåelig sag, så er enhver muslim forpligtet til at have iman på hele den islamiske *Shari’ah*, fordi den glørværdige *Qur’an* og Sendebuddet (saaws) er kommet med den, og hvis ikke er man *kafir* (ikke-muslim). Derfor er det kufr at fornægte *Shari’ahs* love som helhed eller at fornægte detaljer af de absolutte *shari’ah*-love, uanset om disse love har relation til *’ibadat* (andagter), *mu’amalat* (transaktioner), straf eller levnedsmidler. At erklære *kufr* på (dvs. fornægte) følgende *Qur’an*-vers:

“Og hold salah (bøn)” (OQM. Al-Baqarah 2: 43),

er det samme som at erklære *kufr* på *Qur’an*-versene:

“Og Allah har tilladt handel, men forbudt riba (rente)”
(OQM. Al-Baqarah 2: 275)

“Og tyven - mand eller kvinde - hug deres hænder af.”
(OQM. Al-Ma’idah 5: 38)

“Forbudt for jer er det selvdøde og blod og svinekød og det, et andet navn end Allahs er påkaldt over (ved dets slagtning)” (OQM. Al-Ma’idah 5: 3)

Iman på *Shari'ah* er ikke afhængig af forstanden, men man skal fuldstændig underkaste sig alt, hvad Allah (swt) har åbenbaret. Allah (swt) siger:

“Men nej, ved din Herre, de vil ikke have iman, førend de gør dig til dommer i alt, hvad de strides om, og dernæst ikke finder nogen uvilje i deres indre mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt” (OQM. Al-Nisa' 4: 65)

Al-Qada' & al-Qadar

Allah (swt) siger i *surat* Aal-'Imran:

“Og det tilkommer intet menneske at dø, hvis ikke det er med Allahs billigelse: en beslutning med en (bestemt) frist” (OQM. 3: 145)

Allah (swt) siger i *surat* Al-A'raf:

“Og for ethvert folk er der en frist. Når deres frist så er kommet, kan de ikke forsinke den så meget som et øjeblik, ej heller kan de fremskynde (fristens udløb)”
(OQM. 7: 34)

Allah (swt) siger i *surat* Al-Hadid:

“Der indtræffer ikke nogen hjemsøgelse på jorden eller blandt jer selv, som ikke er i en bog, før Vi fremkalder den. Sandelig, dette er let for Allah” (OQM. 57: 22)

Allah (swt) siger i *surat* Al-Taubah:

“Sig: Intet rammer os, undtagen hvad Allah har foreskrevet os. Han er vor Beskytter, og på Allah skal de troende forlade sig (have tawakkul)”
(OQM. 9: 51)

Allah (swt) siger i *surat Saba'*:

“Ikke et støvgrans vægt i himlene eller på jorden undslipper Ham. Der er ej heller noget, som er mindre eller større end dette, uden at det er optegnet i en tydelig bog” (OQM. 34: 3)

Allah (swt) siger i *surat Al-An'am*:

“Og Han er Den, der tager jeres sjæle om natten, og Han ved, hvad I har foretaget om dagen. Han vækker jer igen (i jeres søvn), så at den fastsatte frist kan fuldendes. Derpå vender I tilbage til Ham, og så vil Han meddele jer, hvad I plejede at øve” (OQM. 6: 60)

Allah (swt) siger i *surat Al-Nisa'*:

“Og hvis noget godt træffer dem, så siger de: Dette er fra Allah! Men hvis noget ondt rammer dem, så siger de: Dette er fra dig! Sig (til dem): Alt kommer fra Allah! Hvad er der da i vejen med dette folk, at de ikke kommer nær til at forstå noget?” (OQM. 4: 78)

Disse og andre lignende *Qur'an*-vers bruges af mange som bevis i emnet *al-Qada'* & *al-Qadar*, hvor man af bevisførelsen forstår, at mennesket tvinges til at udføre sine handlinger, og at menneskets handlinger er bundet af Allahs vilje (*irada*) og ønske (*mashi'a*), og at det er Allah, som har skabt mennesket, og som har skabt menneskets

handling. De prøver også at understøtte deres mening med verset, hvor Allah (swt) siger:

“Og Allah har skabt jer og det, I laver” (OQM. Al-Saffat 37: 96)

Som bevis bringer de ligeledes *abadith*, såsom den *hadith*, hvor Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.( )

“Den Hellige Ånd (englen Jibril) har indblæst i mit sind, at ingen sjæl vil dø, før den har fået sin fulde forsyning (rizq), fulde levetid (ajal) og alt, hvad der er bestemt (af qadar) for den.”

Al-Qada’ & *al-Qadar*-spørgsmålet har spillet en vigtig rolle iblandt de islamiske skoleretninger (*madhabib*). Ahl us-Sunnah har en holdning i dette spørgsmål. Denne holdning kan sammenfattes til, at mennesket har en valgfri foretagelse af sine handlinger, og derfor vil mennesket blive stillet til regnskab for denne valgfri foretagelse. Og al-Mu’tazila har en holdning, der kan sammenfattes til, at det er mennesket, som selv skaber sine egne handlinger, og derfor vil mennesket blive stillet til regnskab for disse handlinger, fordi det selv har frembragt dem. Og al-Jabriyya har også en holdning i dette spørgsmål, og denne holdning kan sammenfattes til, at Allah (swt) er den, der skaber mennesket og skaber dets handlinger, og derfor er mennesket tvunget, og ikke frit stillet i sin handling. Altså er mennesket som en fjer, der bevæges i himmelrummet efter vindenes ønske.

Den, der nøje undersøger *al-Qada’* & *al-Qadar*-spørgsmålet, vil finde frem til, at den nøje undersøgelse i spørgsmålet nødvendiggør et kendskab til det grundlag, som undersøgelsen bygger på. Dette grundlag er ikke menneskets handling, ud fra perspektivet om hvorvidt det er mennesket eller Allah (swt), som skaber handlingen. Grundlaget er heller ikke Allahs viden, set fra den vinkel at Han (swt) ved, hvad mennesket vil (komme til at) foretage, og at Allahs viden fuldstændig

omfatter dette menneske. Grundlaget er heller ikke Allahs (swt) vilje, i den forstand at Hans vilje hænger sammen med menneskets handling, således at handlingen uundgåeligt finder sted ved denne vilje. Grundlaget er heller ikke, at menneskets handling er nedskrevet i *Al-Lamb Al-Mahfudh* (Den Bevarede Tavle), således at mennesket uundgåeligt udfører sin handling i overensstemmelse med det nedskrevne.

Grundlaget, hvorpå undersøgelsen skal baseres, er overhovedet ikke disse ting, fordi de ikke har noget med emnet at gøre med hensyn til belønning og straf, men disse ting har derimod noget at gøre med skabelsen, den altomfattende viden, viljen - der vedrører alle det mulige - og Den Bevarede Tavles indbefattelse af alt. Dette forhold er et helt andet emne, der er adskilt fra emnet om belønning og straf for handlingen; dvs. hvorvidt mennesket er tvunget til at udføre en handling, om end den er god eller ond, eller om mennesket er frit stillet i sin handling. Og om hvorvidt mennesket har frit valg til at udføre eller undlade en handling, eller om det intet valg har.

Den, der nøje observerer handlingerne, vil kunne se, at mennesket lever inden for to sfærer. Den ene sfære domineres af mennesket. I denne sfære finder menneskets handlinger sted, og inden for denne sfæres rammer ligger de handlinger, som mennesket udfører ved egen fri vilje. Den anden sfære dominerer mennesket. Det er underlagt denne sfære, og inden for denne sfæres rammer finder de handlinger, som mennesket intet har at gøre med, sted, om end handlingen udføres af -eller hænder over mennesket.

Med hensyn til de handlinger, som hænder inden for den sfære, som dominerer mennesket, forholder det sig således at mennesket hverken har noget at gøre med disse eller nogen indflydelse på om de indtræffer. Disse handlinger består af to kategorier: Den ene del nødvendigøres af eksistensens system, og i den anden del hænder de handlinger, som ikke ligger inden for menneskets kunnen og som mennesket ikke kan undgå og som ikke nødvendigøres af eksistensens system. Hvad angår det som eksistensens systemer nødvendigør, så undertvinger eksistensen mennesket til disse systemer. Og derfor retter mennesket sig tvunget ifølge disse, fordi han

følger med universet og livet ifølge et specifikt og uforanderligt system. Derfor hænder handlingerne inden for denne sfære uden om menneskets vilje, og heri opfører mennesket sig tvunget og ikke frit stillet. Mennesket er ikke kommet til denne verden ved egen vilje og vil ikke forlade den ved egen vilje. Yderligere kan mennesket ikke flyve i luften alene ved hjælp af sin krop og kan heller ikke i sin naturlige tilstand gå på vandet, og kan ikke skabe sin egen øjenfarve. Mennesket har heller ikke frembragt sin hovedform eller legemsstørrelse, den der har frembragt alt dette er Allah (swt), uden at det skabte menneske har nogen indflydelse på eller relation til dette. Dette er fordi det er Allah (swt), som har skabt eksistensens system og gjort systemet til organisatoren af eksistensen. Det er også Allah (swt), som har fået eksistensen til at rette sig ifølge dette system, samt gjort den umulig at undvige det.

Hvad angår de handlinger, som ikke ligger inden for menneskets magtfelt, og som mennesket ikke kan undgå og som eksistensens system ikke nødvendiggør, så er der tale om de handlinger som tvunget udføres af eller på mennesket, og som mennesket overhovedet ikke kan undgå. Eksempler på sådanne kunne være, hvis en person falder ned fra et loft på en anden person og derved dræber ham. Og som hvis en person skyder mod en fugl og derved kommer til at ramme og dræbe en person, som han ikke vidste var til stede. Og ligesom hvis et tog eller en bil vælter eller et fly styrter som følge af en pludselig fejl, som det ikke var muligt at undgå, og denne vælten eller dette styrt fører til passagerernes død eller lignende tilfælde. Til trods for at disse handlinger som udførtes eller hændte over mennesket, ikke hører under det, som eksistensens system nødvendiggør, blev de udført af eller hændte over mennesket uden dets vilje. Disse handlinger ligger uden for menneskets magtfelt, og ligger inden for den sfære, der dominerer det. Konklusionen er, at alle disse handlinger, som hænder i den sfære, der dominerer mennesket, er dem der kaldes for *Qada'*, fordi det alene er Allah (swt), som har bestemt dem. Derfor stilles mennesket ikke til regnskab for disse handlinger uanset den gavn eller skade, kærlighed eller had der ligger i disse i forhold til mennesket, dvs. uanset hvad disse handlinger indeholder af godt og ondt ifølge menneskets fortolkning af dem. Imidlertid er det alene Allah (swt), der kender ondskaben og godheden i disse handlinger, fordi mennesket

ingen påvirkning har på dem. Mennesket kender ikke til disse handlinger eller hvordan de fremkommer. Endvidere er mennesket heller ikke i stand til at forhindre eller frembringe disse handlinger. Mennesket er dermed pålagt at have iman på denne *Qada'* samt at den er fra Allah (swt).

Hvad *Qadar* angår, er forklaringen således, at de handlinger som hænder, stammer fra og hænder over ting af universets, menneskets og livets materie, uanset om de ligger inden for den sfære, der dominerer mennesket eller den, som mennesket dominerer. Allah (swt) har skabt specifikke egenskaber for disse ting. Allah (swt) skabte i ilden egenskaben af at kunne brænde, og i træet den egenskab at blive brændt, og i kniven den egenskab at kunne skære. Allah (swt) gjorde disse egenskaber ubrydelige samt påtvungne ifølge eksistensens system. Når det viser sig at egenskaben blev brudt, er det fordi Allah (swt) har hævet den pågældende egenskab fra den ting. Et sådant fænomen udgør et brud på naturloven, der sker for profeter og betegnes som mirakler til deres fordel. På samme måde som Allah (swt) skabte egenskaber i tingene har Han ligeledes skabt instinkter og organiske behov i mennesket og har i dem fastlagt nogle bestemte egenskaber. Allah (swt) skabte i artsinstinktet egenskaben af den seksuelle tilbøjelighed, og i de organiske behov skabte Han egenskaber som sult, tørst og lignende. Ydermere gjorde Allah (swt) disse egenskaber påtvunget for instinkterne og de organiske behov ifølge eksistensens love. Disse bestemte egenskaber som Allah (swt) har fastlagt i tingene, samt i menneskets instinkter og organiske behov er det som kaldes *al-Qadar*, fordi det udelukkende er Allah (swt) som har skabt tingene, instinkterne og de organiske behov og det er Ham, der fastlagde egenskaberne heri. Disse egenskaber er ikke afgjort af tingene selv og samtidig har mennesket overhovedet ikke noget at gøre med dem eller nogen påvirkning på dem. Mennesket skal dermed have *iman* på at den, der har fastlagt disse egenskaber, er Allah (swt). Disse egenskaber har en tendens til at mennesket med dem og gennem dem kan foretage en handling, der enten er i overensstemmelse med Allahs påbud, hvorved handlingen dermed er god, eller er i modstrid med Allahs påbud, hvorved handlingen er ond. Dette gælder både i tilfælde vedrørende anvendelsen af tingene med deres egenskaber eller i tilfælde vedrørende menneskets imødekommelse af instinkterne og de

organiske behov. Anvendelsen vil være god, hvis den er i overensstemmelse med Allahs påbud og forbud, og vil være ond, hvis den er i modstrid med Allahs påbud og forbud.

Heraf er de handlinger, som hænder i den sfære, der dominerer mennesket, afgjort af Allah (swt), uanset om de er gode eller onde. På samme måde er de egenskaber, som ligger i tingene, instinkterne og de organiske behov, fastlagt af Allah (swt), hvad de end resulterer i godt eller ondt. Ligeledes er muslimen heraf pålagt at have *iman* på at *Qada'*, på godt og ondt, er fra Allah (swt), dvs. muslimen skal have det som en del af sin *'aqida* at de handlinger, der finder sted uden for menneskets magtfelt, kommer fra Allah (swt). Muslimen skal også have *iman* på at *Qadar*, både det gode og det onde heri, er fra Allah (swt), dvs. have iman på at tingenes egenskaber, som er indbygget i tingenes natur, er fastlagt af Allah (swt), uanset om det resulterer i noget godt eller ondt. Det skabte menneske har ingen påvirkning på disse. Endvidere er menneskets levetid (*ajal*), forsyning (*rizq*) og sjæl alt sammen fra Allah (swt). Ligeledes er den seksuelle tilbøjelighed og tilbøjeligheden til at besidde ejendomme, som er aspekter af henholdsvis arts- og overlevelsesinstinkt, samt sulten og tørsten, som findes i de organiske behov, alle fra Allah (swt).

Dette gør sig gældende hvad angår de handlinger, som forekommer i den sfære, som dominerer mennesket, samt for alle tingenes egenskaber. Hvad angår den sfære, som mennesket dominerer, er der her tale om den sfære, hvor mennesket handler valgfrit inden for rammerne af det system, som mennesket selv vælger, om end det er Allahs *Shari'ah* eller et andet system. I denne sfære hænder de handlinger, som udføres af eller hænder for mennesket med sin egen fri vilje. Mennesket går, spiser, drikker og rejser når det ønsker og afholder sig fra dette, når mennesket ønsker det. Ligeledes brænder mennesket med ilden og skærer med kniven, som det vil, og tilfredsstiller artsbehovet, ejebehovet, eller sultbehovet, som det vil. I alt dette handler mennesket ved egen frie vilje, samt afholder sig fra handlingen ved egen frie vilje. Mennesket bliver derfor stillet til ansvar for de handlinger, det udfører inden for denne sfære.

Skønt egenskaberne i tingene, instinkterne og de organiske behov, som Allah (swt) har fastlagt og har gjort ufravigelige, er dem, der har virkningen mht. handlingens resultat, men til gengæld foretager disse egenskaber ikke selv en handling. Tværtimod er det mennesket, der foretager en handling, når det anvender egenskaberne i disse, altså i tingene, instinkterne og de organiske behov. Den seksuelle tilbøjelighed, som er et aspekt af artsinstinktet, har både en tendens til godt og ondt. Ligeledes har sulten, som er en del af i de organiske behov, en tendens til godt og ondt. Men den, der udfører henholdsvis det gode og det onde er mennesket, og dermed hverken instinktet eller det organiske behov. Forklaringen herpå er således, at Allah (swt) har forsynet mennesket med forstanden, som skelner. Ydermere har Han (swt) gjort evnen til at opfatte og skelne til en del af forstandens natur. Endvidere har Allah (swt) vejledt mennesket i forhold til det gode og det ondes vej. Allah (swt) siger:

“Og Vi har vist (mennesket) de to veje” (OQM. Al-Balad 90: 10).

Allah (swt) lagde også i forstandens natur evnen til at opfatte *fujur* (overtrædelse) og *taqwa* (gudsfrygt). Allah (swt) siger:

“Så viste Han mennesket det ondes veje og gudsfrygtens veje”
(OQM. Al-Shams 91: 8).

Når mennesket imødekommer sine instinkter og organiske behov i overensstemmelse med Allahs påbud og forbud, handler det godt og følger *taqwa*-vejen. Tillige forholder det sig således at når mennesket imødekommer instinkterne og de organiske behov, alt imens han er afvisende over for Allahs påbud og forbud, handler det ondt og følger *fujur*-vejen. I alle disse tilfælde er det mennesket, som handler henholdsvis godt og ondt, og som det gode og det onde henholdsvis hænder over. Med andre ord er det mennesket, som imødekommer behovene i overensstemmelse med Allahs påbud og forbud, og derved

handler godt. Ligeså er det mennesket som imødekommer behovene i modstrid med Allahs påbud og forbud, og derved handler ondt. På dette grundlag stilles mennesket til regnskab for de handlinger, der forekommer i den sfære, som mennesket har dominans over. Og herved belønnes og straffes mennesket for disse handlinger. Dette er fordi mennesket selv udførte disse handlinger med egen frie vilje, uden at være underlagt nogen tvang. Selv om egenskaberne i instinkterne og i de organiske behov er fastlagt af Allah (swt), samt at deres tendens til det gode og det onde også er fastlagt af Allah, skabte Han (swt) ikke disse egenskaber således, at de tvinger (mennesket) til at handle på en bestemt måde, hvad det end skulle føre til Allahs velbehag eller vække Hans vrede, altså ondt eller godt. Således forholder det sig f.eks. med brænde-egenskaben, som ikke påtvinger en bestemt måde at brænde på, om end man stifter brand på en måde, der gør Allah (swt) tilfreds eller det, der gør Ham (swt) vred, altså godt eller ondt. Egenskaberne er blevet fastlagt i tingene således, at de kommer til udtryk, når vedkommende anvender dem på en specifik måde. Samtidig med at Allah (swt) skabte mennesket, og skabte instinkterne og de organiske behov i mennesket, samt skabte den forstand, der skelner, har Allah (swt) givet mennesket det frie valg til at udføre handlingen eller afholde sig fra den. Allah (swt) har ikke tvunget mennesket til at udføre eller afholde sig fra handlingen. Endvidere har Allah (swt) hverken i tingenes, instinkternes eller de organiske behovs egenskaber fastlagt noget, der tvinger mennesket til udførelsen af eller afholdelsen fra handlingen. Derfor er mennesket frit stillet i at udføre eller afholde sig fra handlingen, gennem det Allah (swt) har skænket mennesket, nemlig en forstand, der kan skelne. Samtidig gjorde Allah (swt) forstanden til grundlaget for den *shari'ah*-mæssige *taklif* (pålæggelse af ansvar). Derfor har Allah (swt) fastsat belønning til mennesket for at handle godt, fordi mennesket med sin forstand valgte at udføre Allahs påbud og afholde sig fra Hans forbud. På samme måde har Allah (swt) fastsat straf til mennesket for at handle ondt, fordi mennesket i modstrid med det som Allah har påbudt, med sin forstand valgte at overtræde Allahs påbud, samt at foretage det Allah har forbudt ved hans imødekommelse af instinkterne og de organiske behov. At gengælde mennesket for sådan en handling er derfor ret og retfærdigt, fordi mennesket er frit stillet i at udføre handlingen og er ikke tvunget til at udføre den. *Al-Qada'* og *al-Qadar* spiller i denne forbindelse ingen

rolle. Der er derimod tale om menneskets egen frivillige udførelse af en handling. Dermed er mennesket ansvarlig for de handlinger, som det foretager. Allah (swt) siger:

“Ethvert menneske er et pant på, hvad det har fortjent (sig ved sine handlinger)”
(OQM. Al-Muddathir 74: 38).

Hvad angår Allahs viden (*'ilmu Allah*), så tvinger den ikke mennesket til at udføre handlingen, blot fordi Allah (swt) vidste at mennesket frivilligt ville udføre handlingen. Menneskets udførelse af handlingen er heller ikke baseret på denne viden. Den evige viden (hos Allah) indbefattede at mennesket vil udføre handlingen. Det nedskrevne i *Al-Lawh Al-Mahfudh* er blot et udtryk for at Allahs viden omfatter alt.

Hvad Allahs (swt) vilje (*irada*) angår, tvinger den heller ikke mennesket til at udføre en handling, i stedet skal den forstås således, at der ikke hænder noget i Allahs skabelse andet end det Han tillader. Altså hænder der intet i eksistensen på trods af Hans vilje. Endvidere, forholder det sig sådan, at når mennesket udfører en handling, som Allah (swt) hverken forhindrer, eller tvinger mennesket til, men lader mennesket udføre handlingen frivilligt, så finder menneskets handling sted med Allahs vilje og ikke trods denne. Og i samme tid foretager mennesket selv handlingen frivilligt, hvor Allahs vilje ikke fungerede som tvingende til handling.

Dette er forklaringen på spørgsmålet om al-Qada' og al-Qadar, en drivkraft for mennesket til at udføre det gode og afholde sig fra det onde, når han ved, at Allah (swt) overvåger ham og vil stille ham til regnskab, samt at Allah (swt) har gjort det op til mennesket selv at vælge mellem at udføre og afholde sig fra handling, og når mennesket ved, at når det ikke anvender valgmuligheden for handlingerne rigtigt, så vil det få straf og hård pinsel. Derfor finder vi den sandfærdige troende, som er bevidst om den sande forståelse af *al-Qada'* og *al-Qadar*, samt er klar over den virkelige gave som Allah har skænket vedkommende, nemlig forstanden og valgfriheden. Vi finder en sådan

troende stærk i sin betragtning til Allahs overvågning af ham, stærk i sin frygt for Allah (swt). Derudover stræber han efter at udføre de guddommelige påbud og afholder sig fra forbudene, af frygt for Allahs straf og pinsel og i ønske om Hans Paradis, samt er ivrig efter at opnå det, der er endnu større end alt dette, hvilket er Allah (swt)'s velbehag.

Det intellektuelle lederskab i Islam

Når tanken bliver forfalden, opstår det patriotiske bånd mellem folk. Det skyldes at de lever i samme geografiske land, hvortil de er knyttet. Overlevelsesinstinktet driver dem til at forsvare sig selv og får dem til at forsvare landet de lever i, og jorden de lever på. Heraf opstår det patriotiske bånd, som er det svageste og mest lave af alle bånd. Det eksisterer blandt dyr og fugle nøjagtig som det eksisterer hos mennesket og fremstår altid i en følelsesmæssige form. Det patriotiske bånd træder frem i tilfælde af fremmed aggression mod hjemlandet enten ved angreb eller besættelse. Det træder ikke frem, når hjemlandet er i sikkerhed mod fremmed aggression. Dets virkning ophører, så snart den fremmede fjende er fortrængt eller fordrevet fra hjemlandet. Derfor er det patriotiske bånd et lavt bånd.

Og når tanken er snæver, opstår et nationalistisk bånd mellem folk; det er det familiemæssige bånd, blot i en bredere form. Det skyldes, at når overlevelsesinstinktet rodfæster sig i mennesket, vil det frembringe magtbegæret i ham. Magtbegæret er individuelt hos det menneske, der befinder sig på et lavt intellektuelt plan. Men når menneskets bevidsthed vokser vil magtbegæret øges hos ham, og han vil da stræbe efter at besidde magten over sin familie og slægt. Derefter vil menneskets magtbegær øges i takt med horisontens udvidelse og vækst i opfattelsen. Mennesket tilstræber så i første omgang at få magt over sit folk i hjemlandet, og når dette bliver realiseret, stræber det efter sit folks dominans over andre. Derefter opstår der lokale stridigheder mellem slægtsmedlemmerne om hvem magten over slægten skal tilkomme. Når magten i denne slægt så stabiliseres hos én af slægtsmedlemmerne efter hans sejr over de andre, opstår der stridigheder mellem denne slægt og andre slægter, indtil magten over folket stabiliseres hos én slægt eller en gruppe folk fra forskellige slægter. Derefter opstår der stridigheder mellem dette folk og andre om dominansen og status på livets slagmark. Derfor hersker der et fanatisk stammesammenhold iblandt tilhængere af dette bånd, og de er præget af blind loyalitet og tilbøjelige til at støtte hinanden mod andre. Derfor er dette et umenneskeligt bånd, der til hver en tid skaber

tendens til interne stridigheder, hvis ikke det optages af eksterne stridigheder.

Ud fra dette grundlag er den patriotiske binding en falsk binding pga. tre årsager:

1- fordi det er et lavt bånd, der er uegnet til at danne binding mellem mennesker i vejen mod oprejsning.

2- fordi det er et sentimentalt bånd, der opstår fra overlevelsesinstinktet ved at man forsvarer sig selv. Det sentimentale bånd har tilbøjelighed til forandring og erstatning, og er således uegnet til at binde mennesker bestandigt.

3- fordi det er et midlertidigt bånd, som opstår i tilfælde af forsvar, men i tilfælde af stabilitet, som er menneskets normale tilstand, eksisterer det ikke. Derfor er det uegnet som et bånd mellem menneskene.

Det nationalistiske bånd er ligeledes falsk pga. tre årsager:

1- fordi det er et stammebånd, der er uegnet til at danne binding mellem mennesker i deres søgen efter oprejsning.

2- fordi det er et sentimentalt bånd, der opstår fra overlevelsesinstinktet, hvorfra magtbegæret så fremkommer.

3- fordi det er et umenneskeligt bånd, da det forårsager stridigheder mellem mennesker om magten. Derfor er dette bånd uegnet som en binding mellem menneskene.

Blandt de falske bånd, hvis tilstedeværelse indbildt formodes at udgøre en binding mellem mennesker, er interesse-båndet og det åndelige bånd, hvorfra intet system udspringer. Interesse-båndet er et mildertidigt bånd, og er uegnet til at danne binding blandt menneskene, fordi båndet indeholder tilbøjeligheden til forhandling om større interesser, hvorved båndet, formodet på basis af interesse, i tilfælde af en prioritering vedrørende interessen, følgelig ophører. Også fordi dette bånd ophører så snart interessen er forskellig og dermed adskiller menneskene. Derudover fordi båndet ophører, når interesserne tilendebringes. Derfor udgør interesse-båndet en farlig binding for dets tilhængere.

Det åndelige bånd, hvorfra intet system udspringer, kommer til udtryk i tilfælde af religiøsitet og kommer ikke til udtryk på livets slagmark. Derfor er båndet en delvis og upraktisk binding, som ikke egner sig som bånd mellem menneskene i livets anliggender. Den kristne verdensanskuelse var på dette grundlag ikke egnet som et bånd blandt de europæiske folkeslag, selvom de alle bekender sig til den, netop fordi den er et åndeligt bånd, som ikke har et system.

Derfor er alle de omtalte bånd uduelige til at danne binding mellem mennesker i livet, når de stræber hen imod oprejsningen. Det sande bånd, der kan danne binding mellem menneskene i livet, er båndet af den rationelle verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et system, hvilket er det ideologiske bånd.

En ideologi er en rationel verdensanskuelse, hvorfra der udspringer et system. En verdensanskuelse er en altomfattende idé om universet, mennesket og livet, og om hvad der er før og efter dette jordiske liv, og om det jordiske livs forhold med det, der er før og efter det. Systemet, som udspringer fra denne verdensanskuelse, er behandlingerne til menneskets problemer, en opklaring af fremgangsmåden for praktisering af disse behandlinger, samt hvorledes verdensanskuelsen skal beskyttes og ideologien skal udbredes. Altså udgør opklaringen af fremgangsmåden for praktiseringen af behandlingerne, beskyttelsen af verdensanskuelsen og udbredelsen af ideologien, en metode. Alt andet, dvs. verdensanskuelsen og behandlingerne, udgør en idé. Heraf består en ideologi altså af en idé og en metode.

En ideologi må nødvendigvis opstå i en persons sind, enten ved Allahs åbenbaring af ideologien til personen med ordre om at meddele den, eller som følge af genialitet hos denne person. Den ideologi, som opstår i et menneskes sind ved Allahs åbenbaring af ideologien til denne person, er den sande ideologi, fordi den er fra skaberen af universet, mennesket og livet, nemlig Allah (swt), og den er derfor en absolut ideologi. Ideologien, som opstår i et menneskes sind gennem genialitet hos vedkommende, er en falsk ideologi, fordi den er opstået i en begrænset forstand, som er ude af stand til at omfatte hele eksistensen, og fordi menneskets forståelse for organisering er

tilbøjelig til forandring, uenighed, modsætning og påvirkning fra det miljø, hvori mennesket lever, hvilket vil føre til et modsætningsfuldt system, som leder til menneskets elendighed. Derfor er den ideologi, som opstår i en persons sind falsk i dens verdensanskuelse og i det system, som udspringer herfra.

Som følge deraf er grundlaget i ideologien den altomfattende idé om universet, mennesket og livet. Ligeledes er metoden, som bringer ideologien til eksistens og gør at den bliver implementeret på livets slagmark, absolut nødvendig for denne idé, for at ideologien eksisterer. Den altomfattende idé er grundlaget for ideologien, fordi den er verdensanskuelsen, det intellektuelle grundlag og den intellektuelle ledelse, og med denne som grundlag fastlægges menneskets intellektuelle retning og livsanskuelse, endvidere baseres alle tankerne herpå, og herfra udspringer alle behandlinger til livets problemer. At metoden er absolut nødvendig, skyldes følgende: Hvis systemet, som udspringer fra verdensanskuelsen, ikke indeholder en opklaring af, hvorledes behandlinger implementeres, samt en opklaring af hvorledes verdensanskuelsen beskyttes og hvorledes ideologiens kald leveres, vil idéen være en fantasiorienteret og hypotetisk filosofi, som blot vil forblive nedskrevet i bøgerne og ingen påvirkning have på det jordiske liv. For at ideologien eksisterer er verdensanskuelsen, behandlingerne for problemerne og metoden nødvendige forudsætninger. Alligevel betyder tilstedeværelsen af idéen og metoden i verdensanskuelsen, hvorfra et system udspringer, ikke at ideologien er sand. Det betyder blot, at det er en ideologi, og tyder ikke på andet. Det, som indikerer om en ideologi er sand eller falsk er dens verdensanskuelse, altså om ideologiens verdensanskuelse er sand eller falsk. Dette skyldes, at denne verdensanskuelse er det intellektuelle grundlag, hvorpå enhver tanke baseres, og som fastsætter ethvert synspunkt, og hvorfra enhver behandling og enhver metode udspringer. Så hvis dette intellektuelle grundlag er sandt, så er ideologien også sand, og hvis den er falsk, så vil ideologien være fundamentalt falsk.

Hvis det intellektuelle grundlag stemmer overens med menneskets natur og er baseret på forstanden, så er det et sandt grundlag, og hvis det modstrider menneskets natur og ikke er baseret på forstanden, så

er det et falsk grundlag. Det intellektuelle grundlags overensstemmelse med menneskets natur betyder, at det intellektuelle grundlag anerkender menneskets afmægtighed og afhængighed af Den Organiserende Skaber, som ligger i menneskets natur. Med andre ord, at det stemmer overens med religiøsitetens instinkt. At det intellektuelle grundlag er baseret på forstanden betyder, at det hverken er baseret på materien eller kompromisløsningen.

Hvis vi ser på hele verden i dag, så vil vi kun finde tre ideologier: Kapitalismen, socialismen, herunder kommunismen, og den tredje ideologi er Islam. De to førstnævnte ideologier adopteres hver af en eller flere stater, hvorimod den tredje ideologi ikke adopteres af nogen stat, men bæres af individer i folkeslag, og alligevel eksisterer denne ideologi over alt på jordkloden.

Kapitalismen er etableret på grundlag af religionens adskillelse fra livet. Denne idé er kapitalismens verdensanskuelse, dens intellektuelle ledelse og dens intellektuelle grundlag. På basis af dette intellektuelle grundlag er det mennesket, der nedfælder sit system i livet, og på dette grundlag er beskyttelsen af frihederne for mennesket nødvendigt. Disse friheder er trosfriheden, ytringsfriheden, ejendomsfriheden og den personlige frihed. Som et resultat af ejendomsfriheden opstod det kapitalistiske økonomiske system, og derved er kapitalisme det mest fremtrædende i denne ideologi og det mest fremtrædende, som denne ideologis verdensanskuelse har resulteret i. Derfor er denne ideologi blevet kaldt den kapitalistiske ideologi ud fra princippet om at navngive en ting ud fra dens mest fremtrædende element.

Hvad angår demokratiet, som denne ideologi har taget til sig, stammer det fra udgangspunktet af at det er mennesket, som nedfælder sit system. Derfor er nationen kilden til myndighederne. Det er nationen, som fastlægger systemerne, hyrer regenten til at styre denne, fratager ham dette styre, når den ønsker det, samt fastsætter det system, som den ønsker at regenten styrer nationen med. Det er fordi styret er en ansættelseskontrakt mellem folket og regenten, som handler om at regenten styrer med det system, som folket har fastlagt for ham at regere det med.

Selvom demokratiet er en del af denne ideologi, så er det ikke mere fremtrædende end det økonomiske system heri. Beviset herfor er, at det kapitalistiske system i Vesten påvirker styret og undertvinger det til de kapitalhavende til den grad, at det er lige før, at det er kapitalisterne, der er de virkelige magthavere i de lande, som adopterer den kapitalistiske ideologi. Derudover er demokratiet ikke noget specielt for denne ideologi, fordi kommunisterne også går ind for demokratiet og mener, at styret skal tilhøre folket. Derfor er det mere præcist, at kalde denne ideologi for den kapitalistiske ideologi.

Denne ideologi opstod oprindeligt, alt imens kejserne og kongerne i Europa og Rusland, med gejstligheden som springbræt, brugte religionen som et middel til folks udnyttelse, undertrykkelse og udmurvning. Som resultat heraf opstod der en uhyrlig kamp, hvor nogle filosoffer og tænkere benægtede religionen fuldstændigt, mens andre anerkendte religionen, men kaldte til religionens adskillelse fra livet. Den endelige holdning hos majoriteten af filosofferne og tænkerne udmundede i én idé, som er religionens adskillelse fra livet, og som naturligt resulterede i religionens adskillelse fra staten. Den endelige holdning var, at man hverken skulle undersøge i religionens benægtelse eller anerkendelse. Undersøgelsen blev afgrænset til at religion skulle adskilles fra livet. Denne idé betragtes som et kompromis mellem gejstligheden, som ønskede at undertvinge sig alt i religionens navn, og tænkerne og filosofferne, der benægtede religionen og gejstlighedens magt. Derfor benægter idéen ikke religionen, men tillader dog ikke religionens indblanding i livet; idéen har derimod adskilt religionen fra livet. Følgelig var den verdensanskuelse, som hele Vesten adopterede, denne adskillelse af religionen fra livet. Denne verdensanskuelse er dermed det intellektuelle grundlag, hvorpå alle tanker baseres, og på grundlag af denne verdensanskuelse fastsættes menneskets intellektuelle retning og livssyn, og på basis heraf behandles alle livets problemer. Denne verdensanskuelse er også den intellektuelle ledelse, som Vesten bærer og kalder resten af verden til.

Verdensanskuelsen “religionens adskillelse fra livet”, er en underforstået anerkendelse af at der findes noget, der hedder religion, dvs. at der findes en skaber til universet, mennesket og livet, og at der

findes en genfødselsdag, fordi dette er essensen af religionen som værende en religion. Denne anerkendelse giver en idé om universet, mennesket og livet, og om det, der er før og efter livet, fordi verdensanskuelsen ikke benægter religionens eksistens, men da den kom med idéen om religionens adskillelse, anerkendte den underforstået religionens eksistens. Derfor har verdensanskuelsen bekræftet religionens eksistens og kom med idéen om, at dette liv intet forhold har til det, der er før og efter livet, idet verdensanskuelsen gik ind for religionens adskillelse fra livet, og at religion udelukkende er et forhold mellem individet og dets skaber. Og dermed er verdensanskuelsen 'religionens adskillelse fra livet' i dens omfattende forstand en altomfattende idé om universet, mennesket og livet, og heraf er den kapitalistiske ideologi på den måde vi har opklaret den, en ideologi ligesom de andre ideologier.

Socialismen, herunder kommunismen, mener, at universet, mennesket og livet udelukkende består af materie, og at materien er oprindelsen til alle ting. Den mener, at tingene er blevet til ud fra materiens udvikling, og at der overhovedet ikke findes noget bag materien, samt at denne materie er evig og uendelig, og at ingen har frembragt den, dvs. at materien er nødvendigvis-eksisterende. Tilhængere af denne ideologi benægter derfor, at tingene er skabt af en skaber, dvs. de benægter det åndelige aspekt i tingene og betragter anerkendelsen af det åndelige aspekt som en trussel mod livet. De betragter religion som opium for folket, som noget der bedøver og forhindrer dem fra handling. De anerkender ikke andet end materien, og selv tanken er blot en refleksion af materien til hjernen. På basis heraf er materien kilden til tanken og kilden til alting, og via materiens materialistiske udvikling bliver tingene til. På dette grundlag benægter de eksistensen af Skaberen og mener, at materien er evig. De benægter således det, der er før og efter livet, og anerkender intet andet end livet.

Trods disse to ideologiers uenighed i det grundlæggende syn på universet, mennesket og livet, er de begge enige om at menneskets høje idealer er de høje værdier som mennesket selv fastlægger, samt om at lykke er, at opnå det optimale af de kropslige nydelser. Det er fordi disse kropslige nydelser er - ifølge dem - midlet til lykke, de er

snarere selve lykken. De to ideologier er også enige om at give mennesket sin personlige frihed, så det kan opføre sig som det ønsker og har lyst til, så længe det finder sin lykke i denne opførelse. Derfor er den personlige adfærd eller den personlige frihed en del af det, som disse to ideologier helliggør.

Disse to ideologier er uenige i synet på individet og samfundet. Kapitalismen er en individualistisk ideologi, som betragter samfundet bestående af individer; den betragter samfundet kun sekundært og fokuserer specielt på individet. Derfor skal frihederne garanteres for individet. Hvert individ skal arbejde for samfundet for dermed at sikre friheden for individet. Trosfriheden er derfor en af de ting, der helliggøres af denne ideologi. Den økonomiske frihed er også hellig og må på basis af kapitalismens filosofi ikke begrænses, men bliver begrænset fra statens side med det formål at garantere frihederne. Staten udøver denne begrænsning med militærmagt og lovens strenghed. Staten er dog et middel og ikke et mål. Suveræniteten tilhører derfor i sidste ende individerne og ikke staten. Følgelig bærer den kapitalistiske ideologi en intellektuel ledelse, som er religionens adskillelse fra livet, og med denne ledelse som grundlag implementerer kapitalismen sine systemer, kalder til dem og forsøger at implementere disse alle vegne.

Socialismen, herunder kommunismen, er en ideologi, som mener, at samfundet er en generel samling, som består af mennesker og deres forhold med naturen. De deterministiske og specifikke forhold, som folk på en deterministisk og automatisk måde er undervunget. Hele denne samling er én ting: naturen, mennesket og forholdene. De er alle én ting, og ikke dele, der er adskilt fra hinanden. Så naturen betragtes som en side af menneskets personlighed; naturen er den side, som mennesket bærer i sig selv. Mennesket udvikler sig derfor ikke uden at være forbundet med denne side af sin personlighed, hvilket er naturen, fordi menneskets forhold med naturen er som en tings forhold med sig selv. Derfor ansues samfundet som én samling, der som en helhed udvikler sig sammen i én udvikling; som følge heraf følger individet med, som tanden drejer med i tandhjulet. Derfor har de ingen trosfrihed for individet, og heller ikke en økonomisk frihed. Idet verdensanskuelsen er bundet til, hvad staten mener, og økonomien er

bundet til, hvad staten mener. Derfor er staten også en del af det, som ideologien helliggør. Fra denne materialistiske filosofi udsprang livssystemerne, hvor økonomisystemet udgør det første fundament, og som sætter det almene præg på alle systemerne.

Derfor bærer den socialistiske ideologi, herunder kommunismen, en intellektuel ledelse, som er materialismen og den materialistiske udvikling, og med denne ledelse som grundlag implementerer ideologien sine systemer, kalder til dem og forsøger at implementere disse alle vegne.

Hvad Islam angår, opklarer den at der bag universet, mennesket og livet er en skaber, som skabte dem alle, og denne skaber er Allah (swt). Derfor er Islams fundament den absolutte anerkendelse af Allahs eksistens. Og det er denne *'aqida*, som har defineret det åndelige aspekt, som følgende, at mennesket, livet og universet er skabt af en skaber. Heraf er det skabte univers' forhold med Skaberen, Allah (swt), det åndelige aspekt i universet, og det skabte livs forhold med Skaberen, Allah (swt), er det åndelige aspekt i livet, og det skabte menneskes forhold med Skaberen, Allah, det åndelige aspekt i mennesket. Ånden (*Ruh*) er derfor menneskets opfattelse af sit forhold med Allah (swt).

Iman på Allah (swt) skal akkompagneres med *iman* på Muhammads profetskab og hans budskab, samt *iman* på at *Qur'anen* er Allahs tale, og det er heraf forpligtende at have *iman* på alt hvad den kommer med. Følgelig, afgør den islamiske *'aqida* at der er en skaber før dette liv, som man skal have *iman* på, og denne skaber er Allah (swt), og at der er noget efter dette liv, som man skal have *iman* på, hvilket er Opstandelsesdagen. Og at mennesket i det nuværende liv er bundet til Allahs påbud og forbud, hvilket er livets forhold med hvad der er før. Samt at mennesket er bundet til at stå til regnskab for, om end det efterfulgte disse påbud og afveg fra disse forbud, hvilket er livets forhold med hvad der kommer efter det. Muslimen skal derfor - nødvendigvis - opfatte sit forhold til Allah (swt), når vedkommende udfører sine handlinger, således at han/hun dirigerer sine handlinger ifølge Allahs påbud og forbud, hvilket er meningen med at sammensmelte *ruh* (ånden) med materien. Målet med at dirigere

handlingerne ifølge Allahs påbud og forbud er, at opnå Allahs velbehag. Mens den tilsigtede målsætning bag udførelsen af handlingerne er den værdi handlingen virkeliggør.

Derfor er de høje mål for beskyttelsen af samfundet ikke fastlagt af mennesket, men kommer derimod gennem Allahs påbud og forbud. Disse mål er konstante, og de hverken ændrer sig eller udvikler sig. Så bevarelsen af menneskearten, forstanden, den menneskelige værdighed, menneskelivet, privat ejendommen, *Deen* (Islam), sikkerheden og staten, er faste høje mål for beskyttelsen af samfundet. Disse faste mål er hverken genstand for ændring eller udvikling. Islam har fastsat strenge straffe til bevarelsen af disse faste mål i form af *hudud* (*shari'ah*-fastlagte straffe) og straffe.

Derfor betragtes det at sørge for bevarelsen af disse høje mål som en forpligtelse, fordi de er påbud og forbud fra Allah (swt), og ikke fordi de realiserer materialistiske værdier. Således udfører den enkelte muslim og staten alle handlinger ifølge Allahs påbud og forbud, da det netop er dem, som organiserer alle menneskets anliggender. At handle ifølge Allahs påbud og forbud er det, der skaber tryghed i muslimerne. Lykken er hermed ikke at tilfredsstille kroppen eller at forsyne den med nydelser, men at opnå Allahs (swt) velbehag.

Hvad de organiske behov og instinkterne angår, har Islam organiseret dem på sådan en måde, der garanterer tilfredsstillelsen af alle fornødenhederne, herunder sult, artens og åndelig fornødenhed mv. Men denne organisering sker ikke ved at tilfredsstille en fornødenhed på bekostning af en anden, eller ved at undertrykke nogle fornødenheder og frigøre andre, eller ved frigørelsen af dem alle. Islam har derimod koordineret og tilfredsstillet alle fornødenhederne ved et akkurat system, som sørger for menneskets glæde og velfærd, og som forhindrer at mennesket bryder sammen og falder ned på dyreniveauet gennem instinkternes anarki.

For at garantere denne organisering, betragter Islam fællesskabet som værende en udelelig helhed, og individet anses som en uadskillelig del af fællesskabet. Men at individet er en del af fællesskabet er ikke ensbetydende med, at det er som en tand i hjulet, men individet er

derimod en del af en helhed, ligesom hånden er en del af kroppen. Derfor har Islam taget vare om dette individ som værende en del af fællesskabet, og ikke som et individ, der er adskilt herfra, således at denne varetagelse fører til bevarelsen af fællesskabet. Samtidigt har Islam taget vare om fællesskabet, ikke som værende en helhed uden delelementer, men som en helhed bestående af delelementer, bestående af individerne, således at denne varetagelse fører til beskyttelsen af disse individer som delelementer. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

)

:

.(

“Eksemplet med den, der holder sig til - og værner om Allahs grænser, og den, der overtræder disse, er som et folk, der trækker lod om at gå ombord på et skib, hvor nogle kommer på det øverste dæk og andre på det nederste. Hver gang dem på det nederste dæk skulle hente vand, gik de forbi dem, der var på det øverste dæk. Så sagde de (dvs. dem på det nederste dæk): Vi må hellere bore et hul i vores del (af skibet) og ikke beskadige dem, der er på det øverste dæk. Hvis de (på det øverste dæk) så overlader dem (på det nederste dæk) til deres vilje, så vil de alle sammen drukne, og hvis de forhindrer dem heri, så vil de redde dem og alle vil blive reddet.”

Dette syn på fællesskabet og individet er netop det, der danner en specifik opfattelse om samfundet. Det er fordi disse individer, som udgør delelementer af fællesskabet, skal have tanker, der binder dem, og som de lever ifølge, og de skal have ens følelser, som de påvirkes med, og som de drives af, og de skal have ét system, der behandler alle deres problemer i livet. Heraf består et samfund af mennesker, tanker, følelser og systemer, og mennesket er i dette liv bundet til disse tanker, følelser og systemer. Derfor er muslimerne i alle henseender bundet til

Islam i livet og har overhovedet ingen friheder. Så for muslimer er *'aqida* bundet til Islams rammer, og den ikke er ubetinget. Derfor betragtes muslimens frafald som en stor forbrydelse, for hvilke vedkommende fortjener at blive dræbt, hvis denne ikke angrer. De personlige anliggender er også bundet til Islams system. Derfor er *zina* (hor) en forbrydelse, som man uden nåde straffes for offentligt. Allah (swt) siger:

“Og lad en skare af de troende være vidne til deres straf”
(OQM. Al-Nur 24: 2)

At drikke *kehamr* (alkohol) er ligeså en forbrydelse, som man straffes for. Overfald på andre er ligeledes en forbrydelse, som varierer afhængigt af typen af overfaldet, såsom utugt-beskyldning (*qadhif*), mord osv. Det økonomiske anliggende er bundet til *Shari'ah* og til de midler, hvorigennem *Shari'ah* tillod individet at eje, og bundet til realiteten af denne private ejendom, som er Lovgiverens (Allahs) tilladelse til at drage nytte af genstanden. Ydermere anses overtrædelsen af disse restriktioner som en forbrydelse, som varierer afhængigt af typen af denne overtrædelse, såsom tyveri, røveri osv. Derfor er statens tilstedeværelse uundgåelig; en stat som værner om dette fællesskab og dette individ, og som implementerer systemet over samfundet. Det er også nødvendigt at ideologien påvirker dens tilhængere, så beskyttelsen kommer naturligt fra menneskene selv. Følgelig er det ideologien, der begrænser og værner, og staten er den, der implementerer. Derfor tilhører suveræniteten *Shari'ah*, og hverken staten eller nationen, selvom autoriteten tilhører nationen og fremtræder i staten. Heraf er staten metoden for implementeringen af systemet, selvom man forlader sig på den enkelte troendes *taqwa* over for Allah (swt), så denne praktiserer Islams love. På dette grundlag er det nødvendigt med lovgivningen, som implementeres af staten, og med retledning af den enkelte troende, så vedkommende praktiserer Islam motiveret af sin *taqwa* over for Allah (swt). Heraf er Islam en *'aqida* og systemer, og Islams ideologi er en idé og en metode af samme art som idéen, og Islams system udspringer fra dens *'aqida*, og Islams

kultur udgør et bestemt livsmønster. Islams metode i at bære kaldet er at staten implementerer Islam samt at Islam bæres til verden som en intellektuel ledelse, som skal være fundamentet for forståelsen og praktiseringen af Islam. Praktiseringen af Islam i det fællesskab, som styres med Islams system, er en udbredelse af den islamiske da'wah, fordi implementeringen af Islams system over ikke-muslimerne betragtes som en del af den praktiske metode for da'wah. Denne implementering har faktisk haft den største effekt i at skabe denne islamiske verden, som er vidt udbredt.

Konklusionen er, at der i verden findes tre ideologier, som er: Kapitalismen, socialismen, herunder kommunismen og den tredje ideologi er Islam. Enhver af disse ideologier har en verdensanskuelse, hvorfra ideologiens systemer udspringer, og hver ideologi har en målestok for menneskets handlinger i livet, en specifik anskuelse af samfundet og en metode for implementering af systemet.

Vedrørende verdensanskuelsen, mener den kommunistiske ideologi, at materien er kilden til alting, og at alle ting oprinder fra materien gennem den materialistiske evolution. Den kapitalistiske ideologi mener, at religion skal adskilles fra livet, hvilket resulterer i religionens adskillelse fra staten. Kapitalisterne vil ikke undersøge om der eksisterer en Skaber eller ej, men de fokuserer i stedet på, at Skaberen ikke har noget med livet at gøre, uanset om man anerkender Hans eksistens eller benægter den. Derfor er både den, der anerkender skaberens eksistens, og den, der benægter det, lige ifølge kapitalisternes verdensanskuelse, hvilken består af religionens adskillelse fra livet.

Islam mener, at Allah (swt) er Skaberen af eksistensen, samt at Han har sendt profeterne og sendebudene med Hans *Deen* (dvs. guddommelige budskab) til menneskeheden, og at Han vil stille mennesket til regnskab for dets handlinger på Opstandelsedagen. Derfor er Islams '*aqida* at have iman på Allah (swt), Hans engle, Hans skrifter, Hans sendebude, den Yderste Dag og *al-Qada'* & *al-Qadar*, hvor både det gode og onde heraf er fra Allah (swt).

I forbindelse med hvorledes systemet udspringer fra verdensanskuelsen, mener den kommunistiske ideologi at systemet

udtages fra produktionsmidlerne, fordi i fx. feudal-samfundet er øksen produktionsmidlet, og herfra tages feudal-systemet. Når samfundet udvikler sig til kapitalisme, bliver maskinen produktionsmidlet, og derfor tages det kapitalistiske system herfra. Så dets system er taget ud fra den materialistiske evolution. Den kapitalistiske ideologi mener, at idet mennesket adskilte religionen fra livet, er det nødvendigt for det, at nedfælde et system til sig selv fra selve livet. Derved begyndte mennesket at tage sit system fra sin realitet og nedfælde det selv. Islam mener, at Allah (swt) har fastsat et livssystem for mennesket, for at de skal rette sig derefter, og at Han (swt) har sendt vores mester Muhammad (saaws) med dette system, som han (saaws) meddelte mennesket. Mennesket skal derfor følge dette system. På denne baggrund må mennesket studere problemet og udlede dets løsning fra Bogen (*Qur'anen*) og *Sunnah*.

Vedrørende handlingernes målestok i livet, mener den kommunistiske ideologi, at materialismen, dvs. det materialistiske system, er målestokken i livet, samt at målestokken udvikler sig efter systemets udvikling. Den kapitalistiske ideologi mener, at handlingernes målestok i livet er nyttemoralen, og ifølge denne nyttemoral evalueres handlingerne og udføres på dette grundlag. Islam mener, at handlingernes målestok i livet, er *halal* og *haram*, dvs. Allahs påbud og forbud. Så *halal* udføres og *haram* undlades; dette hverken udvikler - eller ændrer sig. Det er udelukkende *Shari'ah* og aldrig nyttemoralen, der skal afgøre handlingernes målestok.

Med hensyn til synet på samfundet, mener den kommunistiske ideologi, at samfundet er en generel samling, heraf jorden, produktionsmidlerne, naturen og mennesket, som alle betragtes som én ting, nemlig materien. Når naturen - og hvad der hører herunder - udvikler sig, vil mennesket hermed også udvikle sig, og derved vil hele samfundet udvikle sig. Derfor er samfundet underlagt den materialistiske udvikling. Mennesket er blot pålagt at frembringe modsætningerne for således at fremskynde denne udvikling. Og når samfundet udvikler sig, udvikler individet sig hermed og roterer med samfundet, som tanden drejer med i tandhjulet.

Den kapitalistiske ideologi mener, at samfundet består af individer, og at når individets anliggender organiseres, vil samfundets anliggender dermed blive organiseret. Det er derfor nødvendigt alene at have fokus vendt mod individet, idet staten virker for individets skyld. Derfor er denne ideologi individualistisk. Islam mener, at fundamentet som samfundet skal etableres på, er *'aqida*, hvad den indebærer af tanker og følelser, og hvad der herfra udspringer af systemer. Når de islamiske tanker og de islamiske følelser hersker og det islamiske system implementeres over folk, vil det islamiske samfund opstå. Som følge deraf består samfundet af mennesker, tanker, følelser og systemer. Tager vi blot mennesket sammen med andre mennesker danner de et fællesskab, men vil ikke udgøre et samfund. Et samfund opstår først i kraft af de tanker, som mennesket adopterer og de følelser, som mennesket har, og de systemer, som implementeres over det. Begrundelsen herfor er at det, der frembringer forholdet mellem to mennesker, er interessen. Såfremt tankerne forenes om interessen, og følelserne forenes omkring den, således at tilfredshed og vrede er forenet herom, og såfremt systemet til behandling (af folks problemer) er ens, vil forholdet mellem to mennesker opstå. Ligeledes, forholder det sig sådan, at hvis tankerne vedrørende interessen er forskellige, eller følelserne omkring den er forskellige, altså at tilfredshed og vrede ikke deles, eller systemet, som behandler interesser mellem det ene og det andet menneske, er uens, vil forholdet ikke opstå, og følgelig vil samfundet ikke kunne opstå. Derfor består samfundet af mennesker, tanker, følelser og systemer, da det netop er dem, der frembringer forholdet og gør fællesskabet til et specifikt samfund.

Derfor, hvis alle folk er muslimer, og de tanker som de adopterer, er kapitalistisk-demokratiske, deres følelser de bærer på åndelig-gejstlige eller patriotiske, og systemet som implementeres over dem er kapitalistisk-demokratiske, så ville samfundet være et ikke-islamisk samfund, selv i tilfælde af at flertallet af dets indbyggere er muslimer.

Hvad angår implementering af systemet, mener den kommunistiske ideologi, at det alene er staten, der implementerer systemet med militærmagt og lovens strenghed. Staten sørger selv for individets og fællesskabets anliggender samt står for udvikling af systemet. Kapitalismen mener, at staten blot skal føre tilsyn med frihederne -

forstået på den måde at når nogen krænker andres frihed, forhindrer staten denne krænkelse, fordi staten er blevet til for at sikre frihederne. Når ingen krænker andres frihed, selv hvis vedkommende udnytter dem og fratager dem deres rettigheder, men med deres tilfredshed, vil der ikke være nogen krænkelse af frihederne, og derfor vil staten ikke foretage et indgreb heri. Dermed er staten oprettet med det formål at sikre frihederne.

Islam mener, at systemet implementeres af den enkelte troende motiveret af sin *taqwa* over for Allah (swt), samt implementeres af staten gennem fællesskabets følelse af systemets retfærdighed og gennem nationens samarbejde med regenten ved at påbyde *ma'ruf* (det rette) og at forbyde *munkar* (det onde), og gennem statens autoritet. Staten sørger for fællesskabets anliggender og påtager sig ikke individets anliggender på hans vegne, medmindre han/hun er ude af stand til selv at sørge for disse. Systemet udvikler sig aldrig, og staten har myndigheden til at vedtage *shari'ah*-lovene, hvis der opstår flere udfald af *ijtihad* (udledning) heri.

Den intellektuelle ledelse for ideologien Islam stemmer overens med menneskets natur. Trods dens dybde er den nem og lettilgængelig, og menneskets forstand og hjerte åbner sig hurtigt op for den. Mennesket kaster sig hurtigt ud i at forstå Islam og fordybe sig i forståelsen af dens detaljer med betagethed og påskønnelse. Dette skyldes, at religiøsitet er medfødt i mennesket, og hvert menneske er i sin natur religiøs, og ingen magt er i stand til at løsrive denne natur fra mennesket pga. dens rodfæstelse heri. Så mennesket med sin natur føler at det er mangelfuldt, at der er en mere fuldkommen magt end det selv, og at denne magt fortjener helliggørelse. Religiøsitet er at have behov for den Organiserende Skaber, og den opstår fra den naturlige afmægtighed i menneskets opbygning. Religiøsitet er et konstant instinkt, der har en specifik reaktion, nemlig helliggørelsen. Derfor har menneskeheden i alle tidsaldre været religiøs og har tilbedt noget. Menneskeheden har således tilbedt mennesker, himmellegemer, sten, dyr, ild og andre ting. Da Islam kom med sin *'aqida*, kom den for at lede menneskeheden væk fra tilbedelsen af skabninger hen til tilbedelsen af Allah (swt), som har skabt alle ting. Da den materialistiske ideologi, som benægter Allahs eksistens og ånden (dvs.

ruh), kom frem var den ikke i stand til at tilintetgøre denne naturlige religiøsitet, men overførte menneskets forestilling om en højere magt end det selv, samt overførte menneskets helliggørelse af denne magt. Den materialistiske ideologi overførte alt dette til en forestilling om at denne magt ligger i ideologien og dens ledere, og gjorde menneskets helliggørelse udelukkende rettet mod dem begge. Det er som om, at denne ideologi gik tilbage, og overførte menneskenes helliggørelse fra tilbedelsen af Allah (swt) til tilbedelsen af mennesker, og fra helliggørelsen af Allahs vers til helliggørelsen af skabningernes ord, og således var ideologien regressiv. Ideologien var heller ikke i stand til at destruere religiøsitetens natur, men manipulerede denne regressivt gennem fordrejning. Derfor er den materialistiske ideologis intellektuelle ledelse i modstrid med menneskets natur og er en negativ ledelse. Og derfor er den intellektuelle ledelse i kommunismen mislykket ud fra et instinktivt perspektiv. Man manipulerer folk til denne intellektuelle ledelse alene ved at appellere til deres maver, hvorved den tillokker de sultne, angstfulde og de håbløse. Endvidere fastholdes den af de lavttænkende, taberne i livet, som bærer nag til det, og dem som lider af mentalafvigelse, for således at man kalder dem for intellektuelle, når de praler med den dialektiske teori, hvis falskhed og ugyldighed er helt soleklart, med både sansningens og forstandens vidnesbyrd. Denne intellektuelle ledelse benytter sig af magt for at undertvinge mennesker til dens ideologi. Heraf var pres, undertrykkelse, revolutioner, uroligheder, ødelæggelser og uorden blandt dens vigtigste midler.

Kapitalismens intellektuelle ledelse modstrider ligeledes menneskets natur, som er religiøsitetens natur. Det er fordi på samme måde som religiøsitetens natur viser sig ved helliggørelsen, så fremtræder denne natur også i menneskets organisering af dets handlinger i livet, da menneskets uenighed og modsigelse vil tilsynskomme, når det selv foretager denne organisering, hvilket er tegnet på afmægtigheden. Derfor skal deen (det guddommelige system) nødvendigvis være den, der organiserer menneskets handlinger i livet. Dermed står fjernelsen af det guddommelige system fra livet i modstrid med menneskets natur. Alligevel betyder det guddommelige systems tilstedeværelse i livet ikke, at det jordiske livs handlinger gøres bestående af andagter, men tilstedeværelsen af deen i livet betyder, at det system, Allah har

beordret, gøres til det, der behandler menneskets problemer i livet, hvor systemet har kilde i en verdensanskuelse, som har anerkendt hvad der ligger i menneskets natur. At fjerne dette system og indførelse af et system, der har kilde i en verdensanskuelse, som ikke stemmer overens med religiøsitetens instinkt, modstrider menneskets natur. Kapitalismens intellektuelle ledelse er derfor mislykket pga. dens modstrid med menneskets natur, fordi den er negativ i sin adskillelse af religionen fra livet og når den fjerner religiøsiteten fra livet og gør den til et individuelt spørgsmål, samt når den holder det system, Allah (swt) har beordret, væk fra behandling af menneskets problemer.

Den islamiske intellektuelle ledelse er en positiv ledelse, fordi den gør forstanden til fundamentet for *iman* på Allahs eksistens, idet den henleder opmærksomheden til hvad, der eksisterer i universet, mennesket og livet, hvilket leder til den definitive anerkendelse af Allahs eksistens, som har skabt disse skabninger. Ydermere fastsætter den islamiske intellektuelle ledelse for mennesket, hvad det med sin natur eftersøger af fuldstændig fuldkommenhed, som ikke findes i mennesket, universet og livet, samt retleder menneskets forstand til denne, for således at mennesket opfatter - og får *iman* på den.

Hvad angår den kommunistiske intellektuelle ledelse, så bygger den på materialismen og ikke på forstanden, selvom forstanden er kommet frem til den. Det er fordi den mener, at materien eksisterede før tanken og at materien er kilden til tingene, og heraf er den materialistisk. Den kapitalistiske intellektuelle ledelse er baseret på kompromisløsningen, som opstod ud fra den blodige strid, som stod på i flere århundreder mellem præsteskabet og de intellektuelle, og som resulterede i religionens adskillelse fra staten.

Derfor er både den kommunistiske og kapitalistiske intellektuelle ledelse mislykket, fordi de begge modstrider menneskets natur og ikke er baseret på forstanden.

Konklusionen er, at det kun er den islamiske intellektuelle ledelse, der er sand, og alle andre intellektuelle ledelser er falske, fordi den islamiske intellektuelle ledelse bygger på forstanden, mens de andre intellektuelle ledelser ikke er baseret på forstanden. Og fordi den

islamiske er en intellektuel ledelse, der stemmer overens med menneskets natur, og dermed vil mennesket være imødekommende over for den, hvorimod de andre intellektuelle ledelser modstrider menneskets natur. Dette skyldes, at den kommunistiske intellektuelle ledelse er baseret på materien, og ikke på forstanden, fordi den siger at materien kommer før tanken, dvs. kommer før forstanden. Og derfor, når materien reflekterer sig på hjernen, frembringer den tanken, og derved vil hjernen tænke på materien, som blev reflekteret på hjernen. Der er ingen tanke før materiens refleksion på hjernen, og derfor er alt baseret på materien. Så oprindelsen af den kommunistiske verdensanskuelse, dvs. den kommunistiske intellektuelle ledelse, er materialismen og ikke tanken.

Dette er fejlagtigt ud fra to vinkler:

- 1) Der findes ingen refleksion mellem materien og hjernen. Det er hverken hjernen, der reflekteres på materien, eller materien, der reflekteres på hjernen, fordi refleksionen kræver tilstedeværelsen af tendensen til at reflektere i den ting, der reflekterer tingene. Såsom det er tilfældet med spejlet, der er afhængig af egenskaben af at kunne reflektere, dette gør sig hverken gældende for hjernen eller den materielle realitet. Derfor findes der overhovedet ingen refleksion mellem materien og hjernen, da materien hverken reflekterer sig på hjernen eller overføres til hjernen, derimod er det sansningen af materien, der overføres til hjernen gennem sanserne. Overførslen af sansningen af materien til hjernen er ikke en refleksion af materien på hjernen, og er heller ikke en refleksion af hjernen på materien, men er blot en sansning af materien. Heri er der ingen forskel mellem øjet og de andre sanser. Sansningen finder sted ved berøring, lugt, smag og hørelsen på samme måde som det sker gennem synet. Følgelig er det, der foregår - af tingene - ikke en refleksion på hjernen, men blot en sansning af disse ting. Mennesket sanser tingene gennem sine fem sanser, og tingene reflekteres ikke på menneskets hjerne.
- 2) Sansning alene fremkalder ikke tanke, men det, der sker, er udelukkende sansning, dvs. sansningen af realiteten. Sansning plus sansning plus en million sansning, uanset hvor varierende

sansningstypen bliver, fremkalder den udelukkende en sansning og overhovedet ingen tanke. For at tanke finder sted skal der være forudgående informationer til stede hos mennesket, hvorved mennesket herigennem tolker den realitet, det har sanset. Lad os som eksempel tage det nuværende menneske, et hvilket som helst menneske, og give dette menneske en assyrisk bog, vi forudsætter at, denne person ikke har nogen forudgående informationer, der har relation til det assyriske sprog. Nu lader vi så mennesket sanse skriften gennem syn og berøring, og gentage denne sansning en million gange, i så fald er det ikke muligt for vedkommende at kende et eneste ord, indtil han får leveret informationer om det assyriske sprog og om det, der er relateret til det. Derefter vil mennesket tænke på - og begribe det. Og lad os ligeledes som eksempel tage barnet, der besidder sansevnen, men som ingen informationer har. Lad os så lægge et stykke guld, et stykke messing og en sten foran barnet, vi lader alle barnets sanser deltage i sansningen af disse ting. Barnet vil ikke være i stand til at opfatte disse genstande, uanset hvor mange gange disse sansninger gentages eller hvor varierende disse bliver. Men såfremt barnet får informationer omkring disse ting og sanser dem, vil det bruge disse informationer og herved opfatte tingene. Ifald dette barn bliver ældre og f.eks. fylder tyve år uden at have fået nogen informationer, vil det forblive som det var den første dag og vil altså udelukkende sanse tingene, men ikke opfatte disse, dette gælder uanset hvor stor dets hjerne bliver. Det er fordi det ikke er hjernen, der får barnet til at opfatte, men de forudgående informationer sammen med hjernen og med den realitet, det sanser. Dette gør sig gældende med hensyn til den rationelle opfattelse. Hvad angår den følelsesmæssige opfattelse, kommer den af instinkterne og de organiske behov, her sker det samme hos mennesket som hos dyret. Mennesket ved, gennem at have fået æblet og stenen gentagne gange, at æblet kan spises, og at stenen ikke kan spises, ligesom æslet ved, at byg er spiseligt og at jord ikke kan spises. Men denne differentiering er hverken tanke eller opfattelse, den har derimod udspring i instinkterne og de organiske behov. Denne skelnen findes hos dyret ligesom den findes hos mennesket. Tanke kan derfor ikke finde sted, medmindre forudgående informationer, sammen med

overførelsen af sansning af realiteten - gennem sanserne - til hjernen, finder sted.

På grundlag heraf er forstanden, tanken eller opfattelsen overførelsen af sansningen af realiteten til hjernen gennem sanserne, samt tilstedeværelsen af forudgående informationer, hvorigennem realiteten tolkes.

På dette grundlag er den kommunistiske intellektuelle ledelse både fejlslagen og falsk, fordi den ikke er baseret på forstanden, ligesom dens forståelse af tanken og forstanden er falsk.

På samme måde forholder det sig med den kapitalistiske intellektuelle ledelse, der er baseret på kompromisløsningen mellem gejstligheden og tænkerne. Forklaringen herpå er, at efter denne voldsomme strid, som varede flere århundreder mellem gejstligheden og tænkerne, nåede de frem til en kompromisløsning, som gik ud på adskillelsen af religionen fra livet. Dvs. en underforstået anerkendelse af religionens eksistens og endvidere en adskillelse af den fra livet. Derfor er kapitalismens intellektuelle ledelse ikke baseret på forstanden, men er et forlig eller en kompromisløsning. På denne baggrund finder vi idéen om kompromisløsning rodfæstet hos dem. De nærmer sandheden og falskheden til hinanden med et kompromis, og de nærmer iman og kufr til hinanden med et kompromis, ligeledes nærmer de lyset og mørket til hinanden med et kompromis. Dette trods at kompromisløsningen ikke findes, fordi enten er noget sandheden eller falskheden, som det enten er iman eller *kufr*, og endvidere er det enten lyset eller mørket. Men kompromisløsningen, hvorpå de har baseret deres verdensanskuelse og deres intellektuelle ledelse har fjernet dem fra sandheden, fra iman og fra lyset. Derfor er deres intellektuelle ledelse falsk, fordi den ikke bygger på forstanden.

Den islamiske intellektuelle ledelse er derimod baseret på forstanden, idet den forpligter muslimen til at have *iman* på eksistensen af Allah (swt), på Muhammads profetskab (saaws) og på den glørværdige *Qur'an* gennem forstanden. Og den forpligter *iman* på *ghaib* (det usete) på den betingelse, at den kommer via noget, hvis eksistens er bekræftet

af forstanden, såsom *Qur'anen* og *Hadith Mutawatir*. Derfor er den en intellektuel ledelse, der er baseret på forstanden.

Ovenstående var med hensyn til forstanden. Hvad angår menneskets natur, stemmer den islamiske intellektuelle ledelse overens med denne, fordi den anerkender eksistensen af *deen* og dens obligatoriske tilstedeværelse i livet, samt at livet skal styres med Allahs påbud og forbud. Religiositeten er medfødt i mennesket, fordi den udgør et af menneskets instinkter; dette instinkt har en specifik reaktion, som er helliggørelse. Denne reaktion er forskellig fra enhver anden instinktiv reaktion, og er en naturlig reaktion til et specifikt instinkt. Derfor er *iman* på det guddommelige system og på forpligtelsen til at styre menneskets handlinger i livet ifølge Allahs påbud og forbud instinktiv. Denne *iman* stemmer dermed overens med menneskets natur. Og derfor imødekommer den islamiske intellektuelle ledelse menneskets natur.

Dette står i modsætning til den kommunistiske og kapitalistiske intellektuelle ledelse, som begge modstrider menneskets natur, i den forstand at den kommunistiske intellektuelle ledelse fuldstændigt benægter religionens eksistens og bekæmper anerkendelsen af den, og som følge heraf modstrider den menneskets natur. Hvad angår den kapitalistiske intellektuelle ledelse, så hverken anerkender eller benægter den religionen, og den tager ikke spørgsmålet om anerkendelsen eller benægtelsen af religionen op til undersøgelse. Alligevel mener den at religionen *skal* adskilles fra livet. Den kapitalistiske intellektuelle ledelse ønsker, at livets gang udelukkende skal være bundet til nytte, hvor religionen ingen indflydelse har herpå, hvilket modstrider menneskets natur og står fjernt fra den. Derfor er den i modstrid med menneskets natur.

Heraf er det alene den islamiske intellektuelle ledelse, der er gyldig, fordi den stemmer overens med menneskets natur og ligeledes med forstanden, og alle andre intellektuelle ledelser er falske. Derfor er det alene den islamiske intellektuelle ledelse, der er sand og succesfuld.

Der er ét spørgsmål tilbage, som lyder på om muslimerne har implementeret Islam, har de adopteret Islams *'aqida* og implementeret

andre systemer og love end Islams? Svaret på dette er, at muslimerne udelukkende har implementeret Islam i alle århundreder fra Sendebudets ankomst (saaws) til Medina indtil 1336 e.H., dvs. 1918 e.Kr., da den sidste islamiske stat faldt for kolonialismens hænder. Statens implementering af Islam var omfattende til den grad, at den fik succes i denne implementering til de videste grænser af succes.

Hvad angår muslimerne praktiske implementering af Islam, så er staten den, der implementerer systemet. De, der implementerer i staten, består af følgende to personer. Den ene er dommeren, som afgør stridigheder blandt folk, og den anden er regenten, som regerer folk. Hvad dommeren angår, så er det blevet berettet via *tawatur* (absolutbekræftede beretningskæde), at dommerne, der afgjorde stridigheder blandt folk siden Sendebudets (saaws) tid indtil enden på *Khilafah*-staten i Istanbul, plejede at løse stridighederne vedrørende alle livets anliggender i henhold til den bærede *Shari'ahs* love, både blandt muslimer indbyrdes og mellem muslimerne og ikke-muslimerne. Retten som plejede at behandle alle former for stridighedssager inden for rettigheder, strafferet og privatret m.m., var én ret som plejede at dømme alene ifølge den islamiske *Shari'ah*. Ikke en eneste berettede at så meget som én sag afgjordes ifølge andet end de islamiske *shari'ah*-love. Eller at nogen som helst ret i hele den islamiske verden dømte med andet end Islam, forud for adskillelsen af domstolene til *shari'ah*-mæssige og civile domstole, en adskillelse som skyldtes kolonialismens indflydelse. Det mest nærliggende bevis herpå er *shari'ah*-domstolens arkiver, der er bevaret i de gamle storbyer, såsom Jerusalem (Al-Quds), Bagdad, Damaskus, Egypten, Istanbul blandt mange andre. Disse arkiver er et absolut bevis på at kun *Shari'ah* blev implementeret af dommerne. Selv ikke-muslimer blandt kristne og jøder plejede at studere og forfatte i den islamiske *fiqh* (jura), som Salim Al-Baz der uddybende forklarede Al-Majallah. Ligeledes andre som forfattede i den islamiske *fiqh* i de seneste aldre. Hvad angår de love som indførtes, baseredes det på *ulama's* (retslærdes) Fatwa om at lovene ikke er i strid med Islams love. Følgelig indførtes den Osmanniske straffelov i 1275 e.H. (1857 e.Kr.) og rettigheders - og handels lovene indførtes i 1276 e.H. (1858 e.Kr.). I 1288 E.H. (1870 e.Kr.) blev domstolene adskilt i to: *shari'ah*-domstol og civildomstol, hvorfor man tilrettelagde en kodifikation. I 1295 e.H. (1877 e.Kr.) blev der fastlagt en ordning for

dannelsen af civile domstole, og i 1296 e. H. indførtes retsplejeloven for Rettigheder og Strafferet. Da retslærde ikke kunne finde nogen retfærdiggørelse til at indføre den civile lov i staten, blev den tilsidesat i 1286 e.H. (1868 e.Kr.) og Al-Majalla blev vedtaget som en lov (kodeks) for *mu'amalat*. Disse love blev vedtaget som love anerkendt af Islam og iværksattes ikke før man fik Fatwa og tilladelse fra *Sheikh al-Islam* herom, som det fremgik af udstedelsesprocedurerne. Til trods for at kolonialismen, siden 1918 e.Kr. besatte muslimernes lande, og begyndte at dømme i stridighedssager vedrørende rettigheder og straffe i modstrid med den islamiske *Shari'ah*, forblev de lande som kolonialismen ikke okkuperede militært, men alligevel fik indflydelse heri, med at praktisere Islam i retssystemet op til den sidste æra. Dette gælder lande som Hijaz og Najd (den arabiske Halvø), Yemen og Afghanistan. Det er til trods for at regenterne i disse lande ikke implementerer Islam i dag. Dermed kan vi se at Islam, og intet andet, blev praktiseret i retssystemet i hele den islamiske stats tidsaldre.

Regentens implementering af Islam, tilsynskommer i fem følgende aspekter: I form af love angående socialsystemet, økonomien, uddannelsen, udenrigspolitikken og styret. Disse systemer blev alle sammen implementeret af den islamiske stat.

Socialsystemet, som fastsætter forholdet mellem mand og kvinde og de følger som måtte opstå som et resultat af dette forhold, altså private anliggender, praktiseres stadig indtil i dag, trods kolonialismens og *kufr*-styrets tilstedeværelse i de muslimske lande. Der er indtil nu absolut ikke blevet implementeret noget andet system.

Hvad angår det økonomiske system er det karakteriseret på to måder. Først ved måden hvorpå staten samler penge fra folk, til brug for behandling af folks problemer. Dernæst ved måden, hvorpå staten spenderer pengene. Med hensyn til måden hvorpå penge indsamles gør det sig gældende, at staten plejede at indsamle *zakah* (almisse) af penge, jord og dyr ud fra den betragtning at det er *'ibada*. Den distribuerede udelukkende *zakah* til de otte kategorier af folk, der er nævnt i *Qur'anen*. Staten brugte ikke *zakah* for at forvalte statens anliggender. Staten plejede at indsamle penge for forvaltning af statens og *ummahs* anliggender ifølge den islamiske *Shari'ah*. Den vedtog ikke noget som

helst skattesystem, men implementerede derimod kun Islam. Følgelig plejede staten at indsamle *kharraj* (jordskat) på jord, *jizya* (personskat) fra ikke-muslimer og påkrævede toldskat i kraft af sin tilsynsførelse med inden - og udenrigs handel. Staten plejede kun at indsamle penge i overensstemmelse med den islamiske *Shari'ah*. Hvad angår distributionen, implementerede staten forsørgelseslove for de svage, umyndiggjorde den evnesvage (*safih*) og den ødslende (*mubadhir*), og udpegede en værge for dem. Derudover oprettede staten vandrehjem i enhver by og langs vejene til *hajj* (pilgrimsfærden) for at forsyne fattige, nødlidende og rejsende med mad. Sporene af disse bygninger er stadig synlige i de store muslimske lande. Som helhed forbrugte staten pengene i overensstemmelse med *Shari'ah*, og absolut intet andet. Enhver bemærket negligering i dette område skyldtes forsømmelse og mispraktisering, og ikke at *Shari'ah* ikke blev implementeret.

Uddannelsespolitikken var etableret på basis af Islam. Den islamiske *thaqafa* (kulturelle kundskaber) konstituerede fundamentet for undervisningsmetoden. Man udviste agtpågivenhed med ikke at tage imod en fremmed kultur, i tilfældet af at den var modstridende med Islam. Forsømmelsen i at oprette skoler har fundet sted i de senere perioder af den Osmanniske stat og var fælles for alle de muslimske lande, i henhold til det intellektuelle forfald som i den periode nåede sit laveste punkt. I de øvrige tidsaldre af den islamiske stat er det velkendt at kun de muslimske lande formåede at være centrum for de lærde og de dannede. Universiteterne i Cordoba, Baghdad, Damaskus, Alexandra og Kairo havde en gevaldig påvirkning verden over som førende inden for lærdomme.

Den islamiske stats udenrigspolitik var baseret på et islamisk grundlag. Den islamiske stat plejede at etablere sine forhold med andre stater på basis af Islam, hvorfor alle stater anså denne som en islamisk stat. Alle statens udenrigsforhold havde rod i Islam og baseredes på muslimernes interesser som værende muslimer. At den islamiske stats udenrigspolitik var islamisk er velkendt globalt til den grad, at det ikke behøver et bevis.

Hvad angår styresystemet i Islam, er det etableret på følgende otte institutioner:

1. *Khalifah'en*, dvs. statsoverhovedet;

2. Delegerede assistent (*Mu'awin Tafwidh*)
3. Eksekutiv assistent (*Mu'awin Tanfidh*)
4. *Jihad-Amiren*
5. Guvernørerne (*Wolab*)
6. Retsvæsenet (*Qada'*)
7. Statens departementer
8. *Ummah*-Rådet

Denne struktur eksisterede og muslimerne har på intet tidspunkt oplevet at være uden en *khalifah*; dette fandt først sted efter at den *kaafir* kolonisateur gennem Mustafa Kemal nedlagde *Khilafah*-staten i 1342 e.H. (1924 e.Kr.). Tilstedeværelsen af en *khalifah* for muslimerne, før afskaffelsen af *Khilafah*, var bestandig. Så snart en *khalifah* gik af, efterfulgtes han af en anden *khalifah*, selv i de værste forfalds-tider. Når *khalifah'en* er til stede, så er den islamiske stat til stede, da den islamiske stat er *khalifah'en*. Hvad angår *khalifah'ens* assistenter, var de ligeledes til stede i alle tidsaldre. De fungerede som assistenter for *khalifah'en* i styret og som eksekutive assistenter, men ikke som ministre. Selvom de blev navngivet således under Abbasidernes æra, havde de på ingen måde den funktion, som ministre i det demokratiske system bestrider. De var derimod *khalifah'ens* medhjælpere i styret og som eksekutive assistenter med bemyndigelse fra *khalifah'en*, og alle beføjelserne lå hos *khalifah'en*. Eksistensen af *wolab* (guvernørerne), dommerne og statens departementer er ligeledes bekræftet. Da *kufr*-staterne besatte de islamiske lande var disse landes anliggender under varetagelse af guvernørerne, dommerne og statens departementer, hvilket ikke behøver et bevis. Hvad angår *jihad*-amiren, plejede han at påtage sig hærens anliggender som værende en islamisk hær. Det var rodfæstet i verdens sind at den islamiske hær er uovervindelig. Med hensyn til *Ummah*-Rådets funktion, var det blevet underprioriteret efter *al-Khulafa' al-Rashidin* (de retsindige kaliffer). Dette grunder sig i, at *shura* er blandt styrets apparater og ikke af styrets grundpiller. *Shura* er en af borgernes rettigheder over regenten, og i tilfældet af at han ikke overholder denne, er det en forsømmelse fra hans side, men styret forbliver stadig islamisk. Det er fordi *shura* er til for at rådspørge, og ikke til for at styre, hvilket forholder sig anderledes i de demokratiske parlamenter, som repræsenterer folks suverænitet, der udgør det grundlæggende fundament for styresystemet i den kapitalistiske

ideologi. Herimod tilhører suveræniteten ifølge Islam *Shari'ah*. Heraf er det anskueliggjort at styresystemet i Islam blev implementeret.

Netop her er der et spørgsmål vedrørende *bai'a* (lydighedsløftet) til *khalifah'en*. I *Khilafah*-staten var der afgjort ikke et tronarvesystem, sagt på en anden måde var tronarven ikke en anerkendt lov i staten, hvorefter man får magten, dvs. statsoverhovedembedet, som det er tilfældet i den monarkiske styreform. Den lov som var anerkendt i staten for at få magten var *bai'a*. Denne *bai'a* har man i nogle tidsaldre fået fra muslimerne, i andre fra *Ahlul-Hal wal-'Aqd* (opinionsledere) og senere, i nedgangens tidsalder, kun fra Sheikh al-Islam. Det, der blev efterfulgt gennem alle den islamiske stats tidsaldre, er at der aldrig udpegedes en *khalifah* uden *bai'a*, og ligeledes heller ikke via tronarv uden *bai'a*. Ikke en eneste hændelse er berettet om at en *khalifah* skulle være udpeget via tronarv uden *bai'a*. Alligevel foregik der mispraktisering i måden hvorpå *bai'a* blev taget. Mens han var i live plejede *khalifah'en* at tage *bai'a* fra *ummah* til sin søn, bror, fætter eller en anden fra familien, hvorefter man gentog denne *bai'a* til den pågældende person efter *khalifah'ens* død. Dette er en mispraktisering af *bai'a*, men konstituerer ikke tronarv, og heller ikke tronfølge. Ligesom mispraktisering af parlamentets valgsystem i det demokratiske system kaldes valg og ikke udpegelse, selv i det tilfælde at kandidaterne som regeringen vil have vinder. Ud fra alt dette indser vi, at det islamiske system implementeredes i praksis, og at den islamiske stat igennem alle sine tidsaldre aldrig implementerede et andet system end Islams.

Hvad angår den islamiske intellektuelle ledelses succes i praksis er det uden sidestykke, specielt hvad angår de følgende to punkter:

Først, overførte den islamiske intellektuelle ledelse det arabiske folk i helhed fra et forfaldent intellektuelt stadie, hvori de vaklede under fanatisk familiesammenholds dunkelhed, og uvidenhedens bælgravende mørke, til en tid af intellektuel oprejsning, der glimte af Islams lys, hvis solopgang ikke var begrænset for araberne alene, men kom til at omfatte hele verden. Muslimerne drog ud på hele kloden og leverede Islam til hele verden. De indtog Persien, Irak, Levanten (Syrien, Jordan, Palæstina og Libanon), Ægypten og Nordafrika. Ethvert af disse folkeslag havde deres egen nationalitet og sprog, der

var forskellig fra andres. Således at persernes nationalitet i Persien var anderledes fra romernes nationalitet i Levanten, kopternes nationalitet i Ægypten og berbernes nationalitet i Nordafrika. Alle disses skikke, traditioner og religioner var forskellige fra hinanden. Så snart de levede under det islamiske styres beskyttelse, og forstod Islam, bekendte de sig alle til Islam og blev alle sammen til én nation, den islamiske *ummah*. Den islamiske intellektuelle ledelses succes med at sammensmelte disse nationaliteter og folkeslag var derfor usammenlignelig, til trods for den kendsgerning at de transport-midler som blev anvendt til at bære den islamiske intellektuelle ledelse frem, var dromedarer og kameler og udspredelesmidlet var tungen og pennen.

Erobringerne, som blev gennemført, havde til formål at afskaffe magt med magt, samt for at knuse de materielle barrierer, der står i vejen mellem folk og det som deres forstand vejleder dem til, eller det som deres natur retleder dem til. Derfor trådte folk ind i Allahs *deen* i massevis. Hvad den despotiske erobring angår, fjerner den erobreren fra de erobrede og sejrherren fra de besejrede. Et nærliggende eksempel på dette er Vestens kolonisering af Østen i flere årtier uden at opnå nogen gevinster. Hvis sporene af Vestens misvisende kultur, som snart vil blive udslettet, og pres af hyrede ledere, som snart vil gå i opløsning, ikke var til stede, ville tilbagevendelsen til Islam i sin ideologi og i sit system være hurtigere end et øjes blink ...

Vi konkluderer følgelig at den islamiske intellektuelle ledelses succes i at sammensmelte alle disse folkeslag var uden parallel. Ydermere er disse folk forblevet som muslimer op til i dag, til trods for kolonialisternes invasion og deres lumskhed og snedighed i at fordærve *'aqida*-anskuelserne og i at forgifte tankerne. Disse folk vil indtil Dommedagen forblive som én islamisk *ummah*. Desuden er det aldrig sket at et eneste af de folkeslag, der tog Islam til sig, faldt fra den.

Hvad angår muslimerne i Andalusien (Spanien-Portugal), blev de udryddet af Inkvisitions Domstolene, brændeovne og bødlernes guillotiner. Muslimerne i Bukhara, Kaukasus og Turkistan mødte den samme grusomme skæbne som deres forgængere. Disse folks bekendelse til Islam, deres dannelse til én nation, samt deres stærke og omhyggelige fastholdelse af deres *'aqida*, fremstiller hvor stor en succes

den islamiske intellektuelle ledelse har realiseret, og i hvor høj grad den islamiske stat har haft succes med implementering af Islams system.

Det andet som påpeger denne intellektuelle ledelses succes, er den kendsgerning at den islamiske *ummah* vedblev med at besidde den højeste status i hele verden med hensyn til kultur (*hadara*), civilisation (*madaniyya*), *thaqafa* og videnskab. Ligeledes forblev den islamiske stat den mægtigste og mest magtfulde blandt verdens stater i tolv århundreder: fra syvende århundrede e.Kr. til midten af det attende århundrede e.Kr. Den alene var gennem denne periode den eneste stat, verdens blomst og den skinnende sol blandt nationer, hvilket bekræfter denne intellektuelle ledelses succes, og den succes Islam har realiseret i implementering af dets system og *'aqida* over folk. Den islamiske stat og den islamiske *ummah* kollapsede blandt nationerne, da de opgav at bære denne intellektuelle ledelse, hvilket skyldtes at de svigtede leveringen af den islamiske *da'wah* og deres forsømmelse både i forståelsen og implementeringen af Islam.

Vi siger derfor at det kun er den islamiske intellektuelle ledelse som er gyldig, og er alene den som skal bæres videre til hele verden. Når den islamiske stat, som bærer denne ledelse, bliver etableret vil denne ledelses succes realiseres i dag som den blev før i tiden.

Vi klargjorde at Islam, gennem de systemer der udspringer fra den, er overensstemmende med menneskets natur. Dermed anser Islam ikke mennesket som værende et mekanisk væsen som lever ifølge en lineal, og praktiserer systemet uden variation efter den præcise tekniske måler. Islam anser derimod mennesket som værende et socialt væsen, der praktiserer systemet; et socialt væsen, hvori kræfter og egenskaber varierer. Heraf er det naturligt at Islam på den ene side mindsker forskellen mellem folk, uden dog at gøre dem lige, og garanterer samtidigt trygheden for alle. Og på den anden side, og heri ligger diskussionskernen nu, er det naturligt - ud fra betragtningen om mennesket som et socialt væsen - at nogle individer afviger fra implementeringen af dette system og overtræder dette, og at nogle individer ikke imødekommer det eller falder herfra. Derfor er det en selvfølge at der i samfundet befinder sig oprørske individer (*fussaq*), overtrædere (*fujjar*), vantro, hyklere, apostater og ateister. Men det

afgørende er samfundet i sin helhed som bestående af tanker, følelser, systemer og folk, således at samfundet anses som et islamisk samfund, der implementerer Islam, når disse elementer heri viser sig at være islamiske.

Beviset herfor er, at det er uladsiggørligt for nogen som helst at implementere et system så præcist som Allahs Sendebud, Muhammad (saaws), implementerede det islamiske system. På trods af ovennævnte var der i Allahs Sendebuds (saaws) tid *kuffar* (ikke-muslimer), hyklere, uretskafne og oprørere, apostater og ateister, men enhver vil med absolut sikkerhed sige, at Islam blev implementeret fuldstændigt, samt at samfundet var islamisk. Alligevel forekom denne implementering over mennesket som et socialt væsen og ikke et mekanisk.

Implementeringen af Islam alene over hele den islamiske *ummah* - arabere som ikke-arabere - vedligeholdtes siden Sendebudet (saaws) fandt sig til rette i Medina, og indtil kolonialisterne besatte muslimernes lande, hvorved de erstattede Islam med det Kapitalistiske system.

Dermed vedblev implementering af Islam i praksis siden første år af Hijra frem til 1336 e.H. (1918 e.Kr.), hvor den islamiske *ummah* i hele denne periode altså ikke implementerede andet end det islamiske system.

Selv da muslimerne oversatte filosofien, videnskaber og de forskellige fremmede *thaqafa* til Arabisk, har de aldrig oversat en eneste lovgivning, lov eller system fra nogen som helst nationer, hverken med det formål at praktisere eller studere disse. Alligevel blev Islam som et system implementeret godt af nogle folk og mispraktiseret af andre, afhængigt af statens styrke og svaghed, og afhængigt af statens nøje forståelse eller misforståelse, samt afhængigt af styrken i leveringen af den intellektuelle ledelse eller forsømmelsen heraf. Derfor har misimplementeringen af Islam i nogle tider frembragt en vis nedgang i det islamiske samfund, hvilket intet system kan være frit for, da implementeringen af systemet støtter sig til mennesker. Misimplementeringen betyder alligevel ikke at Islam ikke blev implementeret. Tværtimod er det absolut sikkert, at Islam var

implementeret, og at intet andet system eller ideologi blev praktiseret, idet det afgørende i forbindelse med implementeringen er de love og systemer, som staten beordrer til at handle efter. Den islamiske stat tog intet af dette fra andet end Islam. Det eneste som skete, var en mispraktisering af nogle af Islams systemer fra nogle regenters side. Dog bør det være klart, at når vi gennemgår implementering af Islam gennem historien skal vi være opmærksomme på to ting:

Den første er, at vi ikke tager denne historie fra Islams hadefulde fjender. I stedet skal vi efter en nøje undersøgelse tage den fra muslimerne selv, således at vi ikke tager et forvrænget billede. Den anden er, at vi ikke må anvende den omfattende analogislutning af individernes historie over samfundet, og heller ikke i forbindelse med historien af et af samfundets aspekter. Det ville eksempelvis således være fejlagtigt at konkludere Umayyidernes æra fra Yazids historie, eller at konkludere historien om Abbasidernes æra fra nogle af deres kaliffers handlinger. Vi må ydermere ikke dømme Abbasidernes æra ud fra læsning af bogen "al-Aghani", der er forfattet for at berette fortællinger om nogle moralsk forfaldne personer, poeter og forfattere, eller ved at læse sufismens bøger o. lign., og følgelig for at dømme æraen som præget af *fisq* (oprørskhed) eller *fujur* (overtrædelse), eller en epoke, der er præget af askese og isolation. Vi bør tværtimod tage samfundet som helhed. I al fald blev det islamiske samfunds historie ikke nedskrevet i nogen som helst æra. Det, som blev nedskrevet er kun beretninger om regenterne og nogle indflydelsesrige embedsmænd, og de fleste af dem der skrev disse beretninger er ikke pålidelige, da de enten var bagvaskere eller lovprisende, og intet af hvad de skrev, må godtages men kun efter granskning.

Når vi studerer det islamiske samfund på dette grundlag, altså med alle dets aspekter og gennem nøje undersøgelse, finder vi det som det bedste samfund. Fordi det var således i første, andet og tredje århundrede, faktisk i alle de øvrige århundreder op til midten af tolvte århundrede efter Hijra. Vi ser også at samfundet har implementeret Islam igennem alle sine tidsaldre indtil slutningen af den Osmanniske stat som værende en islamisk stat. I alt fald skal man være opmærksom på, at historien aldrig må være en kilde for systemet og jura, da systemet skal tages ud fra sine juridiske kilder, og slet ikke fra historien.

Dette skyldes, at historien ikke udgør en kilde for systemet. Når man følgelig ønsker at forstå det kommunistiske system må man ikke tage det ud fra Ruslands historie, men fra selve den kommunistiske ideologis bøger. På samme måde, når man ønsker at lære den engelske jura at kende må man ikke tage den ud fra Englands historie, men fra selve den engelske jura. Dette gælder med hensyn til ethvert system og enhver lov.

Islam er en ideologi, der har sin *'aqida* og sit system. Følgelig, når vi ønsker at få kendskab til og godtage Islam, må vi på ingen måde bruge historien som kilde, hverken for at tilegne os viden om Islam eller for at udlede dens love (*ahkam*).

Med hensyn til kendskabet om Islam er kilden herfor de islamiske fiqh-værker. Kilden for udledningen af Islams love er disses detaljerede beviser (*adillah*). Det er derfor ukorrekt at gøre historien til kilde for det islamiske system, hverken for viden om det eller som bevisførelse. Derpå er det ukorrekt at tage historien om 'Umar bin al-Khattab, 'Umar bin Abdel-Aziz, Harun Ar-Rashid eller andre som kilde til *shari'ah*-lovene, om end det måtte være fra de historiske begivenheder, der er berettet om dem, eller fra de bøger der er skrevet om deres historie. Hvis 'Umars mening blev fulgt i en vis begivenhed, må dette kun ske ud fra den betragtning, at den er en *shari'ah*-lov (*hukm shar'i*) udledt og praktiseret af 'Umar. Altså det samme som at følge en lov udledt af Abu Hanifa, Shaf'i, Ja'far o.lign., og må ikke følges med den betragtning at den er en historisk hændelse. Historie har dermed ingen relation til spørgsmålet om at godtage eller at stifte kendskab til systemet. I al fald skal svaret til spørgsmålet om hvorvidt systemet blev implementeret eller ej, ligeledes ikke godtages fra historien, men fra jura. Det er fordi hver en epoke havde sine egne problemer, som behandledes via et bestemt system. For at vi kan finde ud af hvilket system problemerne blev behandlet med må vi derfor ikke vende tilbage til historiens begivenheder, fordi historien blot overleverer os beretninger. Vi skal tværtimod vende tilbage til det daværende implementerede system, dvs. den islamiske fiqh. Når vi går tilbage til den islamiske fiqh, finder vi i denne ikke et eneste system, muslimerne har indført fra andre, for den sags skyld heller ikke et system valgt af muslimerne selv. I stedet finder vi hele den islamiske *fiqh* (ret)

bestående af *shari'ab*-love udledt fra de *shari'ab*-mæssige beviser. Vi ser samtidig at muslimerne var yderst omhyggelige med at rense fiqh for de svage meninger, dvs. de svage udledninger, til den grad at de forbød andre at handle ifølge den svage mening, selv hvis den tilhørte en *Mujtahid Mutlaq* (fuldkompetent jurakyndig).

Der fandtes derfor ikke en eneste lovmæssig tekst andet end den islamiske jura i hele den islamiske verden; udelukkende den islamiske jura eksisterede. At der i én nation udelukkende findes én juridisk tekst, uden nogen anden simultan tekst, påviser at den pågældende nation aldrig i sin lovgivning anvendte nogen anden tekst end denne.

Hvis det skulle være tilladt at give historien opmærksomhed, ville dette være indesluttet til at opstille måden af implementeringen af systemet. Historien nævner muligvis politiske hændelser, hvorfra måden af implementeringen af systemet kan være synligt. Men selv dette må ikke godtages på nær efter en nøje efterforskning fra muslimerne selv.

Historie har tre kilder: historiebøger, arkæologiske fund og beretninger. Historiske bøger må slet ikke godtages som en kilde, fordi de var underlagt politiske vilkår gennem alle æraerne. De plejede at blive fyldt med løgne enten med støtte til samtidens regenter, eller som angreb mod dem, der levede før den tid bøgerne blev skrevet under. Et nærtliggende bevis herfor er historien om Alawi-familien i Ægypten. Før 1952 havde den et strålende billede, men efter 1952 blev denne historie ændret til et mørkt billede. Det samme gælder historien vedrørende andre politiske hændelser i nutiden og fortiden. Vi må af denne grund ikke tage historiebøgerne som kilde for historien, selv hvis de var selvbiografier.

Hvad arkæologisk fund angår, vil disse give historiske fakta om tingene, hvis de studeres objektivt. Skønt de ikke konstituerer en historisk kronologi, tyder de på bekræftelsen af nogle hændelser. Iagttagelsen af muslimernes antikviteter i deres lande, både i forbindelse med deres arkitektur, redskaber eller hvad som helst der betragtes for historisk antikvitet, peger entydigt på at intet i hele den islamiske verden har fundet sted andet end Islam, Islams systemer og

love, og peger ligeledes på at muslimernes tilværelse, levemåde og adfærd alle sammen udelukkende var islamiske.

Hvad angår beretninger, er det en korrekt kilde, og er til at støtte sig til hvis beretningen er sand. Metoden som følges i beretningen af historien skal være den samme metode som i beretning af *Hadith*. Historien skal nedskrives efter denne stil. Du vil derfor finde at muslimerne fulgte denne beretningsmetode, da de begyndte at forfatte. Derfor finder vi at de klassiske historieværker som al-Tabari's Historie, Ibn Hisham's Seerah (levnedsskildring om Sendebuddet) o. lign., blev forfattet ifølge denne metode. På dette grundlag må muslimerne ikke undervise deres børn deres historie ud fra bøger, der er forfattet med tilsvarende bøger som kilde. Ligeledes må man ikke godtage opstillingen af implementeringen af det islamiske system ud fra sådanne historiebøger. Heraf står det klart, at udelukkende Islam blev implementeret over den islamiske *ummah*, og intet andet blev praktiseret gennem alle tidsaldrene.

Imidlertid, siden slutning af Første Verdenskrig, som sluttede med de allieredes sejr, og med erklæringen fra Lord Allenby, felttogets hærfører, hvori han udtalte, da han besatte Bait al-Maqdis (Jerusalem): "Nu er korstogene slut", begyndte *kaafir*-kolonisatoren at implementere sit kapitalistiske system over os i alle livets anliggender, for derved at sikre sin realiserede sejr eviggyldighed. Derfor skal vi afskaffe dette rådne korrupte system, som er årsagen til kolonialismens dominans over vores lande. Det er desuden uundgåeligt at hele dette system skal udryddes fra rødderne, i helhed og detaljer, for således at vi kan genoptage den islamiske levemåde.

Det er sandelig overfladisk tænkning at vi indfører noget som helst andet system i stedet for vores. Ligeledes er det opløst tænkning at vi tror, at hvis nationen implementerer systemet alene uden dets *'aqida* at det skulle redde denne. Nationen skal nødvendigvis bekende sig til verdensanskuelsen først, og derefter implementere systemet, der udspringer fra denne verdensanskuelse. Kun derefter vil implementeringen af systemet samt bekendelsen til verdensanskuelsen konstituere frelsen. Dette gælder nationen som er dannet på basis af en ideologi og hvis stat er etableret på dette grundlag. Hvad angår andre

folk og nationer, er det derimod ikke nødvendigt for disse at bekende sig til ideologien som en forudsætning for praktisering af ideologien over dem. Den nation, som adopterer ideologien og bærer denne, kan godt implementere ideologien over et hvilket som helst andet folk eller nation, selv hvis disse ikke adopterer denne. Det er fordi ideologien også oprejser disse nationer og folk, samt tiltrækker dem til at bekende sig til denne. Det er dermed ikke en forudsætning at dem, som ideologien bliver implementeret over, tager den til sig, hvorimod det er en grundlæggende forudsætning for dem, der implementerer ideologien, at de bekender sig til den.

Det er yderst farligt at vi godtager nationalisme og det socialistiske system, fordi det socialistiske system ikke kan adopteres adskilt fra dens materialistiske idé, da det i så fald ikke vil give nogen produktivitet eller have påvirkning. Systemet kan heller ikke adopteres med dets materialistiske idé, fordi den er en negativ idé som står i modstrid med menneskets natur samt nødvendiggør at den islamiske *ummah* forlader Islams '*aqida*. Vi må heller ikke adoptere socialisme og på samme tid beholde det spirituelle aspekt af Islam, fordi vi i så fald hverken har adopteret Islam eller socialisme pga. deres indbyrdes modsætning, samt den mangelfulde godtagne del af dem begge. Endvidere må vi heller ikke adoptere Islams system og forlade dens '*aqida*, hvorfra dens systemer udspringer, da dette indebærer at vi adopterer et forfrossent system uden ånd heri. Vi bør uundvigeligt adoptere Islam fuldkomment, både med dens '*aqida* og systemer, samt bære dens intellektuelle ledelse, når vi bærer dens kald.

Dermed er den eneste vej til vores oprejsning at genoptage en Islamisk levemåde. Der er ingen anden måde for genoptagelsen af en Islamisk levemåde, end gennem den islamiske stat. Dette realiseres kun ved at vi adopterer Islam fuldkomment: at vi tager den til os som en '*aqida*, der behandler den allerstørste knude, og hvorpå livsanskuelsen er grundfæstet; samt som systemer, der udspringer fra denne '*aqida*, hvis fundament er Allahs Bog (*Qur'anen*) og Sendebuddets *Sunnah*, og hvis kulturelle rigdomme er den islamiske *thaqafa*, herunder *Fiqh*, *Hadith*, *Tafsir* (Tolkning af *Qur'anen*), Arabisk sprog m.m. Den eneste vej hertil er, at bære den islamiske intellektuelle ledelse fuldkomment ved at kalde til Islam, samt ved at etablere Islam komplet overalt. Når

bæringen af den intellektuelle ledelse er blevet overført til *ummah* i sin helhed og til den islamiske stat, påtager vi os derefter at bære den intellektuelle ledelse til hele verden.

Dette er den eneste vej mod oprejsningen: at bære det islamiske intellektuelle lederskab til muslimerne, for at genoptage den islamiske levemåde, dernæst kommer leveringen af denne til hele menneskeheden gennem den islamiske stat.

Måden hvorpå man bærer den islamiske *da'wah*

Årsagen til at muslimerne udeblev fra verdens fremgangstog er ikke deres fastholdelse ved deres *Deen* (Islam). Tværtimod begyndte deres tilbageståenhed efter at de fraveg og forsømte denne fastholdelse, samt tillod den fremmede kultur at komme ind i deres lande, og vestlige opfattelser at besætte deres sinde, hvilket fandt sted den dag de gav afkald på den intellektuelle ledelse i Islam, da de forsømte den islamiske *da'wah* og mispraktiserede Islams love. Muslimerne må derfor - nødvendigvis - genoptage den islamiske levemåde for således at de får mulighed for at oprejse sig. De ville aldrig kunne genoptage den islamiske levemåde, med mindre de bærer den islamiske *da'wah* ved at bære den islamiske intellektuelle ledelse, hvor de - med denne *da'wah* - skaber en islamisk stat, der bærer den intellektuelle ledelse ved at bære *da'wah* til Islam.

Det skal være klart at leveringen af den intellektuelle ledelse gennem at bære den islamiske *da'wah* for at oprejse muslimerne, skyldes udelukkende at alene Islam er det, der kan rette op på verdenen. Samt fordi at den sande oprejsning både for muslimerne som for alle andre, aldrig kan lade sig gøre undtagen med Islam. Netop på dette fundament skal *da'wah* for Islam bæres.

Ydermere skal man være omhyggelig med at bære denne *da'wah* som en intellektuel ledelse til verden; en intellektuel ledelse, hvorfra systemerne udspringer og hvorpå alle tanker baserer sig. Ud fra disse tanker udspringer - uden undtagelse - alle de opfattelser, der påvirker livsperspektivet.

Den islamiske *da'wah* skal i dag også bæres, nøjagtig som den blev båret før i tiden. Man skal under udførelsen af *da'wah* rette sig efter Sendebudets (saaws) eksempel, uden den mindste afvigelse fra hans metode, både i principper og detaljer. Endvidere må man heller ikke tage noget hensyn til tidernes skifte, da det, som har ændret sig kun er midlerne og formerne, hvorimod essensen og indholdet stadig er den

samme og har ikke ændret sig. Essensen og indholdet vil aldrig ændre sig, uanset hvor meget tiderne skifter sig og hvor forskellige folkeslag og lande bliver.

At bære den islamiske *da'wah* nødvendiggør derfor ærlighed, mod, styrke, tanke samt at udfordre alt hvad der modsiger Islams idé og metode samtidig med at konfrontere det med det formål at klargøre dets falskhed, uanset konsekvenser og vilkår.

Ydermere nødvendiggør leveringen af den islamiske *da'wah* at man betingelsesløst overgiver den totale suverænitet til den islamiske ideologi, uden at tage i betragtning om ideologien stemmer overens eller ej med folkemassen, om den harmonerer med folks traditioner eller modsiger disse, og uanset om folk godtager den eller afviser og modstår den. Dermed lefler *da'wah*-bæreren ikke for folket eller smigrer det. Ligeledes hykler han ikke over for magthaverne og forherliger dem heller ikke. *Da'wah*-bæreren tager ikke hensyn til folks skikke og traditioner og tager ingen hensyn til folks godtagelse eller afvisning af ham, men holder tværtimod fast udelukkende ved ideologien, samt offentliggør den alene uden at tage andet i betragtningen end ideologien. Endvidere må man heller ikke sige til andre ideologiers tilhængere: Hold fast ved jeres ideologi. De skal tværtimod uden tvang kaldes til at bekende sig til ideologien (dvs. Islam), da *da'wah* afgør, at der ikke eksisterer andre end denne ideologi og at suveræniteten tilhører den alene.

“Det er Ham (Allah), som sendte Sit sendebud med retledningen og sandhedens deen, for at den skal besejre alle andre deen (levemåder), selv om polyteisterne måtte hade det” (OQM. Al-Taubah 9: 33).

Allahs Sendebud (saaws) drog ud i verden med sit budskab åbenlyst og udfordrende, samt med *iman* på sandheden han kaldte til. Han (saaws) udfordrede hele verden, erklærede krig mod alle mennesker uden hensyn til skikke eller traditioner, religioner eller verdensanskuelser,

regenter eller pøbel. Han tog intet hensyn til andet end Islams budskab. Han (saaws) tog selv initiativet til at kritisere og skandalisere Quraishs guder, og udfordrede dem i deres verdensanskuelser som han latterliggjorde, alt imens han selv var alene og våbenløs. Han (saaws) havde hverken udrustning eller medhjælpere, ej heller var han i besiddelse af noget andet våben end sin dybe *iman* på Islam som han kaldte til. Han (saaws) var hensynsløs mod arabernes skikke og traditioner, og mod deres religioner og verdensanskuelser, han hverken forherligede eller opførte sig hensynsfuldt over for dem i forbindelse med disse.

På samme måde som Profeten (saaws) skal bæreren af den islamiske *da'wah* altså være, åbenlys og udfordrende imod alt. Denne bør udfordre traditionerne, skikkerne, de falske tanker og fordrejede opfattelser. *Da'wah*-bæreren må endda udfordre den offentlige opinion, hvis den er forkert, selv i tilfælde af at han skulle tage kampen op mod den. Endvidere skal *da'wah*-bæreren udfordre verdensanskuelser og religioner, selv hvis han bliver udsat for fanatisme fra tilhængere af disse, samt fjendskab fra dem, der holder fastfrosne fast ved disses vildledning.

At bære den islamiske *da'wah* nødvendiggør at være omhyggelig med den totale implementering af Islams love, samt ikke at lempe på noget som helst, selv det mindste, i denne forbindelse. *Da'wah*-bæreren accepterer ikke kompromis eller forsømmelse, negligering eller udsættelse, men tager sagen fuldstændigt og afgør den øjeblikkeligt. Han tager ikke imod forbøn for nogen eller for noget i forbindelse med sandheden. Dette fordi Allahs Sendebud (saaws) afviste Thaqif delegationens tilbud om at indtræde Islam, med den betingelse at undlade at røre ved deres idol al-Lat i tre år, samt at fritage dem fra *salah*. Endvidere godtog han (saaws) heller ikke delegationens tilbud om at han undlader at røre ved al-Lat idolet i to år, ej heller i en måned, som de forlangte. Tværtimod afviste han dette fuldstændigt. Allahs Sendebud (saaws)'s afvisende holdning var urokkelig. Der var ingen tøven eller skånsomhed heri. Dette skyldes at enten mennesket bekender sig til *iman* eller afviser den, idet resultatet enten er Paradiset eller helvedet. Alligevel gik Allahs Sendebud (saaws) med til at de ikke selv skulle nedlægge deres egen idol Al-Lat, og pålagde opgaven til

Abu Sufyan og Mughira bin Shu'ba. Ja, Allahs Sendebud (saaws) accepterede ikke andet end den fuldkomne *'aqida*, og implementeringen som denne nødvendiggør. Men hvad angår midlet og formen, så accepterede han dem, da midlet og formen ingen relation har til denne *'aqidas* virkelighed. Det er derfor yderst nødvendigt for den islamiske *da'wah* at være omhyggelig med bevarelsen af idéens fuldkommenhed, samt at være omhyggelig med den fuldkomne implementering heraf, uden accept af nogen som helst tolerance i forbindelse med idéen eller metoden. Den islamiske *da'wah* vil imidlertid ikke lide skade af at benytte sig af nogen som helst midler.

At bære den islamiske *da'wah* nødvendiggør at enhver aktivitet i denne *da'wah* er rettet mod et specifikt mål, samt at *da'wah*-bæreren konstant påtænker sig dette mål, stræber konstant for at opnå det og anstrenger sig hvileløs for at realisere det. Netop derfor vil du finde at vedkommende ikke bliver tilfreds med tanken uden handling, og betragter dette som værende en bedøvende illusorisk filosofi. *Da'wah*-bæreren vil heller ikke være tilfreds med både tanke og handling uden et mål, og betragter dette som værende en spiralformet bevægelse, der ender med fastfrysning og håbløshed. Tværtimod insisterer han/hun på at tanken skal være bundet til handlingen, samt at tanken og handlingen sættes sammen rettet mod et mål, som vedkommende realiserer i praksis og lader træde frem til eksistens. Sendebudet (saaws) bar den intellektuelle ledelse i Mekka. Da han indså at Mekka-samfundet ikke realiserede Islam som det implementerede samfundssystem, forberedte han Medina-samfundet, hvorefter han etablerede staten, implementerede Islam og bar Islams budskab. Endvidere forberedte han (saaws) *ummah* til at kunne bære denne *da'wah* efter ham, samt følge efter den vej han tegnede for den. Derfor skal levering af *da'wah*, i tilfælde af fravær af en *Khalifah* for muslimerne, omfatte både kaldet til Islam, samt kaldet til genoptagelsen af den islamiske levemåde ved at arbejde for oprettelse af den islamiske stat, som implementerer Islam og leverer dens budskab til verden. Således at *da'wah* overføres fra et kald til genoptagelse af den islamiske levemåde i *ummah*, videre til et kald, der leveres af staten til verden, og overføres fra et lokalt kald i den islamiske verden til et globalt kald.

Det er i den islamiske *da'wah* nødvendigt at følgende træder frem: Korrektion af *'aqida*-anskuelserne, styrkning af forholdet til Allah (swt), samt at opklare for folk løsninger til deres problemer således, at denne *da'wah* virker livligt i alle livets aspekter. Allahs Sendebud (saaws) plejede at recitere følgende af *Qur'anen* til folk i Mekka:

“Må Abu Lababs hænder gå til grunde, og må han (selv) gå til grunde”
(OQM. Al-Masad 111: 1).

“Dette er sandelig en tale af et ærefuldt sendebud; det er ikke en tale af en poet; ringe er det I tror” (OQM. Al-Haqqah 69: 40-41).

“Ve dem, der snyder i mål, dem der - når de lader sig tilmåle af andre - forlanger det fuldt. Men når de udmåler eller udvejer til dem, så giver de for lidt”
(OQM. Al-Mutaffifin 83: 1-2).

“Sandelig, de der har iman og handler godt - for dem er der paradisetts haver, i hvilke floder strømmer af sted. Det er den største succes”
(OQM. Al-Burujj 85: 11).

I Medina reciterede Allahs Sendebud (saaws) følgende:

“Udfør salah og praktiser zakah” (OQM. Al-Baqarah 2: 110).

“Drag ud (til kamp), lette eller tunge (af udrustning), og kæmp med jeres ejendele og liv for Allahs sag” (OQM. Al-Taubah 9: 41).

“O I som har iman; når I stifter gæld indbyrdes til en fastsat tid, så skriv det ned”
(OQM. Al-Baqarah 2: 282).

“Så at (rigdommen) ikke går i omgang iblandt de rige af jer”
(OQM. Al-Hashr 59: 7).

“Helvedes beboere og paradisetts beboere er ikke lige: paradisetts beboere er udelukkende de succesrige” (OQM. Al-Hashr 59: 20).

Derfor skal den islamiske *da'wah* levere til folk systemerne, der løser deres livsproblemer. Det er fordi hemmeligheden bag den islamiske *da'wahs* succes, er netop det at den er en livlig *da'wah*, der behandler hele mennesket i sin egenskab af et menneske, samt skaber den omfattende og radikale omvæltning heri.

Det vil ikke kunne lade sig gøre for dem, der bærer denne *da'wah*, at påtage sig ansvaret og at fuldføre byrderne, med mindre de indplanter i deres sjæle længslen efter fuldkommenhed. Og konstant gransker efter sandheden, samt konstant vender og drejer alt hvad de har haft viden om, for således at rense denne viden for alt, hvad der hænger fast i

denne, af fremmede elementer, også for at fjerne derfra alt, hvad der kunne ligge i nærheden heraf og som sandsynliggør dermed at klistre sig til denne viden. Formålet med alt dette er, at de tanker som *da'wah*-bærere bærer på bliver ved med at være rene og klare. Tankernes klarhed og renhed er den eneste garanti for succes og for succesens fortsættelse.

Ydermere skal bærerne af denne *da'wah* fuldføre *da'wah*-pligten som værende en pligt, der er pålagt af Allah (swt), og kaste sig med glæde over denne pligt for at opnå Allahs velbehag. På samme tid skal de ikke ønske gengældelse for deres arbejde, og må heller ikke forvente taknemmelighed fra folk, men de skal derimod ikke ønske sig andet end at opsøge Allahs velbehag.

Den Islamiske kultur (*Hadhara*)

Der er forskel på kultur (*hadhara*) og civilisation (*madaniyya*). Kultur er samlingen af opfattelser om livet, og civilisation er de materielle former af de sanselige ting, som bruges i livets anliggender. Kultur er specifik ifølge livsperspektivet, hvorimod civilisation kan både være specifik og generel. De civilisatoriske former, der er produkter af kultur såsom statuer, er specifikke, og de civilisatoriske former, der er produkter af videnskaben og dens fremskridt og industrien og dens højnelse, er almene, og er altså ikke specifikke for en bestemt nation, men er tværtimod universelle såsom industrien og videnskaben.

Denne sondring mellem kultur og civilisation skal man altid lægge mærke til. Ligeledes skal man også bemærke sondringen mellem de civilisatoriske former, som har kilde i kultur, og de civilisatoriske former, der stammer fra videnskaben og industrien. Formålet hermed er, at når man tager imod civilisationen, skal man derfor lægge mærke til sondringen mellem civilisationens former og sondringen mellem civilisationen og kulturen. Så der er ingen hindring i at tage imod den vestlige civilisation, som har kilde i videnskaben og industrien. Hvorimod den vestlige civilisation, der har kilde i den vestlige kultur, under ingen omstændigheder er tilladt at tage imod, fordi det ikke er tilladt at tage imod den vestlige kultur, da den er i modstrid med den islamiske kultur, både i det fundament den er baseret på, og i anskuelsen af det jordiske liv, og i meningen af lykken for mennesket.

Den vestlige kultur er baseret på grundlag af religionens adskillelse fra livet samt benægtelsen af at religionen har nogen indflydelse i livet. Dette resulterede i idéen om religionens adskillelse fra staten, hvilket er naturligt hos dem, der adskiller religionen fra livet, og som benægter religionens tilstedeværelse i livet. På dette fundament baserede livet og livets system sig. Den vestlige kulturs livssyn består af nytte, da denne nyttemoral er målestokken for handlingerne. Derfor er både systemet og kulturen baseret på denne nyttemoral, og derfor er nyttemoralen den fremtrædende opfattelse i systemet og i kulturen, da den anskuer livet som bestående af nytte. Hos tilhængere af denne kultur er lykken

derfor at forsyne mennesket med den optimale andel af kropslig nydelse, samt for mennesket at tilvejebringe mulighederne herfor. Derfor er den vestlige kultur en ren nyttekultur, som ikke lægger nogen vægt på andet end nytten, og som ikke anerkender andet end nytten, og som gør nytten til målestokken for handlingerne. Hvad det åndelige anliggende angår, så er det en individuel sag, som fællesskabet ikke har noget at gøre med. Endvidere er det åndelige anliggende begrænset til kirken og præsteskabet. I den vestlige kultur findes der derfor hverken moralske, åndelige eller menneskelige værdier, men udelukkende materialistiske og nytteorienterede værdier. På dette grundlag blev de humanitære aktiviteter tilknyttet organisationer, som er adskilt fra staten, såsom Røde Kors og missionærekspeditioner, og enhver værdi foruden den materialistiske værdi, som er profit, blev isoleret fra livet. Og således er den vestlige kultur denne samling af opfattelser om livet.

Den islamiske kultur er baseret på et fundament, der er i modstrid med fundamentet for den vestlige kultur. Den islamiske kulturs livssyn er forskellig fra den vestlige kulturs livssyn, og lykkeopfattelsen i den islamiske kultur er fuldstændig forskellig fra lykkeopfattelsen i den vestlige kultur. Den islamiske kultur er baseret på fundamentet af *iman* på Allah (swt), og er baseret på at Han (swt) har fastsat et system, ifølge hvilket universet, mennesket og livet retter sig efter, samt på at Han (swt) har sendt vor mester Muhammad (saaws) med Islam som *deen*. Den islamiske kultur er altså baseret på fundamentet af den islamiske *'aqida*, som er iman på Allah (swt), Hans engle, Hans skrifter, Hans sendebud, den Yderste Dag og på, at *al-Qada'* & *al-Qadar*, det gode og det onde, er fra Allah (swt). Således er den islamiske *'aqida* grundlaget for den islamiske kultur, og dermed er den islamiske kultur baseret på et åndeligt fundament.

Den islamiske kulturs livssyn repræsenteres i Islams filosofi, som er udsprunget fra den islamiske *'aqida*, og hvorpå livet og menneskets handlinger i livet er baseret. Denne filosofi, som er materiens sammensmeltning med *ruh*, dvs. at få menneskets handlinger styret med Allahs påbud og forbud, er fundamentet for livssynet. Menneskets handlinger er materie, og menneskets opfattelse af sit forhold til Allah (swt), når handlingen udføres, med henblik på at denne handling er *halal* (legal) eller *haram* (illegal), er *ruh*. Derved bliver

materien sammensmeltet med *ruh*. På dette grundlag er Allahs påbud og forbud det, der styrer muslimens handlinger. Og målet med at styre handlingerne med Allahs påbud og forbud er at opnå Allahs (swt) velbehag, og på ingen måde nytten. Men dog er hensigten med at udføre selv samme handling den værdi, som man er opmærksom på realiseringen af, når handlingen udføres. Denne værdi varierer alt efter handlingerne. Værdien kan være materialistisk, ligesom tilfældet med en forretningsdrivende, der driver handel med henblik på profitten, hvor personens handel udgør en materialistisk handling. I et sådant tilfælde vil personens opfattelse af sit forhold til Allah (swt) - ifølge Hans påbud og forbud – og med opnåelsen af Allahs velbehag som mål, styre vedkommende under handlingen. Og den værdi, som personen er opmærksom på realiseringen af ved udførelsen af handlingen, er profitten, hvilken er en materialistisk værdi.

En værdi kan også være åndelig, såsom *salah*, *zakah*, *sawm* (faste) og *hajj* (pilgrimsfærd). Værdien kan også være moralsk såsom sandfærdighed, troværdighed og pligtopfyldenhed. Ligeledes kan værdien være menneskelig som at redde den druknende eller hjælpe den nødlidende. Disse værdier tager mennesket hensyn til under udførelse af handlingen for således at realisere disse. Disse værdier er dog ikke drivkraften for handlingerne, og de er heller ikke idealet, som man sigter mod, men de er værdien af handlingen, og denne værdi varierer alt efter typen af handlingen.

Lykken er at opnå Allahs velbehag og ikke tilfredsstillelsen af menneskets fornødenheder, fordi tilfredsstillelsen af alle menneskets fornødenheder af organiske og instinktive behov er et nødvendigt middel for at bevare mennesket i live, og tilstedeværelsen af denne tilfredsstillelse fører ikke nødvendigvis til lykken.

Dette er synet på livet; og dette er fundamentet, hvorpå dette livssyn er baseret, og det er fundamentet for den islamiske kultur, som sandelig modstrider den vestlige kultur fuldstændigt, ligesom de civilisatoriske former, som har kilde i den islamiske kultur modstrider de civilisatoriske former, som har kilde i den vestlige kultur. Eksempelvis: Et maleri er en civilisatorisk form, og den vestlige kultur betragter maleriet af en nøgen kvinde, der viser alle sine tiltrækkende

skønheder, som en civilisatorisk form, der stemmer overens med kulturens livsopfattelser om kvinden. Derfor anser vesterlændingen dette maleri som et kunstværk, som vedkommende værdsætter som en civilisatorisk form og som et kunstværk, hvis det opfylder kunstkrav. Men denne civilisatoriske form modstrider Islams kultur og er i uoverensstemmelse med Islams opfattelser om kvinden som værende en ære, der skal værnes om. Derfor forbydes et sådant maleri, fordi det forårsager ophidselse af artsinstinktet og fører til moralsk anarki. På samme måde er det, når en muslim ønsker at bygge et hus, som er en civilisatorisk form, så tager denne muslim i opførelsen af huset hensyn til, at kvinden, når hun går rundt i dagligdagstøj, ikke bliver set af dem, der er uden for huset, hvorved denne muslim så bygger en mur rundt om huset. Dette står i kontrast til vesterlændingen, da vedkommende, ifølge dennes kultur, ikke tager hensyn til dette. Og således er det med alle civilisatoriske former, der er et produkt af den vestlige kultur såsom statuer og lignende. Dette gælder også for tøj. Hvis tøjet er specifikt for *kuffar* (ikke-muslimerne) som værende *kuffar*, så er det ikke tilladt for muslimerne at beklæde sig med dette, fordi det er præget af et bestemt livsperspektiv. I tilfælde af at tøjet ikke er specifikt for *kuffar*, ved at de ved almen kutyme har fundet frem til noget bestemt tøj, ikke i deres egenskab af *kuffar*, men som de benytter sig af til behov eller til pynt, så betragtes det dermed som en almen civilisatorisk form, og det er tilladt at benytte sig af dette tøj.

Hvad angår de civilisatoriske former, som er produkt af videnskaben og industrien såsom laboratorieudstyr, medicinsk udstyr, industrielt maskineri, møbler, tæpper og lignende, så er de universelle civilisatoriske former, som der ikke er det mindste forbehold mod at tage imod, da disse hverken har kilde i kultur eller har noget med kultur at gøre.

Et flygtigt blik på den vestlige kultur, som hersker verden over i dag, viser os, at den vestlige kultur ikke kan formå at sikre tryghed for menneskeheden. Tværtimod har den vestlige kultur forårsaget denne elendighed, på hvis torne verden vender sig rundt, og i hvis ild verden brænder. Og den kultur, som gør sit fundament til religionens adskillelse fra livet, hvilket er i uoverensstemmelse med menneskets natur, og som, i det offentlige liv, ikke lægger den mindste vægt på det

åndelige aspekt, og som anser livet for værende udelukkende nytte, og som gør forholdet mellem to mennesker i livet til nytte - en sådan kultur resulterer ikke i andet end konstant elendighed og uro. Såfremt denne nyttemoral er fundamentet, vil stridighed om nytten være naturlig, og kamp for nyttens skyld vil også være naturlig; og det vil ligeledes være naturligt, at man forlader sig på magt for at etablere forhold mellem menneskene. Derfor er kolonialismen naturlig hos tilhængere af denne kultur, og moralen vil være ustabil, da nyttemoralen alene vil forblive fundamentet for livet. Derfor er det naturligt, at den ædle moral bliver udryddet, på samme måde som de åndelige værdier blev udryddet. Og det er naturligt, at livet baserer sig på grundlag af konkurrence, kamp, overgreb og kolonialisme. Det, som hersker i verden i dag af åndelige kriser i menneskenes indre og af konstant uro og udbredt ondskab, er det bedste bevis på resultaterne af denne vestlige kultur, fordi det er den vestlige kultur, der hersker over verden, og det er nemlig den, der har ført til disse farlige og faretruende resultater for menneskeheden.

Et blik på den islamiske kultur, som har hersket i verden fra det 7. århundrede e.Kr. til slutningen af det 18. århundrede e.Kr. viser os, at den islamiske kultur ikke var kolonialistisk, samt at kolonialismen ikke er en del af dens natur. Det er fordi den islamiske kultur ikke øvede diskrimination mellem muslimerne og ikke-muslimerne, hvorved den garanterede retfærdigheden for alle folkeslag, som har underlagt sig til denne kultur under hele dens regeringsperiode, hvilket skyldes at den er en kultur, der er baseret på det åndelige fundament, som realiserer alle værdierne: den materialistiske, åndelige, moralske og menneskelige værdi. Denne kultur lægger hele vægten i livet på *'aqida*, og den anskuer livet som værende styret af Allahs påbud og forbud, og den gør meningen af lykken til at være (opnåelsen af) Allahs velbehag. Når denne islamiske kultur kommer til at være suveræn, som den var tidligere, så vil den påtage sig behandlingen af verdens kriser og garantere velfærd for hele menneskeheden.

Islams System

Islam er den *deen* (budskab), som Allah (swt) har åbenbaret til vor mester Muhammad (saaws), for at organisere menneskets forhold til sin Skaber, til sig selv og til sine medmennesker. Menneskets forhold til sin Skaber omfatter *'aqida*-anskuelser og *'ibadat*. Menneskets forhold til sig selv omfatter moral, føde og klæder. Menneskets forhold til sine medmennesker omfatter *mu'amalat* (transaktioner) og straffe. Følgelig er Islam en ideologi for behandling af alle livets anliggender, og ikke en teologisk religion; Islam har heller ikke nogen relation til gejstligheden. Endvidere sigter Islam sandelig mod at eliminere det religiøse teokrati (det religiøse tyranni). Derfor findes der i Islam ikke en gruppe der kaldes præsteskab, og en gruppe der kaldes de verdslige folk. Men alle dem, der bekender sig til Islam kaldes for muslimer, og er alle lige overfor Islam. Dermed er der i Islam ikke nogen åndelige mænd og verdslige mænd.

Det åndelige aspekt i Islam betyder at tingene er skabt af en Skaber, samt organiseret med Skaberens befalinger. Dette forholder sig således fordi det dybe syn på universet, mennesket og livet, hvad der ligger omkring - og er relateret til disse, samt at blive vejledt af alt dette, viser mennesket den håndgribelige og bevidnede mangelfuldhed, afmægtighed og behov i dem alle. Hvilke absolut tyder på at disse er skabt af en Skaber, samt at de er organiseret med Hans ordre. Derudover viser det dybe syn at, imedens mennesket gennemlever livet, skal det nødvendigvis have et system, hvormed det organiserer sine instinkter og organiske behov. Dette system kan ikke etableres af mennesket selv pga. dets afmægtighed og mangel på den omfattende opfattelse. Samt fordi menneskets forståelse for denne organisering har tendensen til forskellighed, uenighed og modsigelse, hvilket resulterer i et modstridende system, der medfører menneskets elendighed. Derfor skal systemet nødvendigvis komme fra Allah (swt). Mennesket skal dermed styre sine handlinger med et system, der er åbenbaret af Allah. Hvis denne styring med systemet sker på basis af den gavn systemet indeholder, og ikke på det grundlag at det er fra Allah (swt), så er der intet åndeligt aspekt i det. Derfor skal menneskets organisering af dets

handlinger i livet styres af Allahs påbud og forbud, og foregår på grundlag af menneskets opfattelse af sit forhold med Allah (swt) for at ånden (*ruh*) findes i handlingerne. Det vil sige, at mennesket nødvendigvis skal opfatte sit forhold til Allah (swt), hvorpå det styrer sine handlinger ifølge Allahs påbud og forbud, og dermed vil *ruh* finde sted under udførelsen af handlingerne, idet *ruh* betyder menneskets opfattelse af sit forhold til Allah (swt). Meningen med at sammensmelte *ruh* med materien er, at opfattelsen af forholdet til Allah (swt) finder sted under udførelsen af handlingerne, således at denne styrer sine handlinger på grundlag af opfattelsen af dette forhold.

Handlingen er materie og at opfatte forholdet til Allah (swt) under foretagelsen af handlingen, er *ruh*. På denne måde bliver styring af handlingen med Allahs påbud og forbud på grundlag af opfattelsen af forholdet selve sammensmeltningen af materien med *ruh*. Heraf betragtes ikke-muslimens styring af sine handlinger med *shari'ah*-lovene, der er udledt fra *Qur'anen* og *Sunnah*, ikke værende for styring med *ruh*, og mening med materiens sammensmeltning med *ruh* bliver dermed ikke realiseret. Dette skyldes at vedkommende ikke har *iman* på Islam, hvormed denne ikke har begrebet forholdet til Allah (swt). Vedkommende tog derimod *shari'ah*-lovene som et system, som denne syntes om, og styrede sine handlinger med. Dette står i modsætning til muslimen, som udfører sine handlinger i overensstemmelse med Allahs påbud og forbud på basis af sin opfattelse af sit forhold til Allah (swt), og hvor dennes formål med at styre sine handlinger med Allahs påbud og forbud er at opnå Allahs velbehag og altså ikke blot at få gavn af systemet. På dette grundlag skal det åndelige aspekt eksistere i tingene, og *ruh* skal finde sted under udførelsen af handlinger. Samtidig skal det være klart for alle at det åndelige aspekt betyder at tingene er skabt af en Skaber, dvs. det er det skabtes forhold til Skaberens, samt at *ruh* er opfattelsen af dette forhold, dvs. menneskets opfattelse af sit forhold til Allah (swt). Dette er forklaringen på det åndelige aspekt og *ruh*, hvilket er den eneste sande opfattelse, og alt andet er absolut en fordrejet opfattelse. Det er det dybe og oplyste syn på universet, livet og mennesket, der førte til de troværdige resultater, og ledte til denne sande opfattelse.

Nogle religioner har den anskuelse, at der i universet er det sanselige og metafysiske, at der i mennesket er den åndelige ophøjelse og den kropslige tilbøjelighed, og at der i livet er det materielle aspekt og det åndelige aspekt. Disse religioner mener, at det sanselige er i modstrid med det metafysiske, og at den åndelige ophøjelse ikke kan forenes med den kropslige tilbøjelighed, samt at materien er adskilt fra *ruh*. Disse to aspekter står derfor adskilt fra hinanden hos dem, da modsigelsen mellem disse to er fundamental i deres natur. Dermed kan disse aspekter ikke smeltes sammen. At opprioritere det ene af dem i vægten indbefatter nedprioritering af det andet samtidig. Derfor skal den, der søger det Yderste Liv opprioritere det åndelige aspekt. Heraf opstod der i Kristendommen to magter: den åndelige magt og den verdslige magt (Giv kejseren hvad kejserens er, og giv Gud hvad Guds er). Repræsentanterne for den åndelige magt var gejstligheden og præsterne, som forsøgte at få den verdslige magt i deres egne hænder, for således at kunne opprioritere den åndelige magt frem for den verdslige magt i livet. Derefter opstod konflikten mellem den verdslige magt og den åndelige magt. I sidste ende blev man enige om at gøre gejstligheden selvstændig om den åndelige magt, idet de ikke blander sig i den verdslige magt. Dermed blev religionen adskilt fra livet fordi den er præstelig. Denne adskillelse mellem religionen og livet er selve den kapitalistiske ideologis verdensanskuelse. Den er også fundamentet for den vestlige kultur, og den intellektuelle ledelse som den vestlige kolonialisme bærer ud til verden, kalder til, gør til grundsten for sin *thaqafa*, samt rokker ved muslimernes overbevisning om Islam på basis af den, fordi den fører analogi af Islam med kristendommen gennem en omfattende analogislutning. Følgelig, enhver, der bærer dette kald "adskillelse af religionen fra livet" eller adskillelse af religionen fra staten eller politik er visse tilknyttet og vejledt af den fremmede intellektuelle ledelse, er en agent - med god eller ond hensigt - blandt kolonialismens agenter, og enten er han uvidende om Islam eller fjende for den.

Hvad Islam angår, så betragter den de sanselige ting for værende materielle ting. Det åndelige aspekt er at tingene er skabt af en Skaber. *Ruh* er menneskets opfattelse af sit forhold til Allah (swt). På dette grundlag er der intet åndeligt aspekt, der er adskilt fra det materielle aspekt. Ligeledes findes der i mennesket ikke nogen åndelige længsler

og kropslige tilbøjeligheder. Det, der findes i mennesket er blot organiske behov og instinkter, som skal tilfredsstilles, herunder religiøsitetstinstinkt, hvilket er at have behov for Skaberen, Organisatoren. Dette behov for Skaberen stammer fra den naturlige afmægtighed i menneskets opbygning. At tilfredsstille disse instinkter kaldes ikke for et åndeligt eller et materielt aspekt, men er blot en tilfredsstillelse. Endvidere, hvis disse organiske behov og instinkter bliver opfyldt med et system fra Allah (swt) på grundlag af opfattelsen af forholdet til Allah (swt), så betyder det, at de bliver styret med *ruh*. Hvorimod hvis disse bliver opfyldt uden et system, eller med et system fra andre end Allah (swt), så er det en ren materialistisk tilfredsstillelse, der fører til menneskets elendighed. Følgelig, hvis artsinstinkt bliver opfyldt uden et system, eller med et system, der ikke er fra Allah (swt), vil dette forårsage elendighed. Dette står i modsætning til, hvis det bliver opfyldt med ægteskabssystemet, der kommer fra Allah (swt), dvs. ifølge Islams love, da et sådant ægteskab vil skabe tryghed. Ligeledes er det med religiøsitetstinstinkt; hvis det bliver opfyldt uden et system, eller med et system, der ikke er åbenbart fra Allah (swt), f.eks. gennem tilbedelse af idoler eller tilbedelse af mennesker, så er det *shirk* (polyteisme) og *kufr*. Men hvis det bliver opfyldt igennem Islams love, så er det *'ibada* (tilbedelse). Derfor er det strengt nødvendigt at tage hensyn til det åndelige aspekt i tingene, samt at alle handlinger styres med Allahs påbud og forbud på basis af menneskets opfattelse af sit forhold til Allah (swt), dvs. at de styres med *ruh*. Derfor findes der i selv samme handling ikke to ting. Der findes kun én ting, som er selve handlingen. Beskrivelsen af handlingen som værende ren materialistisk eller om den styres med *ruh*, kommer ikke fra selve handlingen, men kommer ud fra det aspekt om handlingen styres med Islams love, eller om den ikke gør. At en muslim slår en *kufr* ihjel i krig anses for *jihad*, en handling som vedkommende får belønning for, da det er en handling, der styres med Islams love. Men at en muslim slår en ukrænkelig sjæl (muslimsk eller ikke-muslimsk) ihjel uden ret, betragtes for at være en forbrydelse, som vedkommende straffes for, da den er en handling, der er i modstrid med Allahs påbud og forbud. Handlingerne er i og for sig ens, de er i begge tilfælde drab, der udføres af et menneske. Dermed kan drab være en *'ibada*, når den styres med *ruh*, og kan være en forbrydelse, når den ikke styres med *ruh*. Muslimen er derfor pålagt at styre sine handlinger med *ruh*. At sammensmelte

materien med *ruh* er ikke blot muligt, men *wajib* (obligatorisk). Det er slet ikke tilladt at adskille materien fra *ruh*, dvs. det er ikke tilladt at adskille nogen som helst handling fra at styre denne med Allahs påbud og forbud på grundlag af opfattelsen af forholdet til Allah (swt). Derfor skal alt, hvad der symboliserer det åndelige anliggende adskilt fra det materielle anliggende, elimineres. I Islam findes der ingen gejstlighed eller en religiøs magt i den præstelige forstand. Ligeledes findes der i Islam ingen verdslig magt, der er adskilt fra *Deen* (det islamiske budskab). Islam er derimod en *Deen*, som staten udgør en del af. Lovene for staten er *shari'ah*-mæssige love, lige som lovene for *salah*, og disse love udgør en metode for implementeringen af Islams love, og metode for at levere Islams kald. Alt hvad der giver indtryk af at begrænse *Deen* (dvs. Islam) til den åndelige betydning samt isolere den fra politik og styre, skal afskaffes. Derfor afskaffes alle de institutioner, der fører tilsyn med de åndelige aspekter, og dermed afskaffes Moskéforvaltningen og underlægges kultur-forvaltningen. Ligeledes afskaffes de *shari'ah*-mæssige - og civile domstole, hvor retssystemet bliver under et, der ikke styrer med andet end Islam, fordi Islams autoritet er én.

Islam består af en *'aqida* og af systemer. Den islamiske *'aqida* er *iman* på Allah (swt), Hans engle, skrifter og sendebude, den Yderste Dag og på *al-Qada'* og *al-Qadar*, både det gode og det onde heri er fra Allah (swt). Islam baserede *'aqida'en* på forstanden i forbindelse med det, forstanden opfatter, såsom *iman* på Allah (swt), på Muhammads budskab og på den glørværdige *Qur'an*. Islam baserede sin *'aqida* i forbindelse med *mughaiyyabat* (de metafysiske spørgsmål), dvs. de ting som forstanden ikke kan opfatte, såsom Opstandelsesdagen, engle, paradiset og helvedet, på underkastelse, med den forudsætning at deres kilde er blevet bekræftet gennem forstanden, hvilket er den glørværdige *Qur'an* og den *Mutawatir Hadith*. Ydermere har Islam gjort forstanden til fundament for *taklif* (pålæggelse af ansvar).

Hvad systemerne angår, består de af *shari'ah*-love, der organiserer menneskets anliggender. Islams system behandlede alle disse anliggender, men på en generel måde gennem generelle betydninger, og overlod detaljerne, når de skal appliceres, til at blive udledt fra disse generelle betydninger. Den glørværdige *Qur'an* og de ærefulde *Ahadith*

(flertal af *hadith*) blev åbenbaret således at de indeholder retningslinier, dvs. generelle betydninger til behandling af menneskets anliggender i dets egenskab af et menneske. Islam overlod til *mujtahidin* (fl. af *mujtahid*, jura-kyndig) at udlede de detaljerede love til de problemer, der finder sted gennem tidernes og stedernes skifte, ud fra disse generelle betydninger.

Islam har én metode for behandling af problemer. Islam opfordrer *mujtahid* til at studere det hændte problem, for derved at vedkommende forstår det. Bagefter skal *mujtahid* studere de *shari'ah*-mæssige tekster, der har relation til problemet, hvorefter *mujtahid* udleder løsningen på dette problem ud fra teksterne, dvs. udleder *hukm shar'i* (islamisk lov) til dette spørgsmål ud fra *shari'ah*-mæssige beviser. *Mujtahid* må absolut ikke anvende en anden metode hertil. Når en *mujtahid* studerer det pågældende problem, skal denne dog udelukkende studere det ud fra den betragtning at det er et menneskeligt problem. Altså ikke ud fra den betragtning at det er et økonomisk, socialt eller et styreproblem eller noget andet. *Mujtahid* skal studere problemet alene med den betragtning, at det er et spørgsmål, hvortil der er brug for en *hukm shar'i*, med det formål at få kendskab til Allahs dom angående dette.

Hukm Shar'i

(Den islamiske lov)

Den islamiske lov (*hukm shar'i*) er Lovgiverens tale relateret til tjenernes handlinger. Denne tale er enten absolut i sin bekræftelse (*qat'i thubut*), såsom den glørværdige *Qur'an* og *mutawatir hadith*, eller tvivlsom (*dhanni thubut*) dvs. den *hadith*, der ikke er *mutawatir*. Hvis den er absolut bekræftet (*qat'i thubut*), så skal den afvejes; i tilfælde af at den er absolut i betydning (*qat'i dalala*), så er loven indbefattet i talen absolut, såsom antallet af alle de obligatoriske *rak'ah'er* i *salah*, fordi de er nævnt i den *mutawatir hadith*. Det samme gør sig gældende med forbydelsen af *riba*, afhugning af tyvens hånd og piskning af den utugtige person, da alle er entydige love, hvori rigtigheden er afgjort, og i de her spørgsmål findes der kun én absolut mening.

Men hvis Lovgiverens tale er absolut bekræftet, men tvetydig i betydningen (*dhanni dalalah*), er loven (*hukm*), der er inkluderet heri tvetydig, som *Qur'an*-verset om *ji'z'ya*. *Qur'an*-verset er absolut bekræftet, men er tvetydig i betydning mht. den yderligere detaljering. Hanafi-retsskolens imamer (retslærde) forudsætter at det bliver kaldt *ji'z'ya*, samt at når en person giver den ud skal vedkommende udvise ydmyghed. Shafi'i-retsskolen mener ikke at det nødvendigvis skal kaldes *ji'z'ya* og godkender desuden at tage imod beløbet med benævnelsen dobbelt *zakah*. De mener heller ikke, at det er nødvendigt at dem, der betaler førnævnte skal udvise ydmyghed, det er tilstrækkeligt at de underkaster sig Islams love.

Hvis Lovgiverens tale er tvivlsom i sin bekræftelse (*dhanni thubut*), som den *hadith*, der ikke er *mutawatir*, så er den inkluderede lov tvivlsom, uanset om den er absolut i betydningen (*qat'i dalala*), såsom at faste seks dage i Shawwal-måned, som er påvist via *Sunnah*, eller flertydig i betydningen (*dhanni dalala*), såsom forbudet mod udlejning af jord.

Den islamiske lov (*hukm shar'i*) forstås via en korrekt *ijtihad* fra Lovgiverens tale. Med dette i betragtning fremviser *mujtahidins* udledning (dvs. *ijtihad*) den islamiske lov. Følgelig er Allahs lov for enhver *mujtahid* den lov som denne kom frem til via hans *ijtihad*, og som ifølge hans mening med størst sandsynlighed er den korrekte mening.

Alle *'ulama* (retslærde) er enige om at hvis en *mukallaf* (den ansvarspålagte person), der har kompetencen til at kunne fuldt ud håndtere *ijtihad* i et eller andet spørgsmål (*mas'ala*), eller i alle spørgsmål, er kommet frem til en lov ved at foretage *ijtihad*, så må vedkommende ikke imitere (dvs. udøve taqlid af) en anden *mujtahids* mening, som modsiger det han selv oprindeligt med størst sandsynlighed fandt korrekt. Han har ydermere ikke ret til at forlade sin mening, undtagen i fire tilfælde:

Det første: Hvis han opdager, at det bevis, som han støttede sig til er svagt (*dha'if*), samt at en anden *mujtahids* bevis er stærkere end hans eget. I så fald er det *wajib* (forpligtende) for vedkommende at forlade den *hukm*, som han selv kom frem til via sin *ijtihad*, omgående, og at godtage den *hukm* der har en stærkere dalil.

Det andet: Hvis han finder ud af at en anden *mujtahid* har en højere kompetence end ham selv mht. sammenkædning, eller har et større kendskab til realiteten og en stærkere forståelse for beviserne, eller at den pågældende *mujtahid* har en større indsigt i de overleverede (*sam'i*) *shari'ah*-beviser, har han i et sådant tilfælde lov til at forlade den *hukm*, som han kom frem til via sin *ijtihad*, samt at imitere den *mujtahid* som han har større tillid til end han har tillid til sig selv.

Det tredje: At der er tale om en mening, hvorom man ønsker at forene muslimernes ord til muslimernes fordel. I så fald har en *mujtahid* lov til at forlade det, som han kom frem til via sin *ijtihad*, samt at godtage den mening, hvorom man ønsker at forene muslimernes ord, lige som det skete under foretagelsen af *bai'a* til 'Uthman (raa).

Det fjerde: Hvis *khalifah'en* vedtager en hukm *shar'i*, der modsiger den hukm, som han kom frem til via sin *ijtihad*, er det *wajib* for ham at afholde sig fra at handle efter hvad hans *ijtihad* førte ham frem til, samt at handle efter den hukm, som *khalifah'en* vedtog. Dette er fordi *Ijma' al-Sahaba* (*Sahabas* enstemmighed) er blevet indgået om at "Imamen dekret ophæver uenigheden", samt om at hans dekret er gældende for alle muslimerne.

Hvis en person, som har kompetence til *ijtihad*, ikke har udført *ijtihad*, er det ham tilladt at imitere en anden *mujtabid*, fordi der blev indgået *Ijma' al-Sahaba* om, at en *mujtabid* godt må imitere andre *mujtabidin*.

Den, som ikke har kompetence til at udføre *ijtihad*, er *muqallid* (imitator). *Muqallid* består af to typer: *Muttabi'* (bevidst imitator) og *'ammi* (menig imitator). *Muttabi'* er den person som er i besiddelse af nogle af de anerkendte kundskaber forbundet med *ijtihad*, og derfor imiterer en *mujtabid* efter at have fået kendskab til hans bevis. Følgelig er Allahs *hukm* for en *muttabi's* vedkommende den mening, der er udledt af den *mujtabid*, som han følger. *'Ammi* er den person, der ikke besidder nogle af de anerkendte kundskaber forbundet med *ijtihad*, og imiterer således en *mujtabid* uden at kende hans bevis. *'Ammi* er forpligtet til at imitere *mujtabidins* meninger og godtage de love (*ahkam*) de udleder. *Hukm shar'i* for vedkommende er den udledning, som den *mujtabid* han imiterer, har udledt. Derpå er *hukm shar'i* den udledning, som den kompetente *mujtabid* udleder. Endvidere udgør denne hukm *shar'i* Allahs lov for denne *mujtabid*, hvor det ikke er tilladt for vedkommende at overtræde denne og følge efter noget andet, undtagen i de førnævnte tilfælde. Ligeledes er den også Allahs *hukm* for den person, der imiterer denne *mujtabid*, og vedkommende må ikke overtræde denne *hukm*.

Hvis en *muqallid* imiterer en *mujtabid* i en hukm vedrørende et hvilket som helst spørgsmål, og handlede ifølge *mujtabids* mening i dette spørgsmål, er det derefter ikke tilladt for ham at forlade denne *hukm* og følge efter en anden. Men det er tilladt for den pågældende *muqallid* at imitere en anden *mujtabid* i forbindelse med en anden *hukm*, fordi *Ijma' al-Sahaba* blev indgået om, at en *muqallid* er berettiget til at spørge hver *'alim* i et spørgsmål (*mas'ala*). Men i tilfælde af at en *muqallid* udpeger en

bestemt *madh'hab* for sig selv, f.eks. Shafi'is *madh'hab*, samt bekendtgør at han følger - og forpligter sig til denne, skal vedkommende forholde sig som følgende: Det er ham ikke tilladt at imitere en anden *mujtabid* i forbindelse med ethvert spørgsmål, som hans handling er knyttet til af den *madh'hab* han imiterer, men kun gennem et bevis. I forbindelse med andre spørgsmål, som vedkommende ikke har praktiseret, så er der ikke nogen hindring for at han følger en anden *mujtabid* heri.

Typer af *Hukm Shar'i*

Følgende konstituerer de *shari'ah*-mæssige love (*ahkam shar'iyya*):
Fard (pligtig), *haram* (forbudt), *mandub* (anbefalet), *makruh* (frarådet) og *mubah* (tilladt).

En *shari'ah*-lov (*hukm shar'i*) kommer enten i form af en tale, der indeholder en opfordring til udførelse af en handling eller en tale, der indeholder en opfordring til afholdelse fra en handling.

Hvis *hukm*, der kommer i form af en opfordring til udførelse af en handling, er forbundet med en beslutsom opfordring, så er den *fard* eller *wajib* - termerne er synonyme. Men hvis den er forbundet med en ubeslutsom opfordring, er den anbefalet (*mandub*). Ligeledes hvis *hukm*, der kommer i form af en opfordring til at afholde sig fra en handling, er forbundet med en beslutsom opfordring, er den *haram* eller *mahzur* (utilgængelig) - termerne er synonyme. Men hvis den er forbundet med en ubeslutsom opfordring til afholdelse derfra, er den frarådet (*makruh*).

På dette grundlag er *fard* og *wajib* den handling, hvis ophavsmand roses for og den forsømmende misbilliges for eller, sagt på en anden måde, den handling, hvor den forsømmende fortjener straf for at have forsømt denne.

Haram er den handling, hvis ophavsmand misbilliges for og den afholdende roses for, eller med andre ord den handling, hvis ophavsmand fortjener straf for at have begået.

Mandub konstituerer den handling, hvis ophavsmand roses for og den forsømmende ikke misbilliges for eller, alternativt, er det den handling, hvis ophavsmand belønnes for, men den forsømmende heraf ikke bliver straffet.

Makruh er den handling, hvor personen som afholder sig derfra bliver rost, eller sagt på en anden måde: at afholde sig fra udførelsen af handlingen er opprioriteret frem for at udføre denne.

Mubah er den *hukm*, for hvilken det overleverede (*sam'i*) *shari'ah*-mæssige bevis på Lovgiverens tale, indikerer valget mellem udførelsen af eller afholdelsen herfra.

Sunnah

Sunnah betyder sprogligt måden (*tariqa*), men er i *shari'ah*-terminologi defineret som den *nafile* (anbefalet) handling, der er blevet overleveret fra Profeten (saaws). Et eksempel herpå er de anbefalede *rak'ah'er* (i salah), som kaldes for *sunnah*, som står over for *fard*.

At handlingen kaldes for *sunnah*, betyder ikke at den stammer fra Profeten (saaws) og at *fard* kommer fra Allah (swt). Både *sunnah* og *fard* kommer fra Allah (swt), og Sendebudet (saaws) er ikke andet end en meddeler fra Allah (swt). Det er fordi Sendebudet (saaws) ikke taler af eget begær, men kun ud fra det, som han får åbenbaret fra Allah (swt). Trods det, at det handler om en *sunnah*-handling, der er overleveret fra Profeten (saaws), så er den ikke desto mindre overleveret som en anbefalet handling, dvs. *nafile*, og kaldes derfor for en *sunnah*. På samme måde som *fard* bliver overleveret som *fard* og kaldes derfor for en *fard*. Eksempelvis er de to *rak'ah'er* af *fajr-salah*, som er *fard*, overleveret fra Profeten (saaws) gennem *tawatur* metode som værende *fard*. Hvorimod de to *sunnah rak'ah'er*, som hører til *fajr*, er også overleveret gennem *tawatur* metoden som værende *nafile*. Begge kommer fra Allah (swt) og ikke fra Sendebudets (saaws) egen person. Følgelig kaldes *amr* (befalingen) for *fard* og *nafile* inden for *'ibadat*, hvor den kaldes for *fard* og *mandub* i andre sammenhænge. *Nafile* er det samme som *mandub*, men blev navngivet *nafile* og blev også kaldt for en *sunnah*.

Ligeledes bliver termen *Sunnah* også anvendt om de *shari'ah*-mæssige beviser, der kommer fra Sendebudet (saaws) og som er andet end *Qur'anen*. I denne sammenhæng udtrykker termen *Sunnah* både Profetens udtalelser, handlinger og tavshed (dvs. anerkendelser).

Al-Ta'assi (Efterligningen) af Sendebudets (saaws) handlinger

De handlinger som kommer fra Profeten (saaws), er delt i følgende to typer. Den første type hører under *jibilliya*- (naturskabte) handlinger, og den anden gør ikke. Hvad angår *jibilliya*-handlinger, såsom at rejse sig op, at sidde ned, at spise og at drikke o.lign. er der ingen uenighed i at de hører under *ibahah* (det tilladte), både for hans og hans ummahs vedkommende. Derfor hører disse handlinger ikke under *mandub*-kategorien.

Hvad angår de handlinger, som ikke betegnes som *jibilliya*-handlinger, er det således at de enten er blevet bekræftet som værende særegne for ham, hvorom ingen må være fælles med ham. Eller også er de ikke blandt dem som er specielle for ham. I tilfælde af at de er bekræftet som værende særegne for ham (saaws), såsom den specielle tilladelse til at fortsætte fasten, dvs. at fortsætte dagens faste med faste om natten, eller at indgå ægteskab med flere end fire kvinder o. lign. I den slags tilfælde er det ikke tilladt for os at dele hans handlinger, da det er blevet bekræftet gennem *ijma'* (enstemmighed), at disse er hans specielle. Derfor er *al-Ta'assi* (efterligning) af ham ikke tilladt i disse.

Hvad angår de af hans handlinger, som bliver kendt for os som værende forklaring til os, er det et bevis uden uenighed. Enten kender vi forklaringen gennem hans åbne udtalelse, såsom når han (saaws) sagde:

.( )

“I skal bede lige som I så mig bede”, og

.( )

“Tag jeres manasik (hajj-ritualer) fra mig”.

Udtalelser som tyder på at hans handling, er en forklaring til os for at vi følger ham heri. Eller gennem tilstandens *qarina* (indicium), såsom at han afhuggede tyvens hånd fra håndledet, som forklaring på Allahs (swt) tale:

“Så hug deres hænder af” (OQM. Al-Ma'idah 5:38).

Denne forklaring i hans handlinger, der er i form af en udtalelse eller omstændighedernes indikationer, hører under den samme status som den forklarede (hukm); dette gør sig gældende både i forbindelse med wajib, mandub eller mubah, afhængigt af bevisets indhold.

Hvad angår de handlinger, hvortil der ikke er blevet knyttet en *qarina*, der indikerer at disse handlinger har opklaring som formål - hverken en *qarina*, der bekræfter eller dementerer dette - så forholder det sig således, at enten viser disse handlinger tegn på at han (saaws) udførte dem med den hensigt at nærme sig Allah (swt), eller også gør det ikke. I tilfælde af at hensigten viser det, hører de under *mandub*, hvorfor man belønnes for udførelsen af disse handlinger, men bliver ikke straffet for forsømmelsen heraf, såsom den anbefalede *duba*-bøn. Hvorimod hvis hensigten af at nærme sig Allah (swt) ikke viser sig, hører disse handlinger under *mubah*.

Vedtagelse af de islamiske love (Ahkam Shari'yya)

I løbet af *Sahabas* æra, plejede muslimerne selv at udlede *shari'ah*-lovene fra *Qur'anen* og *Sunnah*. Dommerne ville selv deducere *shari'ah*-loven, når de skulle afgøre stridighederne blandt folk i enhver hændelse, der blev fremlagt for dem. Regenterne, fra *Amir al-Mu'minin* til guvernører (*wolah*) og andre, plejede selv at udlede *shari'ah*-lovene for at behandle ethvert opstået problem, de stod over for i løbet af deres regeringstid. Abu Musa al-Ash'ari og Shuraih var to sådanne dommere, som selv plejede at udlede love og dømme ifølge deres egen *ijtihad*. Mu'adh bin Jabal var en *wali* (guvernør) i Allahs Sendebuds (saaws) tid som plejede at udlede love og styre i sin *wilayah* (delstat) med sin *ijtihad*. Både Abu Bakr og 'Umar plejede også selv at udlede lovene i løbet af deres *Khilafah*-tid, og hver af dem styrede folk ifølge den *ijtihad* han selv udledte. Mu'awiyah og 'Amru bin al-'Ass var to guvernører, som selv plejede at udlede love ved deres egen *ijtihad*; og enhver af dem plejede at styre folk i sin egen *wilayah* med den *ijtihad*, som han selv havde udledt. Trods den *ijtihad*, der blev foretaget af dommere og guvernører, plejede *khalifah'en* på dette tidspunkt at vedtage en specifik *shari'ah*-lov og beordre folk til at rette sig efter den. Dommere og guvernører ville følgelig implementere de vedtagne love og forlade deres egne meninger og deres egen *ijtihad* vedrørende disse love. Dette forholder sig således fordi *hukm shar'i* (*shari'ah*-loven), som er gældende herfor, fastsætter at imamens dekret, er gældende udvendigt og indvendigt. Eksempler på dette er Abu Bakrs vedtagelse af loven om at ytre skilsmisse tre gange samtidigt, kun konstituerer skilsmisse en gang. Og hans vedtagelse af loven om at de offentlige midler skulle fordeles ligeligt blandt muslimerne, uden hensyn til tidspunktet de var konverteret til Islam, eller noget andet hensyn for den sags skyld. Muslimerne fulgte Abu Bakr i disse vedtagelser, og ligeså gjorde dommerne og guvernørerne. Da 'Umar bestred *khalifah*-embedet efter Abu Bakr, vedtog han andre meninger end Abu Bakr i de samme to spørgsmål. Han forpligtede folk til meningen om, at udtale skilsmisse tre gange samtidigt gælder som tre skilsmisser. Og han fordelte midlerne forskelligt i forhold til det tidspunkt folk havde konverteret til Islam og ifølge behov, altså

ifølge en prioritering, om hvem der var mest berettiget, og ikke ligeligt. Muslimerne fulgte efter 'Umars vedtagelser, og ligeså gjorde dommerne og guvernørerne, der dømte efter dem. 'Umar vedtog også den mening at den landjord, der bliver overtaget som *ghanima* (krigsbytte) i krig var at betragte som *ghanima* for Bait al-Mal (statskassen), hvori de oprindelige ejere ville fortsætte med at benytte jorden, og den skal ikke fordeles til soldaterne eller muslimerne. Guvernørerne og dommerne fulgte ham i denne vedtagelse, og efterfulgte den lov, han havde vedtaget. Følgelig er *ijma'*, *Ijma' al-Sahaba*, blevet indgået omkring, at imamen (dvs. *khalifah'en*) har retten til at vedtage nogle specifikke love, samt at beordre folk til at handle efter dem. Muslimerne er forpligtet til at adlyde disse love, selv hvis disse modsagde deres egen *ijtihad*. De velkendte *shari'ab*-mæssige principper er: "Sultan (staten) har retten til, at udstede domme i lige så stort antal som mængden af de aktuelle problemer", "Imamens dekret ophæver uenigheden" og "Imamens dekret er gældende udvendigt og indvendigt". Således plejede kalifferne at vedtage specifikke love ud fra dette. Harun Ar-Rashid, vedtog for eksempel bogen "Kitab Al-Kharraj" (Bogen om Jordskat) i økonomiske anliggender, og forpligtede folk til at handle efter de love, som er inkluderet i denne.

Konstitution og Kanon

Termen kanon (lov) er en fremmed term, som ifølge sine grundlæggere betyder “dekretet udstedt af staten for at folk retter sig efter det”. Lov er defineret således: “En samling af regler som staten forpligter folk til at rette sig efter i deres relationer”. Grundloven for enhver regering blev betegnet som en konstitution, hvor loven, som udspringer fra regeringens system, der er fastlagt i konstitutionen, blev betegnet for kanon. Termen konstitution er defineret således: “Den lov, der specificerer statens form og styresystemet heri, samt redegør grænserne for og kompetencerne af, hver myndighed heri”, eller “Den lov, som organiserer den offentlige myndighed, dvs. regeringen, og specificerer dens relationer til individer, samt opklarer myndighedens rettigheder og pligter over for disse individer og deres rettigheder og pligter over for denne”. Konstitutioner er forskellige i deres opståen. Nogle af dem har været udstedt i form af lov, hvor andre opstod gennem skikke og traditioner, som det er tilfældet med den Engelske konstitution. Mens andre konstitutioner blev nedlagt af et udvalg tilhørende en nationalforsamling, som på daværende tidspunkt besad autoriteten, og som dernæst nedlagde konstitutionen og redegjorde revisionsproceduren af den. Hvorefter udvalget blev ophævet og i stedet blev de myndigheder, som konstitutionen stifter, etableret, som det foregik i Frankrig og Amerika. Konstitutioner og love har kilder, hvorfra de udledes. Kilderne er delt op i to kategorier. Med den første menes der den direkte oprindelse, hvorfra konstitutionen og loven udspringer, såsom traditioner, religion, juristernes meninger, domstolenes domme og principperne for retfærdighed og retfærd. Denne kategori kaldes for den legislative kilde. Eksempler herpå er konstitutionerne af nogle vestlige lande, såsom England og Amerika. Med den anden type menes der det udspring, hvorfra konstitutionen og loven udtages eller overføres, og som kaldes for den historiske kilde. Eksempler herpå er Frankrigs konstitution og konstitutionerne i nogle småstater i den islamiske verden, såsom Tyrkiet, Ægypten, Irak og Syrien.

Dette var et resume af terminologien, som ordene konstitution og lov, indeholder af betydning. Kort sagt betyder den at staten ud fra adskillige kilder, om end disse er legislative eller historiske kilder, tager specifikke love, vedtager disse love, og befaler at handle derefter. Dermed bliver disse love – efter statens vedtagelse – til en konstitution, hvis de er grundlæggende love, og bliver til en lov, hvis de er konkrete love.

Spørgsmålet, som muslimerne nu står over for, er: Er det tilladt at anvende disse termer eller ikke? Svaret herpå lyder således: De fremmede termer, som har terminologiske betydninger, og som står i modstrid med muslimernes terminologi, er ikke tilladt at bruge. Eksempelvis begrebet Socialretfærdighed, som betyder et specifikt system, der opsummeres i forsikring af uddannelse og lægebehandling for de fattige, samt sikringen af rettighederne for arbejdere og ansatte. Denne terminologi er i modstrid med den islamiske terminologi, da retfærdigheden hos muslimerne står i modsætning til uretfærdighed. Sikringen af uddannelse og lægebehandling gælder i Islam for alle folk, både de rige og de fattige. Og at forsikre rettighederne af de nødlidende og de svage er en ret, der gælder for alle, der er i besiddelse af det islamiske statsborgerskab, om end disse er ansatte eller ej, og uanset om de er arbejdere, landbrugsmænd, eller om de ikke er det. I tilfælde af at ordet udtrykker en terminologi, som finder sted hos muslimerne, så er det tilladt at anvende det, som for eksempel ordet skat. Skat betyder de penge, som tages fra folk for at forvalte staten. For muslimernes vedkommende samler staten penge med det formål at forvalte muslimernes anliggender. Derfor er det korrekt at vi anvender ordet skatter. På samme måde forholder det sig med ordene konstitution og lov, som betyder statens vedtagelse af specifikke love, som den bekendtgør for folk, forpligter dem at handle efter, samt styrer dem ifølge. Denne betydning findes hos muslimerne, og derfor er der intet til hindring for at bruge disse to ord, konstitution og lov. Endvidere menes der med disse to ord de love, som *khalifah'en* vedtager ud fra *shari'ah*-lovene (*ahkam shar'iyya*). Alligevel er der en forskel mellem den islamiske konstitution og lov på den ene side og de andre konstitutioner og love på den anden side. De andre konstitutioner og love har kilde i traditioner og domstolenes domme osv. Oprindelsen for disse er en grundlæggende komité, som

nedfælder konstitutionen, og folkevalgte forsamlinger, som nedfælder lovene, da folket hos dem er kilde for myndighederne og hvor suveræniteten tilhører folket. Hvad angår den islamiske konstitution og de islamiske love, er deres kilde udelukkende Bogen (*Qur'an*) og *Sunnah*, og intet andet. Oprindelsen for den islamiske konstitution og de islamiske love er en *ijtihad* foretaget af *mujtahidin*, hvorfra *khalifah'en* vedtager bestemte love, som han pålægger og forpligter folk til at handle med, da suveræniteten tilhører *Shari'ah*. *Ijtihad* med det formål at udlede *shari'ah*-lovene er en ret for alle muslimer, og er endda en *fard kifaya* over dem; *khalifah'en* har alene retten til at vedtage de islamiske love (*ahkam shar'iyya*).

Ovenstående var vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det er tilladt at bruge termerne konstitution og lov. Hvad angår nødvendigheden af at vedtage lovene, så har muslimerne siden Abu Bakrs tid til den seneste muslimske *khalifah* set nødvendigheden af at vedtage specifikke love, som muslimerne blev beordret til at handle ifølge. Dog gjaldt denne vedtagelse specielle love og blev ikke til en omfattende vedtagelse af alle love, som staten styrede med. Den islamiske stats omfattende vedtagelse har kun fundet sted i visse tidsaldre, hvor Ayubiterne vedtog Shafi'i's Madh'hab og da den Osmanniske *Khilafah*-stat vedtog Abu Hanifah's Madh'hab.

Spørgsmålet, der nu kan stilles, går på, hvorvidt det er til muslimernes fordel at der bliver nedlagt en omfattende konstitution og generelle love? Svaret på dette spørgsmål er som følgende; fastlæggelse af en omfattende konstitution og generelle love for alle love hjælper ikke til kreativiteten og *ijtihad*. Derfor plejede muslimerne i de første tidsaldre, herunder i *Sahabas*, *Tabi'ins* og *Tabi'i al-Tabi'ins* tidsalder at undgå vedtagelsen af alle love fra *khalifah'ens* side. Hvad angår vedtagelsen af lovene, så nøjedes muslimerne med at vedtage bestemte love, som var nødvendige for bevarelsen af styrets, lovgivningens og administrationens enhed. For at skabe kreativiteten og *ijtihad* er det derfor foretrukket at staten ikke vedtager en konstitution, som inkluderer alle lovene, men snarere en konstitution, der indbefatter generelle love, som definerer statens form og som garanterer vedligeholdelsen af statens enhed, og derved overlader det til *wolab* (guvernørerne) og dommerne at udføre *ijtihad* og udledning.

Imidlertid gælder dette i tilfælde af at *ijtihad* er lettilgængelig og tilfælde hvor folk er mujtahidin, som tilstanden var under *Sahabas*, *Tabi'ins* og *Tabi'i al-Tabi'ns* tid. Men hvis alle folk er *muqallidin* (fl. af *muqallid*, imitatorer), og *mujtahidin* (dvs. *ijtihad*-kyndige) er en sjældenhed iblandt dem, er det uundgåeligt for staten at vedtage de love, som staten, altså *khalifah'en*, *wolab* og dommerne, vil styre folk med. Dette er fordi at det vil være meget vanskeligt at styre med det, som Allah (swt) har åbenbaret, fra guvernørernes og dommernes side pga. deres manglende evne til at udføre *ijtihad*, med mindre de gennemfører styringen gennem en forskellig og modsigende *taqlid* (imitation). Vedtagelsen skal nødvendigvis finde sted efter studering, samt efter at have fået kendskab til den foreliggende hændelse og bevis. Derudover vil det, at overlade til guvernørerne og dommerne at styre og dømme med deres viden, føre til forskellighed og modsigelse i lovene inden for den samme stat, ja selv i samme lande, og kan endda føre til at styre med andet end det, Allah (swt) har åbenbaret. På grund af uvidenhed omkring Islam, hvilket er almindeligt i disse dage, er den islamiske stat pålagt at vedtage bestemte love, samt pålagt at denne vedtagelse finder sted inden for *mu'amalat* og straffe, ikke inden for emner, der er relateret til *'aqida* og *'ibadat*. Endvidere skal statens vedtagelse indbefatte alle lovene, for således at holde styr på statens anliggender og sådan så alle muslimernes anliggender retter sig efter Allahs love. Når staten vedtager ahkam, og fastlægger konstitutionen og lovene, er den pålagt udelukkende at forholde sig til *shari'ah*-lovene. Staten må ikke godkende noget som helst andet. Den må endda på ingen måde studere noget andet end *shari'ah*-lovene.

Staten må dermed ikke vedtage noget som helst andet end *shari'ah*-lovene, uanset om det måtte stemme overens med Islam eller være i modstrid med den. Endvidere må staten eksempelvis ikke vedtage nationalisering, men iværksætter lovene om den offentlige ejendom. Staten skal forholde sig til *shari'ah*-lovene i alt, hvad der er relateret til idéen og metoden. Men hvad angår de love og systemer, som er relateret til andet end idéen og metoden, og som ikke udtrykker et livsperspektiv, såsom forvaltningslove og organisering af departementer og lignende, så anses disse for værende blandt midler og fremgangsmåder. De er som videnskaber, industrier og teknologier,

som staten godt kan tage imod og organisere sine anliggender med uden videre. Ligesom 'Umar bin al-Khattab (raa) gjorde, da han etablerede divaner (*diwan*), som han indførte fra perserne. Disse administrative og tekniske anliggender er ikke tilknyttet konstitutionen eller *shari'ah*-lovene, og skal derfor ikke inkluderes i konstitutionen.

Derfor er den islamiske stats pligt at have en konstitution, der består af *shari'ah*-love. Dvs. at dens konstitution skal være islamisk, og dens lov skal ligeledes være islamisk. Når den islamiske stat vedtager en hvilken som helst lov, skal vedtagelsen baseres på styrken af den *shari'ah*-mæssige bevis, sammen med den korrekte forståelse af det foreliggende anliggende. Dermed skal staten først studere problemet, fordi forståelsen af spørgsmålet er yderst vigtigt. Dernæst skal staten forstå *hukm shar'i* (den islamiske lov), der har relation til dette spørgsmål. Derefter skal staten studere beviset for den pågældende *hukm shar'i*, for derpå at vedtage denne lov på basis af bevisets styrke. Disse *shari'ah*-love skal nødvendigvis enten vedtages ud fra en *mujtahids* mening - efter at man har fået kendskab til beviset samt er blevet tryk ved dets styrke, eller udledes fra Bogen (*Qur'anen*) og *Sunnah*, eller *Ijma'* eller gennem *Qiyas* (analogislutning). Forudsætningen herfor er at vedtagelsen finder sted gennem en *shari'ah*-baseret *ijtihad*, selv hvis det skulle være en delvis *ijtihad*, hvilket er *ijtihad al-mas'ala* (dvs. *ijtihad* i enkelte spørgsmål). Hvis staten eksempelvis ønsker at vedtage forbud mod forsikring af gods, er den først pålagt at forstå realiteten af godsforsikring, for således at stifte kendskab til det. Derefter studerer staten ejendomsmidlerne, hvorefter den implementerer Allahs lov vedrørende ejerskabet over forsikringen, samt vedtager den pågældende *shari'ah*-lov herom. På det her grundlag skal der både for konstitutionen og enhver lov være en introduktion, som tydeligt forklarer den mening, hvorfra hver paragraf er blevet formet af, samt det *bevis*, meningen hviler på. Eller så skal introduktionen forklare det bevis, hvorfra paragraffen blev udledt og hvorledes den blev udledt gennem en korrekt *ijtihad*. Alt dette med det formål at muslimerne bliver klar over at de love, som staten har vedtaget i konstitutionen og loven er *shari'ah*-love, der er udledt ved en korrekt *ijtihad*. Dette er fordi muslimerne ikke er forpligtet til at adlyde staten i det som den styrer med, medmindre det er *shari'ah*-love vedtaget af staten. Ifølge dette

grundlag vedtager staten *shari'ah*-love til en konstitution og en lov for derved at styre de folk, der besidder dens statsborgerskab.

Som en illustration af dette placerer vi i muslimernes hænder et udkast til den islamiske stats konstitution i den islamiske verden, med det formål at muslimerne studerer den, medens de tilstræber at etablere den islamiske stat, som vil bære den islamiske *da'wah* til verden. Der skal bemærkes, at denne konstitution ikke er speciel for en bestemt region, men gælder for den islamiske stat i hele den islamiske verden; dermed menes der med denne konstitution slet ikke nogen som helst bestemt region eller land.

Udkast til Forfatningen

Generelle Love

Paragraf nr. 1 – Den islamiske *'aqida* konstituerer grundlaget for staten, således at intet kan finde sted i statens entitet, apparat, ansvarlighed eller alt, hvad der angår denne, uden at den islamiske *'aqida* er grundlaget herfor. På samme tid udgør den islamiske *'aqida* grundlaget for forfatningen og de *shari'ah*-lovene på den måde, at man ikke tillader tilstedeværelsen af noget som helst, der har relation til disse, medmindre det udspringer fra den islamiske *'aqida*.

Paragraf nr. 2 – *Dar al-Islam* er de lande hvori Islams love bliver implementeret, samt hvori sikkerheden er Islams sikkerhed. *Dar al-Kufr* er de lande, som implementerer *kufr*-systemerne, eller der hvor sikkerheden hviler på andet end Islams sikkerhed.

Paragraf nr. 3 – *Khalifah'en* vedtager bestemte *shari'ah*-love, hvilke han udsteder som forfatning og love. Når han heri vedtager en *shari'ah*-lov bliver denne lov alene den *shari'ah*-lov, der er forpligtende at handle efter, og den bliver dermed en gældende lov, som obligatorisk skal adlydes af enhver borger, både offentligt og privat.

Paragraf nr. 4 – *Khalifah'en* vedtager ikke nogen bestemte *shari'ah*-love inden for *'ibadat*, undtagen *zakah* og *jihad*. Han vedtager heller ikke nogen af de tanker, der er relateret til den islamiske *'aqida*.

Paragraf nr. 5 – Alle dem, der bærer det islamiske statsborgerskab (*tabi'yya*) nyder de *shari'ah*-mæssige rettigheder og forpligtelser.

Paragraf nr. 6 – Det er ikke tilladt for staten at udøve nogen diskrimination mellem borgerne i forbindelse med styret, retssystemet eller varetagelsen af anliggender og lignende. Tværtimod er staten forpligtet til at se på alle ud fra samme anskuelse syn, uanset race, religion, farve eller andet.

Paragraf nr. 7 – Staten implementerer den islamiske *Shari'ah* over alle indehavere af det islamiske statsborgerskab, om end de er muslimer eller ikke-muslimer på følgende måde:

- A- Alle Islams love Implementeres over muslimerne uden undtagelse.
- B- Ikke-muslimerne overlades til at have egne tro og udøve deres andagter inden for den offentlige orden.
- C- Reglen for *murtad* (apostaten) fældes over dem, som frafalder Islam, hvis de selv begik frafald. I tilfældet af at de er børn af frafaldne (forældre) og blev født som ikke-muslimer, så skal de behandles som andre ikke-muslimer, alt efter deres tilstedeværende tilstand, som afgudsdyrkere eller Skriftens Folk (kristne og jøder).
- D- Ikke-muslimerne behandles, hvad angår mad, drikke og påklædning ifølge deres religioner, inden for hvad *shari'ah*-lovene tillader.
- E- Ægteskabs – og skilsmisse anliggender imellem ikke-muslimerne afgøres ifølge deres religioner, mens disse anliggender imellem dem og muslimerne skal afgøres ifølge Islams love.
- F- Staten implementerer resten af *shari'ah*-lovene og de øvrige love af den islamiske *Shari'ah* af bl.a. *mu'amalat*, straffe, regler for bevismateriale samt styre- og økonomisystemerne m.fl. over alle. Endvidere skal implementeringen være gældende på lige fod over muslimer og ikke-muslimer. Ligeledes skal disse love og systemer implementeres over *mu'abidin* (fl. af *mu'bid*, pagt-parter), samt *musta'minin* (fl. af *musta'min*, politiske flygtninge) og enhver, der befinder sig under Islams autoritet, på samme måde disse implementeres over borgerne. Ambassadører, konsuler, udsendinge og deres lige undtages, da disse har diplomatisk immunitet.

Paragraf nr. 8 – Arabisk er alene Islams sprog, samt det eneste sprog som staten må anvende.

Paragraf nr. 9 – *Ijtihad* er fard *kifaya*, og enhver muslim har ret til at udføre *ijtihad*, hvis vedkommende opfylder kravene herfor.

Paragraf nr. 10 – Alle muslimer bærer ansvarligheden for Islam, og dermed er der intet præsteskab i Islam. Staten har til pligt at forbyde alt, hvad der giver indtryk af en sådan tendens blandt muslimerne.

Paragraf nr. 11 – At bære den islamiske *da'wah* er statens primære funktion.

Paragraf nr. 12 – Bogen (*Qur'anen*), *Sunnah*, *Ijma' al-Sahaba* og *Qiyas* er alene de anerkendte beviskilder for *shari'ah*-lovene.

Paragraf nr. 13 – Oprindeligt er man uskyldig, og ingen må straffes, undtagen ved en dom fra en domstol. Det er absolut ikke tilladt at torturere nogen som helst, og enhver der gør det bliver straffet.

Paragraf nr. 14 – Princippet for handlinger er, at man bør overholde *hukm shar'i* (*shari'ah*-loven), således at ingen foretager en handling før vedkommende kender dens lov. Princippet for (anvendelse af) tingene er, at det er *mubah*, såfremt der ikke forekommer et bevis, som taler for forbud.

Paragraf nr. 15 – Midlet (der fører til) til *haram* er *haram*, hvis det højst sandsynligt fører til *haram*. Hvis det frygtes at føre til *haram* bliver det ikke i sig selv *haram*.

Styresystemet

Paragraf nr. 16 – Styresystemet er et enhedssystem og ikke føderalt.

Paragraf nr. 17- Styret skal være centraliseret og administrationen ucentraliseret.

Paragraf nr. 18 – Der er fire følgende regnetposter: *Khalifah'en*, den delegerede assistent, *wali* (guvernør) og *'amil* (underguvernør). Alle andre betragtes ikke som regenter, men som ansatte.

Paragraf nr. 19 – Det er ikke tilladt for nogen at bestride styreembede eller nogen som helst opgave af styreart, med mindre man er mand, fri, forstandig, moden, retskaffen, kompetent og kapabel. Endvidere skal man være muslim.

Paragraf nr. 20 – At stille regenterne til regnskab, er en af muslimernes rettigheder, samt en *fard kifaya* over dem. Ikke-muslimerne blandt statsborgerne har ret til at fremsætte klager over regenternes uretfærdige behandling af dem, eller mispraktisering af Islams love over dem.

Paragraf nr. 21 – Muslimerne har ret til at oprette politiske partier for at stille regenterne til regnskab, eller for at nå magten igennem *ummah*. Forudsætningerne herfor er, at den islamiske *'aqida* udgør partiernes grundlag, samt at deres adopterede love består af *shari'ah*-love. Oprettelse af partier behøver ikke nogen tilladelse, og enhver sammenslutning der baserer sig på andet grundlag end Islams forbydes.

Paragraf nr. 22 – Styresystemet er baseret på fire følgende grundprincipper:

- 1- Suveræniteten tilhører *Shari'ah* og ikke folket.
- 2- Autoriteten tilhører *ummah*.
- 3- Udpegelsen af én *khalifah* er *fard* over muslimerne.
- 4- *Khalifah'en* alene har retten til at vedtage *shari'ah*-lovene; det er ham som vedtager forfatningen og de øvrige love.

Paragraf nr. 23 – Statens struktur består af otte institutioner, som er:

- 1- *Khalifah'en*;
- 2- Delegerede assistent (*Mu'awin Tafwidh*);
- 3- Eksekutiv assistent (*Mu'awin Tanfidh*);
- 4- *Jihad-Amiren*;
- 5- Retsvæsenet (*Qada'*);
- 6- Guvernørerne (*Wolab*);
- 7- Statens departementer; og
- 8- *Ummah-Rådet* (*Majlis al-Ummah*)

Khalifah'en **(Kaliffen)**

Paragraf nr. 24 – Det er *khalifah'en*, som repræsenterer *ummah* i forbindelse med autoritetsbesiddelsen og implementeringen af *Shari'ah*.

Paragraf nr. 25 – *Khilafah* er en kontrakt af gensidig samtykke og valgfrihed, således at ingen må tvinges til at acceptere den, og ingen må tvinges til at vælge, hvem der skal bestride denne.

Paragraf nr. 26 – Enhver muslim, der er moden, forstandig, mand eller kvinde, har retten til at vælge og give *bai'a* til *khalifah'en*. Ikke-muslimer har ingen ret til dette.

Paragraf nr. 27 – Når *khilafah*-kontrakten bliver indgået for en person gennem *bai'a* (lydighedsløfte) givet af dem, hvis indgåelse af *bai'a* er gyldig, bliver *bai'a* givet af resten som en *bai'a* om lydighed og ikke en kontraherings-*bai'a*. Enhver, som viser tilbøjelighed til oprør og til at så splid iblandt muslimerne, tvinges til at give *bai'a* om lydighed. .

Paragraf nr. 28 – Ingen bliver *khalifah*, medmindre muslimerne udnævner vedkommende. Ingen besidder *khilafah*-beføjelserne, med mindre *khilafah*-kontrakten bliver indgået for den pågældende ifølge den *shari'ah*-mæssige fremgangsmåde, på samme måde som det er tilfældet for enhver kontrakt i Islam.

Paragraf nr. 29 – For den region eller de lande, som giver en kontraherings-*bai'a* til *khalifah'en*, er det en forudsætning, at deres autoritet er selvstændig og alene hviler på muslimerne og altså ikke på nogen som helst *kufr*-stat. Samtidig skal muslimernes indenrigs såvel som udenrigssikkerhed for pågældende land hvile på Islams sikkerhed, og ikke på *kufrs* sikkerhed. Denne forudsætning gælder ikke i tilfælde, hvor der kun bliver givet en lydigheds-*bai'a* fra de øvrige lande.

Paragraf nr. 30 – Det er kun en betingelse at den, som får givet *bai'a* til *khalifah*-embede, opfylder kontraheringskravene, selv i tilfælde af han ikke opfylder de foretrukne krav, da det kun er kontraheringskravene der har en afgørende betydning.

Paragraf nr. 31 – Der er syv krav som kræves opfyldt af *khalifah'en* for at *khalifah*-kontrakten kan blive indgået. Disse er, at han skal være mand, muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent og kapabel.

Paragraf nr. 32 – Når *khalifah*-embedet bliver ledig pga. af *khalifah'ens* død, tilbagetrædelse eller afsættelsen, er udpegelsen af en *khalifah*, der kan træde ind i stedet en *wajib*, som skal udføres i løbet af tre dage med deres nætter. Der tælles fra datoen af *khalifah*-embedets ledighed.

Paragraf nr. 33 – Fremgangsmåden for udpegelsen af *khalifah'en* er som følgende:

- A- De muslimske medlemmer af *Ummah*-Rådet afgrænser kandidaterne til dette embede. Kandidaternes navne bliver offentliggjort og derefter anmodes muslimerne om at vælge én af dem.
- B- Valgresultatet bliver offentliggjort og muslimerne får at vide hvem der fik flest af vælgerne stemmer.
- C- Muslimerne giver nu *bai'a* til den, som fik flest stemmer, hvormed vedkommende bliver udnævnt som *khalifah* for muslimerne, med den forudsætning at han regerer ifølge Allahs Bog (*Qur'anen*) og Hans Sendebuds (saaws) *Sunnah*.

D- Efter gennemførelsen af *bai'a* offentliggøres navnet på den, der er blevet muslimernes *khalifah*, overalt for således at nyheden om hans udpegelse, når frem til hele *ummah*. Offentliggørelsen skal indbefatte hans navn, samt bekræftelse af at han opfylder de egenskaber, som gør ham kvalificeret til at *khalifah*-kontrakten indgås.

Paragraf nr. 34 – Det er *ummah*, som udpeger *khalifah'en*, men *ummah* besidder ikke retten til at afsætte ham, såfremt *bai'a* til ham er blevet kontraheret på *shari'ah*-mæssig vis.

Paragraf nr. 35 – *Khalifah'en* er staten, idet han besidder alle de beføjelser, som hører til staten. Dermed besidder han følgende beføjelser:

- A- Han gør *shari'ah*-lovene gældende, når han vedtager disse. Derved bliver disse til love, som skal adlydes og som det ikke er tilladt at overtræde.
- B- Han har ansvaret for både statens indenrigs- og udenrigspolitik. Han bestrider hærledelsen og besidder beføjelserne til at erklære krig og indgå fred, våbenhvile og de øvrige traktater.
- C- Han har beføjelsen til at godkende og afvise de udenlandske ambassadører, samt udnævne og afsætte de muslimske ambassadører.
- D- Han udnævner, samt afsætter assistenterne og *wolab* (guvernørerne), som alle står til ansvar over for ham, ligesom de står til ansvar over for *Ummah*-Rådet.
- E- Han udnævner *Qadi al-Quda* (den øverste retspræsident), direktoratschefer, hærlederne og de forskellige *amir'er* for hærens brigader, som alle sammen står til ansvar over for ham, men ikke over for *Ummah*-Rådet.

F- Det er ham som vedtager *shari'ah*-lovene, som statsbudgettet bliver lagt ifølge. Han fastlægger også budgettets sektioner og de beløb, der skal fordeles til de forskellige områder, hvad det end har relation til indtægterne eller udgifterne.

Paragraf nr. 36 – *Khalifah'en* er bundet i sin vedtagelse til *shari'ah*-lovene, således at det er *haram* for ham at vedtage en lov, der ikke er korrekt udledt fra de *shari'ah*-mæssige beviser. Samtidig er han bundet til hvad han vedtager af love og til den udledningsmetode, som han har forpligtet sig til. Dermed er det ikke tilladt for ham at vedtage en lov, der er udledt ifølge en metode, der er i strid med den udledningsmetode, som han har vedtaget, og han må heller ikke udstede et dekret, der er i uoverensstemmelse med de love, han har vedtaget.

Paragraf nr. 37 – *Khalifah'en* besidder de fuldstændige beføjelser, til varetagelsen af folks anliggender ifølge sin egen *ijtihad* og mening. Endvidere har han ret til at vedtage af *mubah* alt, hvad han har brug for, for at forvalte statens anliggender og varetage borgernes anliggender. *Khalifah'en* må ikke overtræde nogen som helst *shari'ah*-lov med interesse som påskud. Eksempelvis må han ikke forbyde en familie at få mere end et barn under påskud af mangel på fødevarer. Ligeledes må han heller ikke fastsætte priserne for folk under påskud af at hindre udnyttelse. Han må heller ikke udpege en *kafir* eller en kvinde som *wali* (guvernør) under påskud af varetagelsen af anliggender eller med interesse som påskud. Han må hverken forbyde *halal* eller legalisere *haram*.

Paragraf nr. 38 – *Khalifah'ens* embede har ingen tidsbegrænsning. Så længe *kehalifah'en* opretholder *Shari'ah*, implementerer *shari'ah*-lovene, samt magter at påtage sig statens anliggender, fortsætter han med at være *kehalifah*, såfremt at hans tilstand ikke ændrer sig på sådan en måde, der gør at han bryder embedet som *kehalifah*. I tilfælde af at hans tilstand ændrer sig på denne måde, er det en *wajib* øjeblikkeligt at afsætte ham.

Paragraf nr. 39 – Der er tre tilfælde i hvilken *khilafah*'ens tilstand ændrer sig, og hvormed han bryder *khilafah*-embedet; de består af følgende:

- A- Hvis en af kontraheringsbetingelserne for *khilafah*-embedet ophører, såsom at han bliver *murtad* (frafalder Islam), udviser en åbenlys *fisq* (oprørskhed), bliver mentalsyg eller lignende, da disse udgør både kontraheringskrav og fortsættelseskrav.
- B- Inkompetence, af hvilken som helst grund, i forbindelse med at have evnen til at påtage sig *khilafah*-byrderne.
- C- At være underlagt andre på sådan en måde, der gør ham inkompetent i at disponere vedrørende muslimernes interesser ved egen mening ifølge *Shari'ah*. Hvis nogen underkuer ham til en sådan grad, at han bliver inkompetent i forbindelse med at varetage borgernes interesser, alene ud fra egen mening ifølge *shari'ah*-lovene, betragtes han i status som inkompetent, hvad angår varetagelsen af statens byrder, og dermed bryder han *khilafah*-embedet. Dette kan forestilles at finde sted i to følgende tilfælde:

Det første tilfælde: At et eller flere individer af hans omgangskreds dominerer ham på sådan en måde at de enerådende styrer tingene. Hvis der er håb i at kunne redde ham ud af deres dominans, får han en bestemt tidsfrist, hvorefter han afsættes, hvis han ikke får deres dominans til at ophøre. Han afsættes derimod med det samme i tilfælde af at der ikke er håb om at redde ham.

Det andet tilfælde: At han bliver holdt indespærret af en overlegen fjende, enten ved at han reelt bliver taget til fange, eller ved at han bliver underlagt fjendens dominans. I dette tilfælde er der to muligheder til overvejelse; hvis der er håb om at kunne redde ham, får han en frist indtil man mister håbet, og hvis det sker, bliver han afsat. Hvis der ikke er håb om at redde ham, afsættes han med det samme.

Paragraf nr. 40 – Det er udelukkende *Mahkamah al-Madhalim* (Højesteretten), der afgør om *khilafah*'ens tilstand har ændret sig på

sådan en måde, der gør at han bryder *Khalifah*-embedet. Ydermere har den alene myndigheden til at afsætte *khalifah'en* eller give en advarsel.

Delegerede Assistent (*Mu'awin Tafwidh*)

Paragraf nr. 41 – *Khalifah'en* udpeger for sig en delegeret assistent (*mu'awin tafwidh*), der skal påtage sig ansvaret for styret. *Khalifah'en* bemyndiger assistenten til at forvalte anliggenderne ifølge hans mening samt at træffe beslutninger herom efter egen *ijtihad*.

Paragraf nr. 42 – De samme forudsætninger for *khalifah'en* er gældende for den delegerede assistent. Dvs. at han skal være en mand, fri, muslim, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent og kapabel i forbindelse med, de opgaver han får fuldmagt til at varetage.

Paragraf nr. 43 – Det er en forudsætning, at beskikkelsen af den delegerede assistent indbefatter to ting; det første er et generelt ansvar og det andet er en stedfortræderfunktion. *Khalifah'en* skal under udnævnelsen af assistenten sige følgende til ham: “Jeg har udnævnt dig til at handle på mine vegne som min stedfortræder”, eller med en anden udtalelse, der indbefatter både en stedfortræderfunktion og et generelt ansvar. Hvis udnævnelsen ikke finder sted på denne måde, bliver vedkommende ikke assistent, og besidder heller ikke beføjelserne, som tilhører den delegerede assistent, med mindre udnævnelsen finder sted på denne måde.

Paragraf nr. 44 – Den delegerede assistent er pålagt at rapportere alt hvad han har truffet af beslutninger i forbindelse med forvaltningen og har gennemført af udnævnelser og delegerede opgaver, for således at han i sine beføjelser ikke bliver lig med *khalifah'en*. Assistenten har pligt til at videregive sin rapport, og at gennemføre hvad han får ordre om at implementere.

Paragraf nr. 45 – *Khalifah'en* har pligt til at gennemgå den delegerede assistents foretagender og hans forvaltning af anliggender for dermed at godkende, hvad der er korrekt, samt rette op på det der er forkert.

Det er fordi forvaltningen af *ummahs* anliggender, gennem fuldmagt er pålagt *khalifah'en*, og påhviler hans *ijtihad*.

Paragraf nr. 46 - I tilfælde af at den delegerede assistent har truffet en beslutning om noget, som blev godkendt af *khalifah'en*, så skal han gennemføre det, præcist som *khalifah'en* har godkendt det, uden nogen ændring. Hvis *khalifah'en* derefter modsætter sig assistenten mht. det som han har gennemført, så skal situationen overvejes som følgende: Hvis det drejer sig om en afgørelse som assistenten gennemførte som den skal gennemføres, eller penge som han brugte til det rigtige formål, så er assistentens mening den gældende. Det er fordi, at assistentens mening oprindeligt er *khalifah'ens* mening, og det forholder sig således at *khalifah'en* ikke må rette op på det, han har gennemført af afgørelser og hvad han har brugt af penge. Hvis det assistenten har gennemført hører under noget andet, såsom udnævnelse af en *wali* eller udrustning af militæret, er det tilladt for *khalifah'en* at modsætte sig assistenten. I dette tilfælde er *khalifah'ens* mening den gældende, og assistentens foretagende annulleres. Det er fordi *khalifah'en* har lov til at rette op på hvad han selv har foretaget i denne forbindelse, så han må godt rette op på sin assistents handlinger.

Paragraf nr. 47 – Den delegerede assistents virke må ikke begrænses til at være inden for et bestemt direktorat eller en bestemt funktionssektor, da hans myndighed er generel. Ligeledes foretager han ikke selv de administrative anliggender, men fører derimod et generelt tilsyn med Forvaltningsapparatet.

Eksekutiv Assistent (*Mu'awin Tanfidh*)

Paragraf nr. 48 - *Khalifah'en* udpeger en eksekutiv assistent, hvis funktion er administrativ og ikke hører under styret. Den eksekutive assistents direktorat er et apparat, der har til opgave at gennemføre alt, hvad der udsendes af *khalifah'en* til de indenrigs- og udenrigsmæssige parter, samt at videresende alt hvad *khalifah'en* får tilsendt af disse parter. Assistentens direktorat udgør et mellemed mellem *khalifah'en* og andre; videresender til og fra ham.

Paragraf nr. 49 – Den eksekutive assistent skal være en mand og muslim, da han er blandt *kehalifah'ens* inderste kreds.

Paragraf nr. 50 – Den eksekutive assistent skal, ligesom den delegerede assistent, være i direkte forbindelse til *kehalifah'en*. Han anses som en assistent, men i udøvelse og ikke med en regerende funktion.

Jihad-Amir'en **(Amir al-Jihad)**

Paragraf nr. 51 – *Jihad-Amir'ens* direktorat består af fire følgende departementer: udenrigsdepartementet, militærdepartementet, departementet for intern sikkerhed og industridepartementet, som alle administreres og superviseres af *Jihad-Amir'en* (*amir al-jihad*).

Paragraf nr. 52 – Udenrigsdepartementet tager sig af udenrigsanliggender, som er relateret til statens relationer til fremmede lande, uanset hvad disse anliggender er.

Paragraf nr. 53 – Militærdepartementet tager sig af alle anliggender, der har relation til militærstyrker, som bl.a. hær, politi, udstyr, opgaver, materiel og lignende, samt militærakademier og militærudsendinge. Derudover sørger militærdepartementet for alt, hvad der er nødvendigt af islamisk *thaqafa* og almen kultur for hæren, samt alt hvad der har relation til krig og forberedelse hertil.

Paragraf nr. 54 – Departementet for intern sikkerhed tager sig af forvaltningen af alt, hvad der vedrører sikkerheden, samt sørger for opretholdelse af sikkerheden i landets territorier gennem militærstyrkerne, og anvender politiet som det primære værktøj herfor.

Paragraf nr. 55 – Industridepartementet tager sig af alle anliggender relateret til industri, hvad det end er let industri eller tungindustri, såsom fremstillingen af motorer, maskiner, køretøjers karosseri samt fremstillingen af elektroniske produkter og industrier. Dette omfatter også de fabrikker, som hører under offentlig ejendoms kategori eller

fabrikker, der hører under privat ejendom, og som har relation til militærindustrien. Fabrikker af alle typer skal etableres på grundlag af krigspolitikken.

Militæret

Paragraf nr. 56 – *Jihad* er en *fard* over muslimerne og militærtræning er obligatorisk. Følgelig har enhver muslimsk mand, der fylder femten år pligt til at gennemføre militærtræningen som forberedelse til jihad. Tilslutning til militærtjenesten er derimod *fard kifaya*.

Paragraf nr. 57 – Hæren består af to dele: Den ene er reserven, som består af alle dem, der er kompetente til at bære våben blandt muslimerne. Den anden er den permanente (regulære) del i militærtjenesten, til hvem der skal fastsættes løn i statens budget, som det er tilfældet med de øvrige ansatte.

Paragraf nr. 58 – Militærstyrkerne udgør én styrke, som er hæren. Heraf udvælges specielle divisioner, som danner politiet, og som har en særskilt organisering, og får leveret en bestemt *thaqafa*.

Paragraf nr. 59 – Politiet får pålagt opgaven af at opretholde orden, at føre tilsyn med den interne sikkerhed, samt at gennemføre alle udøvende opgaver.

Paragraf nr. 60 – Hæren får tildelt *liwa'* (statsflag) og *raya* (*jihad*-flag). *Khalifah'en* tildeler *liwa'* til dem han udpeger som hærfører, hvorimod *raya* bliver tildelt af brigadecheferne.

Paragraf nr. 61 – *Khalifah'en* er hærchefen. Han udpeger stabschefen og en *amir* for hver brigade, samt en leder for hver division. Personerne til at udfylde de øvrige rangordner i militæret udpeges af hærens ledere og brigadernes *amir'er*. Udpegelsen af generalstabens medlemmer afgøres efter deres militæruddannelse og udnævnes af generalstabschefen.

Paragraf nr. 62 – Hele hæren gøres til én hær og placeres i specielle lejre. Nogle af disse lejre skal placeres i de forskellige *wilayah'er* (delstater), hvor andre placeres i de strategiske steder, og en del andre gøres til mobile lejre som flytter konstant, og som danner kampstyrker. Disse lejre organiseres i adskillige grupper, hvor hver gruppe bliver givet en militærbetegnelse og et nummer. Man kan eksempelvis betegne disse med: den 1. hær, den 2. hær osv. Disse grupper kan også navngives efter navnet på en *wilayah* en *'imalah* (distrikt).

Paragraf nr. 63 – Hæren skal forsynes med videregående militæruddannelse på allerhøjeste niveau, samt have eleveret dens intellektuelle niveau så højt som det overhovedet er muligt. Endvidere skal enhver i hæren kultiveres med en islamiske *thaqafa*, der muliggør det for vedkommende i det mindste at tilegne sig en generel bevidsthed om Islam.

Paragraf nr. 64 – I enhver lejr skal der være et tilstrækkeligt antal af stabschefer, der besidder høje militærkundskaber og erfaring i krigsplanlægning og kampstyring. Ydermere skal hæren generelt set, forsynes med disse stabschefer, i så stort omfang som det overhovedet er muligt.

Paragraf nr. 65 – Hæren skal forsynes med våben, materiel, udstyr, tilbehør og missioner, der gør denne i stand til at udføre sin opgave som værende en islamisk hær.

Retsvæsenet **(Qada')**

Paragraf nr. 66 – *Qada'* (at dømme) er meddelelsen af dommen på en pligtmæssig måde, som har til opgave at afgøre konflikter iblandt folk, hindre alt hvad der skader fællesskabets rettigheder og løse stridigheder, der opstår mellem folk og enhver der sidder i styreapparatet, hvad de end er regenter eller ansatte, en *khalifah* eller underordnede.

Paragraf nr. 67 – *Khalifah'en* udpeger en *Qadi Quda'* (øverste retspræsident). Denne skal være mand, moden, fri, muslim, forstandig og retskaffen og skal være *fiqh*-kyndig. Han har beføjelse til at beskikke, disciplinærstraffe og afsætte dommerne ifølge de administrative vedtægter. De øvrige ansatte i domstolene er bundet til direktøren af det direktorat, som tager sig af forvaltningen af domstolenes anliggender.

Paragraf nr. 68 – Dommerne består af tre typer:

1. Dommeren, som tager sig af afgørelser i forbindelse med stridigheder mellem folk inden for *mu'amalat* og straffe.
2. *Al-Muhtasib* (ordens dommer), som tager sig af afgørelser i forbindelse med overtrædelser, som skader fællesskabets rettigheder.
3. *Qadi al-Madhalim* (højesteretsdommer), som tager sig ophævelse af strid mellem folk og stat.

Paragraf nr. 69 – For at være dommer er det en forudsætning at være muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen, *faqih* (retslærd) og have indsigt i at fælde lovene over realiteterne. Der er yderligere betingelser, der gælder for den, der bestrider *Qada' al-Madhalim* (Højesteretten); disse er at vedkommende er mand samt *mujtahid*.

Paragraf nr. 70 – Dommeren og *muhtasib* må godt blive beskikket med en generel kompetence til at dømme i sager af alle typer og overalt i landet. Deres beskikkelse må også godt være begrænset til et bestemt sted og et bestemt retsområde. Hvad *Qadi al-Madhalim* angår, må han kun blive beskikket med en generel kompetence gældende for alle retsområder, men hvad stedet angår, må hans beskikkelse både omfatte hele landet såvel som et afgrænset distkrit.

Paragraf nr. 71 – Domstolen må kun bestå af én dommer, som besidder beføjelse til afgørelse i retten. Han må godt have én eller flere dommere med sig, som ikke har beføjelse til at dømme, men har beføjelse til konsultation og til at ytre deres mening, dog er deres mening ikke bindende for dommeren.

Paragraf nr. 72 – Det er ikke tilladt for dommeren at dømme, undtagen i en retssal. Bevisførelse og ed er kun gyldige, når de bliver frem - eller aflagt i en retssal.

Paragraf nr. 73 – Det er tilladt at have adskillige retsinstanser mht. sagstyper. Man må dermed godt lade nogle dommere specialisere sig inden for bestemte sager til en vis grad, hvor behandlingen af andre sager overdrages til andre domstole.

Paragraf nr. 74 – Der findes hverken appeldomstole eller kassationsdomstole. Retten er én instans mht. afgørelsen i sagen. Dommerens dom træder i kraft, så snart han afsiger dommen. Dommen kan på ingen måde omstødes ved en anden dommers dom, med mindre han dømte med andet end Islam, eller modsagde en entydig tekst i Bogen (*Qur'anen*), *Sunnah* eller *Ijma'* al-Sahabah, eller fandt ud af, at han afsagde en dom, der modsagde den sande realitet.

Paragraf nr. 75 – *Al-Muhtasib* er den dommer, som behandler sager om offentlige rettigheder, hvori der ikke findes en anklager, med den forudsætning at disse sager ikke hører under *budud* og *jinayat* (fastlagte skadeserstatningsstraffe).

Paragraf nr. 76 – *Al-Muhtasib* har beføjelse til at dømme for overtrædelser, så snart han får kendskab til dem, hvor som helst og uden det skal foregå i en retssal. Et antal af politibetjente skal være under hans kommando for at gennemføre hans ordre, og hans domme implementeres med det samme.

Paragraf nr. 77 – *Al-Muhtasib* har ret til at udvælge stedfortrædere, der opfylder de samme krav, som gør sig gældende for en *muhtasib*, og som han fordeler i de forskellige områder. Disse stedfortrædere skal være i besiddelse af beføjelser til at udføre opgaven af *hisba* (opretholdelse af almene orden) i den region eller det lokalområde, der er udpeget for dem, i de sager de er uddelegeret til at varetage.

Paragraf nr. 78 – *Qadi al-Madhalim* er en dommer, som udnævnes for at hæve enhver uret fra statens side mod enhver person, der opholder sig under statens autoritet, uanset om vedkommende tilhører statens

statsborgere eller andre, og hvad denne uret end forekommer fra *khalifah'en* eller de underordnede regenter eller ansatte.

Paragraf nr. 79 – *Qadi al-Madhalim* bliver udnævnt af *khalifah'en* eller af *Qadi al-Quda*. Det tilkommer *khalifah'en* at afsætte, disciplinærstraffe - eller stille *Qadi al-Madhalim* til regnskab. *Mahkamat al-Madhalim* eller *Qadi al-Quda*, kan også udføre denne opgave, hvis *khalifah'en* har bemyndiget dem til det. Afsættelsen af *Qadi al-Madhalim* må imidlertid ikke finde sted imens han behandler en sag om uret rejst mod *khalifah'en*, den delegerede assistent eller *Qadi al-Quda*.

Paragraf nr. 80 – *Qadi al-Madhalim* begrænses ikke til et bestemt antal personer. Statsoverhovedet må, uanset hvor højt deres antal bliver, udpege lige så mange dommere, som der er behov for, for at sikre ophævelsen af uretfærdigheder. Imidlertid er der kun én dommer, der besidder beføjelsen til at dømme under sagsbehandling i retten. Han må godt have et antal af dommere (*Quda al-Madhalim*) ved siden af under retssalen, men disse må udelukkende besidde konsultativ beføjelse. Desuden har han ikke pligt til at godtage deres mening.

Paragraf nr. 81 – *Mahkamat al-Madhalim* har ret til at afsætte en hvilken som helst regent eller ansat i staten. Ligeledes har denne ret til at afsætte *khalifah'en*.

Paragraf nr. 82 – *Mahkamat al-Madhalim* har beføjelse til at behandle en hvilken som helst sag om uret, hvad den end er relateret til personer i statsapparatet, vedrører *khalifah'ens* afvigelse fra *shari'ah*-lovene, har forbindelse til betydning af lovgivningsteksterne i forfatningen og loven og de øvrige *shari'ah*-love, der er inkluderet i statsoverhovedets vedtagelse, eller vedrører pålægning af skatter o.a.

Paragraf nr. 83 – *Mahkamat al-Madhalim*s behandling af en sag om uret er ikke betinget af en retssal, at indkalde den anklagede eller at en anklager finder sted. Denne har ret til at behandle en sag om uret, selv om ingen har anlagt sagen.

Paragraf nr. 84 – Enhver har ret til at give fuldmagt til hvem han ønsker, muslim såvel som ikke-muslim, mand eller kvinde, i

forbindelse med en strid eller som forsvarer. Heri er der ingen forskel mellem den bemyndigede og fuldmagtsgiveren. Det er tilladt for den bemyndigede at få betaling, hvormed vedkommende skal betales af fuldmagtsgiveren ifølge overenskomsten mellem parterne.

Paragraf nr. 85 – Det er tilladt for den person, som har beføjelser inden for hvilke som helst af de private anliggender, såsom *wasi* (værge) og *wali'* (formynder), eller inden for offentlige anliggender, såsom *khalifah'en*, regenten, offentlig ansat, *Qadi al-Madhalim* eller *muhtasib* at udpege en fuldmægtig, der på fuldmagtsgiverens vegne får vedkommendes beføjelser til at anlægge en sag eller fungere som forsvarer. Den bemyndigede må udelukkende handle på vegne af fuldmagtsgiveren i sin egenskab af *wasi*, *wali'*, statsoverhoved, regent, ansat, *Qadi al-Madhalim* eller *muhtasib*. Heri er der ingen forskel om man er anklager eller anklagede.

Guvernører (*Wolah*)

Paragraf nr. 86 – De lande som staten regerer over opdeles i enheder, en sådan enhed kaldes en *wilayah*. Hver *wilayah* deles yderligere op i enheder, hvor hver enhed kaldes for *'imala*. Enhver der bestrider *wilayah*-embedet kaldes for en *wali* eller *amir*, og enhver der bestrider *'imala*-embedet kaldes for en *'amil* eller *bakim* (regent).

Paragraf nr. 87 – *Wolah* (Guvernører) udnævnes af *khalifah'en*, hvor *'ummal* (flertal af *'amil*) udpeges både af *khalifah'en* og *wolah*, hvis *khalifah'en* har bemyndiget denne til det. Der forudsættes samme krav for *wolah* og *'ummal* som for assistenterne. Dvs. de skal være mænd, frie, muslimer, modne, forstandige, retskafne samt kompetente og kapable i forbindelse med de opgaver de bliver pålagt til at varetage. Desuden skal de udvælges blandt dem som har *taqwa* (gudsfrygt) og styrke.

Paragraf nr. 88 – *Wali* besidder beføjelse til at, på *khalifah'ens* vegne, styre og supervisere departementernes funktion i sin *wilayah*. Han har alle beføjelserne inden for sin *wilayah* på nær over finanser, retsvæsenet

og militæret. En *wali* bestrider dermed *imara* (lederskabet) over sin *wilayah*-befolkning, samt behandlingen af alt hvad der er relateret til sin *wilayah*. Politiet underlægges hans *imara* i forbindelse med udøvelsen, men ikke administrativt.

Paragraf nr. 89 – *Wali* har ikke til pligt at rapportere alt, hvad han gennemfører i forbindelse med sit arbejde og som hans *imara* indbefatter, til *khalifah'en*, men kan gøre det frivilligt. Hvis der opstår noget, der er ugenkendeligt nyt, skal han underrette *khalifah'en* herom og derefter handle ifølge hans ordre. I tilfælde af at han frygter skadevirkning pga. forsinkelse, skal han gennemføre sagen og pligtmæssigt underrette *khalifah'en* om sagen, samt om årsagen til at han ikke informerede *khalifah'en* før han handlede.

Paragraf nr. 90 – I enhver *wilayah* skal der etableres et valgt råd bestående af borgere under *wali'ens* ledelse. Rådet skal have beføjelse til at deltage med rådslagning i administrative anliggender og ikke i styreanliggender. Rådets mening er ikke bindende for *wali'en*.

Paragraf nr. 91 – Regeringsperioden for den enkelte *wali* over den samme *wilayah* må ikke vare alt for længe. Han afsættes fra *wilayah*-embedet, når man observerer at han bliver indflydelsesrig i landet og/eller at folk bliver betaget af ham.

Paragraf nr. 92 – En *wali* må ikke flyttes fra den ene *wilayah* til en anden, fordi hans beskikkelse består af generelt ansvar og er begrænset i lokaliteten. Han kan imidlertid afsættes og udnævnes igen.

Paragraf nr. 93 – En *wali* bliver afsat, når *khalifah'en* mener, at han skal, eller i tilfælde af at *Ummah*-Rådet, med eller uden grund, viser utilfredshed med ham. Han afsættes også i tilfælde af at majoriteten af befolkningen i hans *wilayah* fremviser utilfredshed med ham. Afsættelsen af en *wali* finder sted gennem *khalifah'en*.

Paragraf nr. 94 – *Khalifah'en* har til pligt at føre kontrol med *wolab's* arbejde samt at føre strengt tilsyn med dem. Han skal udpege folk, der på hans vegne har til opgave at forhøre sig om deres tilstand og

inspicere dem. *Khalifah'en* har også til pligt af og til at indkalde dem alle, eller blot en del af dem, samt at lytte til borgernes klager over dem.

Forvaltningensapparatet

Paragraf nr. 95 – Forvaltningen af statens anliggender og folks interesser påhviler departementer, styrelser og direktorater, som skal klare byrderne af statens anliggender og fuldførelse af folks interesser.

Paragraf nr. 96 – Politikken vedrørende administrationen af departementer, styrelser og direktorater er baseret på enkelthed i systemet, hurtig gennemførelse af opgaverne, samt kompetencen hos dem, der bestrider det administrative embede.

Paragraf nr. 97 – Enhver, som er indehaver af statsborgerskabet, og er i besiddelse af kompetence, mand eller kvinde, muslim eller ikke-muslim, kan udpeges som direktør for et hvilken som helst departement eller direktorat, samt kan være ansat heri.

Paragraf nr. 98 – Der skal udpeges en genereldirektør for hvert departement, samt en direktør for hver styrelse og ethvert direktorat, hvor disse står for forvaltning heraf og får direkte ansvar herfor. Disse direktører står til ansvar over for deres overordnede i de pågældende departementer, styrelser og direktorater i forbindelse med deres arbejde, men i forbindelse med overholdelse af *shari'ab*-lovene og vedtægterne står de til ansvar over for *wali* og *'amil*.

Paragraf nr. 99 – Direktører i alle departementer, styrelser og direktorater afsættes kun af grunde, der er inkluderet i de administrative vedtægter. De må imidlertid godt flyttes fra den ene stilling til en anden og kan godt blive suspenderet. Udpegelse, flytning, suspendering, disciplinærstraf og afsættelse af direktører finder sted af den overordnede administration for deres departementer, styrelser og direktorater.

Paragraf nr. 100 – Ansatte foruden direktører bliver ansat, flyttet, suspenderet, disciplinærstraffet og afsat af deres overordnede administration for deres departementer, styrelser og direktorater.

Ummah-Rådet ***(Majlis al-Ummah)***

Paragraf nr. 101 – De personer, som repræsenterer muslimernes mening, og som *khalifah'en* henvender sig til, konstituerer *Ummah-Rådet*. Det er tilladt for ikke-muslimerne at være medlemmer i *Ummah-Rådet* for at klage over regenternes uretfærdighed eller misimplementering af Islams love over dem.

Paragraf nr. 102 – *Ummah-Rådets* medlemmer udpeges gennem valg.

Paragraf nr. 103 – Enhver, der er indehaver af statsborgerskabet, er moden og forstandig, har ret til at være medlem af *Ummah-Rådet*, uanset om vedkommende er mand eller en kvinde, muslim såvel som ikke-muslim. Ikke-muslimens medlemskab er imidlertid begrænset til at udtrykke klage over regenternes uretfærdighed eller mispraktisering af Islams love.

Paragraf nr. 104 – *Shura* (rådslagning) og *mashura* (rådspørgsel) er at søge efter meninger i ubetinget forstand. *Shura* er ikke bindende i forbindelse med lovgivning, definitioner og de intellektuelle emner såsom opklaring af fakta, samt i forbindelse med de tekniske og videnskabelige spørgsmål. Den er derimod bindende i tilfælde af *khalifah'ens* forespørgsel om råd inden for alle de praktiske spørgsmål og de handlinger, som ikke kræver en grundig undersøgelse og nøje overvejelse.

Paragraf nr. 105 – *Shura* er udelukkende en ret for muslimerne. Ikke-muslimerne har ingen ret heri. At ytre sin mening er imidlertid tilladt for alle statsborgerne, muslimer såvel som ikke-muslimer.

Paragraf nr. 106 – De emner hvori *shura* er bindende når *khalifah'en* rådspørger herom, afgøres efter flertallets mening, uanset om den er

rigtig eller forkert. Alt andet, som hører under *shura*, overvejes ud fra, hvad der er korrekt af meninger heri, uanset flertallets eller mindretallets mening.

Paragraf nr. 107 – *Ummah*-Rådet har fem følgende beføjelser:

1. (a) At blive rådspurgt af *khalifah'en* inden for handlinger og praktiske spørgsmål, der ikke kræver en grundig undersøgelse og nøje overvejelse, såsom anliggender vedrørende styret, uddannelse, sundhed, økonomi, handel, industri og landbrug og lignende. Rådets mening er i disse anliggender bindende.

(b) I forbindelse med de intellektuelle emner, som kræver en grundig undersøgelse og nøje overvejelse, såsom de tekniske spørgsmål, finanser, militæret og udenrigspolitikken, kan *khalifah'en* godt gå tilbage til Rådet for at rådspørge sig med det herom og forhøre sig om dets synspunkt. Rådets mening i disse tilfælde er ikke bindende.
2. *Khalifah'en* må godt fremsætte de *ahkam* (love) og lovgivninger, som han ønsker at vedtage. Rådets muslimske medlemmer har ret til at tage disse op til diskussion, samt at fremføre hvad de mener, er korrekt eller fejlagtigt. Medlemmernes synspunkter er heller ikke her bindende.
3. *Ummah*-Rådet har ret til at stille *khalifah'en* til regnskab for alt hvad der reelt finder sted i staten, hvad det end handler om indenrigs- eller udenrigsanliggender, eller har relation til finanser eller militæret. Rådets mening anses som bindende, der hvor flertallets mening normalt er bindende, og betragtes ikke som værende bindende, der hvor flertallets mening normalt ikke er bindende. I tilfælde af at *Ummah*-Rådet bliver uenig med *khalifah'en* om hvorvidt en opgave, der er blevet gennemført i praksis, *shari'ah*-mæssigt er legitim, rettes der henvendelse til *Mahkamat al-Madhalim* for at denne træffer afgørelse om dens legitimitet eller retsstridighed. Rettens afgørelse herom er bindende.

4. *Ummah*-Rådet har ret til at udtrykke utilfredshed over *khalifah*'ens assistenter, *wolab* og *'ummal*, og dets mening er bindende heri. *Khalifah*'en har til pligt omgående at afsætte dem.

5. Rådets muslimske medlemmer har ret til at indskrænke kandidaterne til *khalifah*-embede, og deres mening vedrørende dette er bindende. Dermed bliver opstillingen af andre, som ikke er inkluderet i Rådets kandidatliste ikke godkendt.

Socialsystemet

Paragraf nr. 108 – Kvinden er primært en moder, husmor og en ære som skal værnes om.

Paragraf nr. 109 – Principielt skal mænd adskilles fra kvinder og de skal ikke mødes, undtagen for et ærinde, som *Shari'ah* anerkender og samtidigt anerkender sammenmøde herfor såsom *hajj* og handel.

Paragraf nr. 110 – Kvinden får tildelt de samme rettigheder som manden får, samt pålægges de samme forpligtelser, som er pålagt manden, undtagen vedrørende det som Islam ud fra *shari'ah*-beviserne har fastlagt specielt for kvinden, eller det som er fastlagt specielt for manden. Kvinden har dermed ret til at beskæftige sig med forretning, landbrug og industri, samt at indgå kontrakter og transaktioner. Hun har endvidere ret til at besidde alle typer ejendom, selv at forøge sin ejendom, eller gøre det gennem andre, samt selv foretage alle sine livsanliggender.

Paragraf nr. 111 – Det er tilladt for kvinden at blive udnævnt i statsstillinger, at vælge *ummah*-rådets medlemmer og at være medlem heri, samt at deltage i valget af *khalifah'en* og at give *bai'a* til ham.

Paragraf nr. 112 – Det er ikke tilladt for kvinden at bestride styreembeder, så hun kan ikke være *khalifah* eller assistent, *wali* eller *'amel*. Hun kan heller ikke foretage noget som helst arbejde, der betragtes som en del af styret. Ligeledes kan hun ikke være en *Qadi al-Quda*, en dommer i *Mahkamat al-Madhalim* eller en *amir* for *Jihad*.

Paragraf nr. 113 – Kvinden lever et offentligt liv og et privat. I det offentlige liv er det tilladt for hende at omgås andre kvinder, *maharim* (mænd hun aldrig må giftes med), samt fremmede mænd (mænd hun kan giftes med), med den forudsætning, at hun ikke viser andet end ansigtet og hænderne og ikke befinder sig i sminket tilstand (*tabarru*), eller træder frem i hjemlige hverdagstøj (*tabadhul*-tilstand). I privatlivet er det dog kun tilladt for kvinden at leve med kvinder og sine *maharim*-

mænd, og hun må ikke leve med fremmede mænd. I begge tilfælde overholder hun alle *shari'ah*-love.

Paragraf nr. 114 – Kvindens *kehalwa* (privatmøde) med andre end en *mabram* forbydes. *Tabarrujj* samt afsløring af *'awra* (den del af kroppen som skal dækkes) over for fremmede forbydes.

Paragraf nr. 115 – Både manden og kvinden forbydes at foretage enhver beskæftigelse, hvori der ligger nogen trussel mod moralen eller en fare for fordærvelse af samfundet.

Paragraf nr. 116 – Ægteskabslivet er et liv, der skal etablere tryghed og kammeratskab mellem to ægtefæller. Den mandlige ægtefælles *qawama* (myndighed) over den kvindelige ægtefælle er en varetagelsesmyndighed og ikke en styremyndighed. Hun er pålagt lydighed, hvor han er pålagt at forsørge hende efter den gældende standard for kvinder i samme status.

Paragraf nr. 117 – Begge ægtefæller samarbejder fuldstændigt om husarbejde. Manden er pålagt at påtage sig alle opgaver, som foretages uden for huset, hvor kvinden ifølge sin kunnen er pålagt at foretage alt arbejde inden for husets rammer. Manden er pålagt at skaffe tjenestefolk til kvinden, i den mængde som er tilstrækkelig, for at fuldføre de nødvendige opgaver hun ikke er i stand til at fuldføre på egen hånd.

Paragraf nr. 118 – Pasningen af små børn er en *wajib* over kvinden, ligesom det er hendes ret, om end hun er muslim eller ikke-muslim, såfremt det lille barn har brug for denne pleje. Når barnet, dreng eller pige, ikke længere har brug for det, skal situationen overvejes. I tilfælde af at både plejemoderen og *wali'* (mandlig værge) er muslimer, får barnet mulighed for at vælge hos hvem det ønsker at bo. I tilfælde af at den ene af dem er ikke-muslim, så gives barnet ikke noget valg, men gives til den muslimske part blandt dem.

Økonomisystemet

Paragraf nr. 119 – Økonomipolitikken er synet på den tilstand samfundet burde befinde sig i når man ser på tilfredsstillelsen af behovene. Tilstanden, som samfundet burde befinde sig i, skal gøres til fundamentet for tilfredsstillelsen af behovene.

Paragraf nr. 120 – Det økonomiske problem ligger i fordelingen af midler og tjenester over alle borgerne, og at gøre det muligt for dem at kunne benytte sig af disse, samt at kunne besidde og tilstræbe at få disse.

Paragraf nr. 121 – Den totale tilfredsstillelse af alle de basale behov skal garanteres for alle individer, hver enkelte for sig. Staten skal også garantere, at det bliver muligt for enhver at kunne tilfredsstille sine sekundære behov på det højest mulige niveau.

Paragraf nr. 122 – Allah (swt) er alene ejeren af midlerne. Han (swt) har udvalgt menneskerne som efterfølgere heri. Med denne udvælgelse som efterfølgere har de fået ejendomsretten til disse midler. Det er også Allah (swt), som gav individet tilladelse til at besidde disse, og med denne specielle tilladelse har individet fået lov til at have det reelle ejerskab heraf.

Paragraf nr. 123 – Ejerskabet består af tre typer: Privat ejendom, offentlig ejendom og statsejendom.

Paragraf nr. 124 – Privat ejendom er en *shar'iah*-lov, der vurderes ud fra ejendom eller gavn. Den nødvendiggør at muliggøre, for hvem den tilhører, at kunne få gavn af ejendommen samt at få i bytte herfor.

Paragraf nr. 125 – Offentlig ejendom defineres som Lovgiverens (Allahs) tilladelse til fællesskabet om at være fælles i at få gavn af ejendommen.

Paragraf nr. 126 – Alle midler, hvis forvaltning afgøres efter *khalifah*'ens mening og *ijtihad*, anses som statsejendomme, såsom penge fra skat, *kharraj* og *jizya*.

Paragraf nr. 127 – Private ejendomme, både flytbare og uflytbare, er bundet til fem følgende *shari'ah*-mæssige midler:

- A. Arbejde,
- B. Arv,
- C. Behov for midler til overlevelse,
- D. Statens tildeling af sine midler til borgerne,
- E. De midler som individerne modtager uden at gøre gengæld i form af penge eller indsats.

Paragraf nr. 128 – At disponere over ejendommen er begrænset til Lovgiverens (Allahs) tilladelse, både i tilfælde af at man disponerer gennem forbrug eller gennem forøgelsen af ejendommen. Dermed forbydes ødselhed, ekstravagance og nærighed. Ligeledes forbydes de kapitalistiske selskaber og Kooperationer og de øvrige transaktioner, som er i modstrid med *Shari'ah*. *Riba*, grov prissnyd, monopol, gambling og lignende forbydes også.

Paragraf nr. 129 – *'Usbr*-jord (tiendepligtig jord) består af den jord, hvis indbyggere har bekendt sig til Islam mens de var i besiddelse heraf, samt jorden i den arabiske Halvø. *Kharraj*-jord (skattepligtig jord) er den jord, som blev indtaget gennem krig eller fredsftale undtagen den arabiske Halvø. Med hensyn til *'usbr*-jorden ejer individerne både selve jorden og dens gavn, hvorimod *kharraj*-jorden ejes af staten, men dens gavn ejes af individerne. Enhver har retten til at bytte *'usbr*-jorden og gaven af *kharraj*-jorden gennem de *shari'ah*-mæssige kontrakter, og de kan arves ligesom de øvrige ejendomme.

Paragraf nr. 130 – Udyrket, øde jord (*mawat*) ejes gennem oplivning (dvs. dyrkning) og indhegning. Anden jord, der ikke er *mawat*, ejes kun gennem en *shari'ah*-mæssig grund såsom arv, køb eller tildeling (af staten).

Paragraf nr. 131 – Udlejning af jord til agerbrugsformål forbydes totalt, om den er *kharraj* eller *'usbr*-jord. *Muzara'a* (Forpagtning af jord) forbydes, hvorimod *musaga* (forpagtning af jord plantet med træer) er fuldstændigt tilladt.

Paragraf nr. 132 – Enhver jordejer tvinges til at udnytte sin jord. Den, som er i nød, får tildelt tilstrækkelige midler fra statskassen (*Bait al-Mal*) til at muliggøre denne udnyttelse. Jordbesiddelsen inddrages fra enhver, der forsømmer sin jord og ikke udnytter den i mere end tre år, hvorefter jorden tildeles andre.

Paragraf nr. 133 – Offentlig ejendom består af følgende:

- A. Alt hvad der hører under fællesskabets anlæg, såsom byens pladser,
- B. De ubegrænsede mineraler, såsom oliekluder,
- C. De ejendomme, hvis natur umuliggør individets besiddelse heraf, såsom floder.

Paragraf nr. 134 – Fabrikker er per natur private ejendomme, men er imidlertid underlagt samme lov (*hukm*), som gælder for det produkt fabrikken producerer. I tilfælde af at produktet hører under privat ejendom, bliver fabrikken betragtet som privat ejendom, såsom tekstilfabrikker. Men hvis produktet hører under offentlig ejendom, bliver fabrikken anset som offentlig ejendom, såsom fabrikker for udvinding af jern.

Paragraf nr. 135 – Det er ikke tilladt for staten at forvandle en privat ejendom til en offentlig ejendom, fordi den offentlige ejendom er fastlagt i ejendommens natur og karakter og ikke ifølge statens mening.

Paragraf nr. 136 – Hver af *ummahs* individer har retten til at benytte sig af hvad der hører under offentlig ejendom. Staten må ikke tillade en enkelt af borgerne alene at besidde eller udnytte disse ejendomme.

Paragraf nr. 137 – Staten må godt inddrage dele af *mawat*-jord, og jord som hører under offentlig ejendom, under sit domæne, når den vurderer, at det er i borgernes interesse.

Paragraf nr. 138 – Ophobning af penge forbydes, selv hvis der betales *zakab* heraf.

Paragraf nr. 139 – *Zakab* samles ind fra muslimerne og lægges på de ejendomme, der er blevet specificeret af *Shar'iah*, hvilke består af følgende: Penge, handelsvarer, kreaturer og korn. *Zakab* må ikke lægges på andet end det, *Shari'ah* har anført. Ydermere lægges *zakab* på enhver ejendomsbesidder, uanset om vedkommende er *mukallaf* (ansvarlig), såsom den modne og forstandige person (*'aqil*) eller en ikke-*mukallaf* (uansvarlig), såsom den mindreårige og sindssyge. *Zakab* hensættes i en speciel sektion i *Bait al-Mal*, og må udelukkende bruges til én eller flere af de otte kategorier, som den glørværdige *Qur'an* har nævnt.

Paragraf nr. 140 – *Jizya* samles ind fra *dhimma*-folk (*ahlu-dhimma*), og pålægges kun modne mænd efter deres finansielle evner. *Jizya* må hverken pålægges kvinder eller børn.

Paragraf nr. 141 – *Kharraj* (jordskat) på *kharraj*-jord samles ind ud fra dens potentielle afkast. *Zakab* på *'ushr*-jord lægges derimod på dens reelle afkast.

Paragraf nr. 142 – Muslimerne pålægges kun at betale den skat, som *Shari'ah* tillader staten at opkræve for at dække udgifterne af *Bait al-Mal*. Forudsætningen herfor er, at skatten opkræves fra pengeindehaverens overskud, som han har tilovers efter at have opfyldt sine behov på normal vis, samt at der tages hensyn til, om den pålagte skat er tilstrækkelig til dækning af statens behov.

Paragraf nr. 143 – I forbindelse med de opgaver, som *Shari'ah* har fastlagt som værende *wajib* for *ummah* at udføre, har staten ret til at indsamle penge fra muslimerne gennem pålægning af skat, når der ikke er penge i *Bait al-Mal* til udførelse af disse, idet pligten i sådanne tilfælde pålægges *ummah*. Staten må derimod ikke lægge nogen skatter på *ummah* i forbindelse med opgaver, som *Shari'ah* ikke pålægger *ummah* at udføre. Dermed er det ikke tilladt for staten at opkræve afgifter til

domstole eller direktorater, eller i forbindelse med realiseringen af andre former for interesser.

Paragraf nr. 144 – Statens budget har permanente indtægtskilder fastsat af *shari'ah*-lovene. Fastsættelsen af budgettets sektioner, de beløb som hver sektion indbefatter, og hvad de fastsatte beløb i hver sektion skal bruges til, er alle sammen spørgsmål, der er givet *khalifah'en* til opgave at afgøre efter hans mening og *ijtihad*.

Paragraf nr. 145 – De permanente indtægter for *Bait al-Mal* (statskassen) består af hele *fai'* (krigsbytte), *jisya*, *kharraj*, femtedelen af *rikaz* (metaller og begravede skatte) og *zakah*. Disse penge opkræves permanent, hvad der end er behov herfor eller ej.

Paragraf nr. 146 – Staten må godt opkræve skatter fra muslimerne, hvis *Bait al-Mals* permanente indtægter ikke er utilstrækkelige til at dække statens udgifter. Staten er pålagt at opkræve skatter efter følgende mønster:

- A. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal*, til de fattige, de nødlidende, de vejfarende samt for udførelsen af *jihad*-pligten.
- B. For at dække udgifter, der ophviler *Bait al-Mal*, og som betales til gengæld for tjenester, såsom udgifterne for ansatte, soldaternes lønninger og regenternes ydelser.
- C. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal*, til etablering af offentlige væsener og anlæg, der ikke indebærer indtægter, såsom anlæggelse af veje, etablering af vandværk og bygning af moskeer, skoler og hospitaler.
- D. For at dække udgifter, der er pålagt *Bait al-Mal* i tilfælde af katastrofer, som rammer borgerne i form af hungersnød, oversvømmelse eller jordskælv.

Paragraf nr. 147 – Indtægter, som optages i *Bait al-Mal*, omfatter penge, der opkræves i form af told ved landets grænseposter, afkast fra den offentlige ejendom og statsejendom, arveejendomme af døde som ingen arvinger har og *murtadins* (fl. af *murtad*) ejendomme.

Paragraf nr. 148 – *Bait al-Mals* udgifter deles op i seks kategorier:

- A. De otte kategorier, som er berettiget til *zakah*-penge, tildeles penge fra *zakah*-sektionen.
- B. De fattige, de nødlidende, de vejfarende, de som står i gæld og *jihad* finansieres fra *Bait al-Mals* permanente indtægtskilder, i tilfælde af at der ikke findes penge i *zakah*-sektionen. Hvis der heller ikke er penge deri, får de som står i gæld intet. Mht. de fattige, de nødlidende, de vejfarende og *jihad* skal der opkræves skatter for at dække udgifterne herfor. I tilfælde af frygt for skadevirkning må staten optage låne herfor.
- C. Personer, der yder staten tjenester, såsom ansatte, regenter og soldater betales fra *Bait al-Mal*. Hvis der ikke er nok heri opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter. I tilfælde af frygt for skadevirkning må staten optage lån til dækning herfor.
- D. De grundlæggende væsener og anlæg, som veje, moskeer, hospitaler og skoler finansieres fra *Bait al-Mal*. Hvis der er mangel heri, opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter.
- E. De uvæsentlige anlæg og væsener finansieres fra *Bait al-Mal*. Hvis der ikke er tilstrækkelige midler hertil, skal finansieringen udskydes.
- F. Katastrofer, såsom jordskælv og oversvømmelser, tackles finansielt gennem *Bait al-Mal*. Hvis der ikke er penge heri må staten optage lån omgående. Lån indfries gennem indsamling af skatter.

Paragraf nr. 149 – Staten garanterer arbejde for alle som er indehavere af statsborgerskabet (*tabi'yya*).

Paragraf nr. 150 – Ansatte hos private og virksomheder har samme rettigheder og pligter som ansatte hos staten. Enhver lønmodtager er ansat, uanset forskelle i arbejdstypen eller arbejderens beskæftigelse. I tilfælde af at arbejdsgiveren og arbejdstageren strides om løn, afgøres sagen ifølge den gennemsnitlige løn. Hvorimod hvis de strides om andre spørgsmål, skal sagen afgøres efter ansættelseskontrakten ifølge *shari'ah*-lovene.

Paragraf nr. 151 – Lønnen må godt fastsættes ifølge arbejdets nytte eller arbejderens nytte. Lønnen må ikke fastsættes ifølge arbejderens kundskaber eller akademiske kvalifikationer. Der findes ingen lønforhøjelser til ansatte. De skal derimod betales alt, hvad de fortjener af løn til gengæld for arbejderens eller selve arbejdets nytte.

Paragraf nr. 152 – Staten garanterer forsørgelsen af arbejdsløse og de ubemidlede, som ikke har nogen slægtninge, der har pligt til at forsøge dem. Staten påtager sig ligeledes at skaffe plejehjem for ældre og handicappede.

Paragraf nr. 153 – Staten tilstræber at rigdomme cirkulerer iblandt borgerne, samt forhindrer at den går på omgang iblandt en bestemt samfundsgruppe.

Paragraf nr. 154 – Staten muliggør borgernes tilfredsstillelse af deres sekundære behov, samt skaber balancen i samfundet, ud fra midlerne der står til rådighed, på følgende måde:

- A. Staten giver ud af flytbare og uflytbare ejendomme, som er i dennes besiddelse i *Bait al-Mal*, af bl.a. *fai'* (bytte vundet uden kamp) og lignende.
- B. Staten deler ud af sine opdyrkede eller øde jord til dem, der ikke har nok jordarealer. Jordejere som ikke udnytter deres jord, får ikke tildelt nogen jord. Ydermere forsyner staten de jordejere, som ikke har råd til at dyrke deres jord, med de nødvendige midler, for at gøre dem i stand til det.
- C. Staten påtager sig indfrielse af lån på vegne af dem, der står i gæld, og som ikke er i stand til at tilbagebetale deres lån. Dette gøres bl.a. gennem *zakab*-penge, *fai'*-penge og lignende.

Paragraf nr. 155 – Staten fører tilsyn med landbrugsanligger og afgrøder ifølge det, som er påkrævet af landbrugspolitikken, der skal realisere udnyttelsen af jord på højest mulige produktionsniveau.

Paragraf nr. 156 – Staten fører tilsyn med alle industrielle anligger, og tager sig direkte af de industrier, som har forbindelse til det, der hører under offentlig ejendom.

Paragraf nr. 157 – Udenrigshandel anskues efter forretningsmandens statsborgerskab og ikke efter varens oprindelsesland. Forretningsmænd, der er *harbi* (dvs. statsborgere af krigsførende stater), forbydes at handle i vores territorier, undtagen med en speciel tilladelse for forretningsmanden eller for godset. Forretningsmænd, der er *mu'ahid* (pagt-part) behandles efter aftalerne, der er indgået mellem os og dem. Forretningsmænd blandt statens egne statsborgere forbydes at eksportere varer, som vores lande har brug for, samt varer, der kan styrke fjenden militært, industrielt eller økonomisk. Dog forbydes de ikke at importere ejendomme som de selv ejer. Lande, som vi reelt er i krig med, såsom "Israel", er undtaget fra disse love. Over for disse lande gælder lovene for de lande vi reelt er i krig med, i alle vores relationer hertil, hvad disse end er handelsmæssige eller af anden art.

Paragraf nr. 158 – Alle statsborgere har ret til at etablere videnskabelige laboratorier, som vedrører alle livets anliggender. Staten er selv pålagt at etablere disse laboratorier.

Paragraf nr. 159 – Individer forbydes i at besidde ejerskabet af laboratorier, der fremstiller produkter, hvis privat ejerskab medfører skade på *ummah* eller staten.

Paragraf nr. 160 – Staten sørger for at alle sundhedstjenester er gratis for alle, men forbyder ikke benyttelse af privat lægebehandling eller salg af medicin.

Paragraf nr. 161 – Investering og udnyttelse af udenlandsk kapital i statens territorier forbydes. Ligeledes forbydes tildeling af privilegier til nogen som helst udlændinge.

Paragraf nr. 162 – Staten udsteder sin egen selvstændige valuta, der ikke må være forbundet til nogen udenlandske valutaer.

Paragraf nr. 163 – Statens penge består af guld og sølv, hvad de end er slået som mønter eller ej. Staten må ikke have andre valutaer. Den må godt udstede noget andet i stedet for guld og sølv under

forudsætning af, at de bliver fuld dækket af guld og sølv i statskassen. Dermed må staten slå mønter i form af kobber og bronze eller i form af sedler eller andet, hvor den slår disse som sin egen valuta med sit navn på, under forudsætning af at de er fuldstændigt dækket af guld og sølv.

Paragraf nr. 164 – Valutaveksling mellem statens valuta og andre landes valutaer er tilladt, lige som indbyrdes veksling af egen valuta. Det er også tilladt at valutavekslingen er ulige, i tilfælde af at man veksler mellem to valutaer af forskellige arter, med øjeblikkelig levering som forudsætning. En sådan valutaveksling med senere levering (*nasi'a*) er ikke tilladt. Ændring af valutakursen tillades betingelsesløst, såfremt vekslingen foregår mellem to forskelligartede valutaer. Enhver statsborger har ret til at købe den ønskede valuta indenrigs eller udenrigs, samt at købe med den uden behov for valutatilladelse eller lignende.

Uddannelsespolitikken

Paragraf nr. 165 – Grundlaget, som pensumet bygger på, skal være den islamiske *'aqida*. Derfor fastlægges alle studiefag og undervisningsmetoder således, at det ikke fører til nogen afvigelse fra dette grundlag i undervisningen.

Paragraf nr. 166 – Uddannelsespolitikken består i dannelsen af den islamiske mentalitet og den islamiske psyke. Alle de studiefag, som ønskes undervist, fastlægges på grundlag af denne politik.

Paragraf nr. 167 – Målet med uddannelse er at skabe den islamiske personlighed, samt at forsyne folk med de videnskaber og kundskaber, der er relateret til livets anliggender. Undervisningsmetoderne fastlægges derfor på sådan en måde, der realiserer dette mål, og hver metode, der fører til andet end dette, forbydes.

Paragraf nr. 168 – Ugentlige lektioner inden for islamiske og arabiske videnskaber skal afsættes i samme mængde som inden for de resterende videnskaber, både i antal og tid.

Paragraf nr. 169 – Der skal i undervisningen skelnes mellem de eksperimentale videnskaber og hvad der hører herunder, såsom matematik, på den ene side, og de kulturelle kundskaber på den anden side. De eksperimentale videnskaber, og hvad der hører herunder, undervises efter behov og begrænses ikke til noget bestemt uddannelsesniveau. Hvad de kulturelle kundskaber angår, skal de undervises i grundskole og gymnasieskole niveauer ifølge en specifik politik, der ikke står i modstrid med Islams tanker og love. I det højere uddannelsesniveau undervises disse kulturelle kundskaber som andre videnskaber, med den forudsætning at det ikke fører til nogen afvigelse fra uddannelsespolitikken og målet herfor.

Paragraf nr. 170 – Den islamiske *thaqafa* skal undervises i alle uddannelsesniveauer. I det høje uddannelsesniveau skal der etableres specielle studier for diverse islamiske kundskaber, på samme måde

som der etableres specielle studier for medicin, ingeniøruddannelse, naturfag og lignende.

Paragraf nr. 171 – Kunst og håndværk kan i nogle udformninger høre under videnskab, ligesom handel, søfart og landbrug. I disse tilfælde kan man, ubetinget og uden restriktioner, tage imod kunst og håndværk. Kunst og håndværk kan også høre under *thaqafa*, i tilfælde hvor de er influerede af et bestemt livsperspektiv, såsom billedkunst og skulptur. I så fald må de ikke godtages, hvis de står i modstrid med Islams perspektiv.

Paragraf nr. 172 – Undervisningspensum skal være ens, og der gives ingen tilladelse til undervisning i et andet pensum end statens. Privatskoler forbydes ikke, såfremt de er bundet til statens pensum, etableret på grundlag af undervisningsplanen, samt opfylder uddannelsespolitikken og målet. Forudsætningen herfor er, at der i undervisning ikke foregår sammenblanding mellem hankøn og hunkøn, hverken blandt eleverne eller lærerne, og med den betingelse at de ikke er specielt beregnet til en bestemt sekt, religion, *madh'hab*, race eller farve.

Paragraf nr. 173 – Staten har pligt til at sørge for at ethvert individ, han - eller hunkøn, får undervisning i alt hvad mennesket behøver for at kunne klare byrderne på livets slagmark. Dette gælder både grundskole- og gymnasieniveauet. Staten er dermed pålagt at sørge for dette, og at det bliver gratis for alle. Staten skal også sørge for at højere uddannelse er tilgængeligt for alle, gratis og til så høj grad som der er ressourcer til.

Paragraf nr. 174 – Staten er pålagt at sørge for etablering af biblioteker, laboratorier og de øvrige midler til udvikling af kundskaber, uden for skolernes og universiteternes regi, for derved at sikre en mulighed for dem, der er interesseret i at fortsætte med deres forskning inden for diverse kundskabsområder, såsom *Fiqh*, *Usul al-Fiqh*, *Hadith*, *Tafsir* af *Qur'anen*, tanke, medicin, ingeniøruddannelse og kemi, samt inden for opdagelser, opfindelser og lignende, med det formål at et enormt antal af *ijtihad*-kyndige, kreative videnskabsmænd og opfindere frembringes.

Paragraf nr. 175 – Udnyttelse af værker til undervisningsformål på alle uddannelsesniveauer forbydes. Ingen har, så snart vedkommende har trykt og distribueret en bog, copyright på den, hvad det end er forfatteren eller en anden. Hvorimod i tilfælde af at bogen hverken er blevet trykt eller distribueret, men ligger hos ham som idéer, har ejeren ret til at tage betaling for at give disse til folk, og kan ligeledes tage betaling for at give undervisning heri.

Udenrigspolitikken

Paragraf nr. 176 – Politik er varetagelse af *ummahs* anliggender indenrigs som udenrigs. Den udøves af staten og af *ummah*. Staten foretager denne varetagelse i praksis, hvor *ummah* stiller staten til regnskab herfor.

Paragraf nr. 177 – Det er absolut ikke tilladt for noget individ, parti, sammenslutning eller gruppe at have forbindelse til nogen som helst fremmed stat. Forbindelse til andre stater er udelukkende begrænset til staten, fordi den alene har ret til at påtage sig varetagelse af anliggender i praksis, til gengæld er *ummah* og partier pålagt at stille staten til regnskab for disse udenrigsrelationer.

Paragraf nr. 178 – Målet helliger ikke midlerne, idet metoden er af samme art som idéen. Derfor må man ikke begå *haram* for at opnå noget, der er *wajib* eller *mubah*. Politiske midler må ikke stride imod politikken metode.

Paragraf nr. 179 – De politiske manøvrer er nødvendige i udenrigspolitikken. Gennemslagskraften heri ligger i at offentliggøre aktiviteterne og skjule hensigterne.

Paragraf nr. 180 – Blandt de vigtigste politiske fremgangsmåder er den modige afsløring af andre staters forbrydelser, opklaring af faren ved falske politikker, skandalisering af lumske sammensværgelser samt destruering af misvisende personligheder.

Paragraf nr. 181 – At demonstrere mægtigheden af de islamiske tanker i at varetage individernes, nationernes og staternes anliggender anses som de vigtigste politiske fremgangsmåder.

Paragraf nr. 182 – Den politiske sag for *ummah* er Islam i sin stats styrke, den korrekte implementering af Islams love og den permanente levering af Islams *da'wah* til verden.

Paragraf nr. 183 – At bære den islamiske *da'wab* er akser som udenrigspolitikken roterer om, og grundlaget som statens relationer til alle andre stater baseres på.

Paragraf nr. 184 – Statens relationer til de etablerede stater baserer sig på fire betragtninger, hvilke består af følgende:

1. De etablerede stater i den islamiske verden betragtes som en del af det samme land, og hører derfor ikke ind under udenrigsforhold. Ligeledes må relationerne til disse ikke anses for at høre med til udenrigspolitikken, og det er *wajib* at arbejde ihærdigt for at forene dem alle i én stat.
2. De stater, som vi har økonomiske, handelsmæssige, eller kulturelle traktater med, eller traktater om godt naboskab, behandles ifølge traktaternes bestemmelser. Hvis traktaten anfører det, kan statsborgerne fra det pågældende land godt komme ind på statens territorier med identitetskort uden behov for pas, under forudsætning af at vores statsborgere får en lige behandling i praksis. Vores økonomiske og handelsmæssige relationer til disse stater skal være begrænset til bestemte punkter og specifikke karakterer, der er nødvendige, men ikke fører til at styrke disse stater.
3. De stater med hvem vi ikke har nogen traktater og de stater, der reelt er kolonistater såsom England, USA og Frankrig samt de stater som har grådige planer mod vores lande, såsom Rusland, anses for potentielle krigsførende stater. Der skal derfor tages alle forholdsregler i forhold til disse stater og ingen diplomatiske relationer må etableres med disse. Deres statsborgere må kun komme ind til vores territorier med pas og med en speciel indrejsetilladelse til hvert enkelt individ og for hver enkelt rejse, medmindre den pågældende stat bliver en reel krigsførende stat.
4. Overfor de stater, der reelt er krigsførende, som eksempelvis "Israel", skal man tage krigstilstanden som grundlaget for alle forhold. En sådan stat bør behandles som vi er i reel krig

hermed, uanset om der er en våbenhvile mellem os og den pågældende stat eller ej. Adgang til vores territorier er forbudt for alle statsborgere af en sådan stat.

Paragraf nr. 185 – Alle militære traktater og pagter, og hvad der ellers findes af denne art, og hvad ellers hører under disse, såsom politiske traktater og aftaler om udlejning af baser og lufthavne, er fuldstændigt forbudt. Indgåelse om godt naboskabs, eller økonomiske, handelsmæssige og finansielle traktater er tilladt, og ligesådan våbenhvileaftaler.

Paragraf nr. 186 – Det er forbudt for staten at tage del i organisationer, der er etableret på et andet grundlag end Islam, eller er baseret på implementering af ikke-islamiske love. Dette indbefatter de internationale organisationer såsom De Forende Nationer, Den Internationale Domstol, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, samt de regionale organisationer som Den Arabiske Liga.

Moral i Islam

Islam defineres som den *Deen*, Allah (swt) nedsendte til vor Mester Muhammad (saaws) for at organisere menneskets forhold til dets skaber, sig selv og andre mennesker. Menneskets forhold til dets skaber inkluderer *'aqida* og *'ibadat*; menneskets forhold til sig selv inkluderer moral, føde og klæder; og menneskets forhold til andre mennesker inkluderer *mu'amalat* (transaktioner) og afstraffelser.

Islam behandler alle menneskets problemer og anskuer mennesket som en udelelig helhed. Derfor behandler Islam menneskets problemer på en ensartet måde. Endvidere har Islam bygget sit system på et åndeligt fundament, som er *'aqida*. Dermed udgør det åndelige aspekt fundamentet for Islams kultur, stat og *Shari'ah*.

Selvom den islamiske *Shari'ah* definerer de forskellige systemer i præcise detaljer, såsom *'ibadat*-, økonomi- og straffesystemet, har den ikke fastlagt et detaljeret system for moralen. Snarere har Islam behandlet lovene om moral som påbud og forbud, der er åbenbaret fra Allah (swt), uden hensyn til yderligere detaljer om at moralen skal tildeles en mere særskilt dimension af opmærksomhed end andre. I forhold til de øvrige love *ahkam*, er lovene angående moral mindre detaljerede. Endvidere fik moralen ikke en særskilt sektion i den islamiske *fiqh*. I *fiqh*-værkerne, som inkluderer *shari'ah*-lovene, finder vi således ikke nogen kapitler med overskriften 'Moral-Kapitlet'. Derudover har *fiqh*-kyndige (retslærde) og *mujtahidin* (*jura*-kyndige) ikke beskæftiget sig specielt med undersøgelse og udledning i forbindelse med lovene relateret til moralen.

Moral påvirker på ingen måde et samfunds opståen, fordi samfund består af livssystemer, og påvirkes af tanker og følelser. Moral har ingen påvirkning i samfundets dannelse, og afgør ikke dets ophøjelse eller degradering. Den effektive faktor er derimod den offentlige tradition, der stammer fra livsopfattelser. Det er heller ikke moralen, som styrer samfundet, men de implementerede systemer heri, samt de

tanker og følelser som folket adopterer. Moralen kommer af tankerne og følelserne, og er et resultat af implementeringen af systemet.

På dette grundlag er det ikke tilladt at bære *da'wah* til moral i samfundet, da moralen er resultater af Allahs (swt) påbud og realiseres gennem kaldet til *'aqida* og kaldet til implementeringen af Islam i det hele taget. Det skyldes også at kaldet til moral faktisk vender op og ned på de islamiske opfattelser om livet, samt leder folk væk fra at få en forståelse for samfundets virkelighed og bestanddele. Ydermere bedøver kaldet til moral folk med de individuelle dyder, hvilket forårsager at folk overser de sande midler for livets fremgang.

Derfor er det farligt at gøre den islamiske *da'wah* til et kald til moral, idet den giver folk den falske forståelse af, at den islamiske *da'wah* er et moralsk kald, og udsletter dermed Islams intellektuelle billede, samt hindrer folks forståelse for Islam, og fører dem væk fra den eneste metode, der leder til implementeringen af Islam, nemlig etableringen af den islamiske stat. Da den islamiske *Shari'ah* behandlede menneskets forhold til sig selv gennem de *shari'ah*-love der er relateret til de moralske karakterer, fastlagde den ikke et system herfor, som den gjorde med *'ibadat* og *mu'amalat*. *Shari'ah* har derimod taget hensyn til realiseringen af specifikke værdier, som Allah (swt) har påbudt, under udførelsen af disse love, såsom sandfærdighed, ærlighed og at undgå snyd og misundelse. Disse karakterer finder kun sted gennem én ting, som er Allahs befaling til at overholde den moralske værdi, såsom de noble karakterer og dyder. Ærlighed, for eksempel, er en moralsk karakter som Allah (swt) har befalet. Af den grund er man pålagt at tilsigte dens moralske værdi under udførelsen af den. Herved opnås den moralske værdi og kaldes således for moral. På den anden side, når disse karakterer bliver til som resultat af menneskets handlinger, såsom dydighed der kommer fra *salah*, eller bliver til som resultat af overholdelsen af den pligt, som nødvendiggør at man er opmærksom på disse karakterer under udførelsen af *mu'amalat*, såsom sandfærdigheden under handel, så vil den moralske værdi ikke opnås herved, da den ikke var hensigten med udførelsen af handlingen. Tværtimod udgør disse kvaliteter, som finder sted ud fra handlingernes resultater samt forpligtelsen af at være opmærksom på disse, moralske værdier for *mu'min*, når han/hun tilbeder Allah (swt) og udfører

mu'amalat. Med den første hensigt realiserer mu'min den åndelige værdi med salah, mens han/hun med den anden hensigt realiserer den materialistiske værdi gennem handel, og på samme tid er man karakteriseret med de moralske værdier.

Shari'ah har redegjort for de karakterer med hvilke karakterisering af anses for at være god moral, og de karakterer, med hvilke karakterisering af, anses for at være dårlig moral. *Shari'ah* har opfordret til den gode moral og har forbudt den dårlige. *Shari'ah* har opfordret til sandfærdighed, ærlighed, venlighed, ydmyghed, at man er god ved sine forældre (*bir al-walidain*), har et godt og permanent forhold med sine slægtninge (*silat al-rahm*), at man fjerner sorg hos andre, samt at man ønsker for sine muslimske søskende dét man ønsker for sig selv. *Shari'ah* har betragtet alt dette og lignende som en opfordring til at rette sig efter Allahs påbud. På samme tid forbød *Shari'ah* de modsatte kvaliteter, såsom løgn, utroskab, misundelse, *fujur* og lignende, og har betragtet dette og lignende som et forbud mod det, som Allah (swt) har forbudt.

Moral er en del af denne *Shari'ah* og en del af Allahs påbud og forbud som nødvendigvis skal realiseres i muslimens psyke, for således at vedkommendes overholdelse af Islam og udførelse af Allahs befalinger bliver fuldkommengjort. Dog er metoden, hvorigennem man realiserer moralen i hele samfundet, at skabe de islamiske følelser og tanker. Realiseringen af moralen i fællesskabet fører nødvendigvis til realiseringen af denne i individerne. Det er en selvfølge at kaldet til moral i sig selv ikke fører til opnåelsen af den, men derimod opnås den gennem den førnævnte metode, som går ud på at skabe de islamiske følelser og tanker. Påbegyndelsen af denne proces nødvendiggør imidlertid at forberede en sammenslutning med hele Islam, hvori individerne ikke befinder sig som værende uafhængige, men som udgørende en del af gruppen, med det formål at bære den komplette islamiske *da'wah* i samfundet, så de skaber de islamiske følelser og de islamiske tanker. Folk vil dermed karakterisere sig med moral i massevis, som følge af deres indtrædelse i Islam i massevis. Her skal det forstås klart, at denne holdning gør moralen til en uundgåelig selvfølge af Allahs påbud og af implementeringen af Islam, samt

understreger nødvendigheden af at muslimen karakteriserer sig med den gode moral.

Allah (swt) har i mange vers i den glørværdige *Qur'an*, opklaret de karakterer som mennesket skal karakterisere sig med og stræbe efter. Disse karakterer består af *'aqida*, *'ibadat*, *mu'amalat* og moral. Disse fire karakterer skal nødvendigvis træde samlet i kraft. Allah (swt) siger i *surat Luqman*:

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ وَ يَدْبُنِي لَا تَشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْتًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِضْلُهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَوَالِدَيْكَ إِلَى الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

يَدْبُنِي إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَدْبُنِي أَقِمِ الصَّلَاةَ وَآمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

“Og (husk) da Luqman sagde til sin søn, da han formanede ham:

O min kære søn, sæt ikke (nogen eller noget) ved siden af Allah, thi afgudsdyrkelse er visseelig en stor synd.

Og Vi har pålagt mennesket angående dets forældre, dets moder bærer det i svaghed på svaghed, og dets afvænnelse tager to år, (idet Vi åbenbarede):

Vær taknemmelige mod Mig og dine forældre.

Til Mig vender du tilbage.

Men hvis de strider med dig, om at du skal sætte op ved siden af Mig det, som du ikke har nogen viden om, så skal du ikke adlyde dem.

Men omgås dem på passende vis i denne verden, og følg deres vej, som vender sig til Mig.

Så skal I vende tilbage til Mig, og Jeg vil underrette jer om det, I plejede at øve.

(Luqman sagde): O min kære søn, om det så kun er vægten af et sennepskorn, og det er i en klippe eller i himlene eller på jorden, så vil Allah komme med det, thi Allah kender de mindste ting, Han er Alvidende.

O min kære søn, hold bøn og påbyd ma'ruf og forbyd munkar og vær udholdende i (alle de ting) der rammer dig, thi det er (et spørgsmål) om beslutsomhed.

Og vend ikke din kind bort fra mennesker og gå ikke stolt omkring på jorden, thi Allah elsker ikke nogen bedragerisk pralhals.

Og gå af sted med afmålte skridt og sænk din stemme, thi den afskyeligste stemme er vissevis æslernes (skrydende) stemme.”
(OQM. 31: 13-19).

Allah (swt) siger i *surat* al-Furqan:

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ
الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾
وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾
إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ
يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا
آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾ يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدُ
فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ
اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ
صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا
مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِعَائِتِ رَبِّهِمْ لَمْ
يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَرْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا
لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا
تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا حَسَنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

*“Den Nådiges tjenere er dem, der vandrer i ydmyghed på jorden, og som, når de
uvidende taler til dem, siger: Fred.*

*Og som våger om natten for (at søge) deres Herre, idet de kaster sig ned (og
lovpriser Ham), og idet de står op (og reciterer Hans åbenbaring).*

Og som siger: Vor Herre, afvend fra os helvedes straf; thi dens straf er såre tyngende.

Sandelig, slet er det som opholdssted og som en bolig.

Og de, som når de giver ud, ikke overdriver og ikke er nærige, men iagttager den gyldne middelvej.

Og de, som ikke påkalder andre guder sammen med Allah og som ikke dræber det menneske, som Allah har forbudt (at dræbe), undtagen for en retfærdig sag, og som ikke begår hor.

Og den, som gør dette, skal møde straffen for sin synd. Straffen skal fordobles for ham på Opstandelsens Dag, og han skal forblive i den, vanæret.

Men ikke den, som angre og har iman og handler retfærdigt; thi for sådanne vil Allah forandre deres onde handlinger til gode handlinger og Allah er Tilgivende, Barmhjertig.

Og den, der angre og handler retfærdigt, vender sig visselig med sand angre til Allah.

Og de, som ikke aflægger falsk vidnesbyrd, og som, når de passerer forfængelighed, vandrer værdigt forbi.

Og de, som, når deres Herres åbenbaringer nævnes, ikke falder døve og blinde til jorden derved.

Og de, som siger: Vor Herre, skænk os fra vore hustruer og vore børn (vore) øjnes fryd, og gør os til et forbillede for de gudfrygtige.

De skal belønnes med højgemækker (i paradiset), fordi de var udholdende; og de vil dér blive modtaget med hilsen og fred.

De skal forblive der, et skønt opholdssted og hjem er det.”
(OQM. 25: 63-76).

Allah (swt) siger i surat Al-Isra’:

* وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ
 الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
 كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا
 كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِن تَكُونُوا
 صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَعَاتِذَا الْقُرَبَىٰ حَقَّهُ
 وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾

إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا
 ﴿٢٧﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا
 مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ
 فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ
 إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقًا
 نَّحْنُ نَرِزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِن قَتَلْتُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾

وَلَا تَقْرَبُوا الزَّيْنَىٰ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ
الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَيْهِ سُلْطٰنًا
فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا
بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا
﴿٣٤﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ
وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ

إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ
فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾
كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

“Og din Herre har påbudt: Tilbed Ham alene og (vis) godhed mod forældre.

Hvad enten en af dem eller de begge når den høje alder hos dig, så tal aldrig nedsættende til dem, og stød dem ikke bort, men tal et nådigt ord til dem.

Og skænk for dem ydmyghedens vinge af barmhjertighed og sig: Min Herre, vis dem barmhjertighed, ligesom de opfostrede mig som lille.

Jeres Herre ved bedst, hvad der i jeres sjæle: hvis I er retfærdige, så er Han visselig Tilgivende mod dem, der vender sig (til Ham).

Og giv slægtningene deres rette del og de fattige og den vejfarende, men vær ikke i nogen måde ødsel. De ødsle er satanernes brødre, og Satan var utaknemmelig mod sin Herre.

Og hvis du vender dig bort fra dem for at stræbe efter din Herres barmhjertighed, på hvilken du håber, så tal til dem et lettelsens ord.

Og hold ikke din hånd lænket til din hals, og stræk den (heller) ikke ud i dens fulde længde, så du må sidde dadlet (og) blottet (for alle midler).

Sandelig, din Herre udvider Sit underhold til hvem Han vil og begrænser det (for hvem Han vil), thi Han kender og ser Sine tjenere.

Og drøb ikke jeres børn af frygt for fattigdom; Vi forsørger dem og jer. Sandelig, drabet på dem er en stor synd.

Og gå ikke nær til hor, thi det er noget skændigt og en ond vej.

Og drøb ikke det liv, som Allah har forbudt (at tage), undtagen (det sker i overensstemmelse) med (lov) og ret.

Og når en drøbes med urette, har Vi visselig givet hans værge (wali') fuldmagt (til at kræve gengældelse), men han skal ikke overskride (de foreskrevne) grænser i drøb, for han er hjulpet.

Og nærm jer ikke den forældreløses ejendom undtagen på bedste måde, indtil han/hun når sin modenhed, og opfyld pagten, thi pagten skal der gøres regnskab for.

Og giv fuldt mål, når I måler, og vej med en ret vægt. Dette er bedre og skønnere i (sidste) ende.

Og følg ikke det, som du ikke har nogen viden om; thi hørelsen og synet og forstanden skal drages til regnskab derfor.

Og gå ikke hovmodigt på jorden; thi du kan visselig ikke gennembore jorden, og du kan ikke nå bjergene i højde. Det onde af alt dette er forbudt hos din Herre.” (OQM. 17: 23-38).

Versene i disse tre *sura'er* repræsenterer hver for sig en komplet enhed, som illustrerer de forskellige kvaliteter, samt anskueliggør muslimens adfærd og demonstrerer den islamiske personlighed i dens unikke essens, der er særskilt fra andre. I disse vers kan man bemærke at de nævnte karakterer er påbud og forbud fra Allah (swt), hvoraf nogle er love forbundet med *'aqida*, og ligeledes er der andre love, der er

relateret til *'ibadat*, og andre til *mu'amalat* og moral. Endvidere kan man bemærke, at versene ikke er begrænset i deres indhold til de moralske kvaliteter. Versene inkluderer også *'aqida*, *'ibadat* og *mu'amalat*, ligesåvel som de omfatter moralen, hvilket udgør alle de karakterer som danner den islamiske personlighed. Derfor vil den begrænsede beskæftigelse med moral alene ikke frembringe det perfekte menneske og den islamiske personlighed. For at disse kvaliteter realiserer deres formål, skal de nødvendigvis være baserede på det åndelige fundament som er den islamiske *'aqida*, og karakteriseringen med disse skal også baseres på denne *'aqida*. Muslimen karakteriserer sig således ikke med sandfærdighed for sandfærdighedens skyld, men fordi Allah (swt) beordrede muslimen til dette, trods det at muslimen søger at realisere den moralske værdi når han/hun siger sandheden. Moralens må man derfor ikke karakteriseres ved for moralens skyld, men fordi Allah har befalet den.

Således skal muslimen være karakteriseret ved de moralske karakterer, og han/hun skal udføre disse lydigt og hengivent, da disse kvaliteter er relateret til *taqwa* over for Allah (swt). Når sagen er således at disse karakterer fremkommer som resultat af *'ibadat*:

“Thi salah holder visselig (mennesket) borte fra det skændige og munkar (det onde)” (OQM. al-'Ankabut 29: 45),

og er noget som skal tages hensyn til i forbindelse med *mu'amalat*, idet Sendebuddet (saaws) sagde:

.(   )

“(Hele) Deen består i (den gode) behandling”, udover at de i sig selv er specifikke påbud og forbud, så har alt dette den effekt at de moralske karakterer bliver grundfæstet i muslimens psyke, samt forvandler disse til et nødvendigt karaktertræk. På dette grundlag er moralens integration med resten af livssystemerne - skønt de er uafhængige karakterer - nok til at sikre dannelsen af en retskaffen

muslim. Især set i lyset af det faktum, at ens karakterisering med moral skyldes vedkommendes lydighed mod Allahs befalinger samt afholdenhed fra Allahs forbud, og slet ikke fordi at en given moral gavner eller skader i livet. Det er netop dette, der gør en persons karakterisering med den gode moral både permanent og fast, så længe muslimer holder fast ved at implementere Islam. Muslimer vil derimod ikke rotere om nytten der hvor den drejer, idet formålet med moralen ikke er at realisere nytte. Tværtimod skal nytten holdes væk fra moralen, da formålet med moral kun er den moralske værdi, ikke den materialistiske, menneskelige eller åndelige værdi. Alle disse tre værdier må derfor heller ikke blandes med moral, for da vil der opstå forvirring under overholdelsen eller karakteriseringen med den. Der skal rettes opmærksomhed mod den kendsgerning at den materialistiske værdi skal holdes væk fra moralen, samt at man skal holde sig væk fra udførelsen af moral for gavns og nyttes skyld, da dette udgør en fare for den.

Konklusionen er at moral ikke er en del af samfundets bestanddele, men en af individets. Derfor vil man ikke kunne rette op på samfundet gennem moral, men gennem de islamiske tanker og de islamiske følelser, samt ved implementering af de islamiske systemer. Til trods for at moralen konstituerer en bestanddel hos individet, så er den alligevel ikke den eneste, og må heller ikke være det. Moralens skal nødvendigvis ledsages af *'aqida*, *'ibadat* og *mu'amalat*. Derfor vil den person hvis moral er god, men som ikke bekender sig til den islamiske *'aqida*, ikke have nogen betydning, da vedkommende er *kafir*, og med kufr tæller intet. Noget lignende er det for den person som besidder en god moral, men samtidig udfører vedkommende ikke *'ibadat* eller retter sig ikke efter *shari'ah*-lovene i sine *mu'amalat*. Heraf er tilstedeværelsen af *'aqida*, *'ibadat*, *mu'amalat* og moral i evalueringen af individet yderst nødvendig at tage i betragtning. Ifølge *Shari'ah* er det slet ikke tilladt at beskæftige sig alene med moral og forsømme de andre karakterer. I det hele taget må man ikke beskæftige sig med noget som helst førend der er tryk angående *'aqida*. Den fundamentale faktor for moralen er, at den skal være baseret på den islamiske *'aqida*, samt at den troende karakteriserer sig med moralen som påbud og forbud fra Allah (swt).